

ТАРА ХАЙЛАНД

Красив ЛЪЖЕЦ

*Той е привлекателен, властен,
арогантен и... опасен*

Издателска къща
Хермес

The book cover features a romantic and dramatic scene. In the foreground, a woman with dark hair styled in an updo, wearing a black sleeveless dress, looks down with a somber expression. A man in a dark suit and glasses is leaning in from the right, his hand gently touching her chin. The background is a blurred city skyline at night, with lights from buildings creating a bokeh effect. The overall color palette is warm, with shades of pink, orange, and black.

ТАРА ХАЙЛАНД КРАСИВ ЛЪЖЕЦ

Превод: Мария Петрова Демирева

chitanka.info

Той е привлекателен, властен, арогантен и... опасен.

Едва на деветнадесет, Нина Бакстър е принудена да издържа семейството си. След смъртта на баща ѝ, майка ѝ се алкохолизира и се впуска в безразборни връзки с неподходящи мъже. За да се пребори с демоните си, постъпва в клиника. Нина поема изцяло грижите за по-малката си сестра, загърбвайки собствения си живот.

Тя неочаквано губи работата си и изпада в безизходица. Обръща се за помощ към заможните приятели на родителите си — семейство Ноубъл. Нина става сервитьорка в един от техните елитни нощни клубове. Но е предупредена да стои настрана от Александър, младия наследник на богатата фамилия.

Александър е привлекателен, властен, арогантен и... опасен. Той често сменя приятелките си, без да се интересува от чувствата им. Благоразумната Нина, която няма нищо общо с красавиците от обкръжението му, обаче го заинтригува. Самата тя е неустойимо привлечена от него въпреки репутацията му. За пръв път в живота си Нина решава да следва сърцето си.

Но дали може да му се довери? Или той е просто поредният красив лъжец?

*В памет на моята прекрасна, очарователна майка
Памела Ан Хайланд*

15.12.1941 г. — 6.02.2014 г.

*Липсва ни твоята широка усмивка, благородният ти
характер и любовта ти към живота.*

ПЪРВА ГЛАВА

— Сама ли си?

Мъжът не ме погледна, докато задаваше въпроса, бъркайки в портфейла си. Извади три банкноти, за да плати бензина, и ги пъкна в малкия отвор. След единадесет часа вечерта приемахме плащания единствено по този начин, защото магазинът бе заключен като предпазна мярка.

Пръстите ни се докоснаха само за миг, докато взимах парите му, и аз се отдръпнах при допира на влажната му, студена кожа. Трябваше да устоя на желанието си да избърша ръка в гащеризона си, затова се забавих на касата и затърсих дребни за рестото.

Съвсем съзнателно не отговорих и се надявах, че той няма да настоява повече. Но тогава чух гласа му, този път по-настоятелен:

— Попитях дали си сама... — Погледна баджа с името ми, закачен на раирания ми гащеризон. — ... Нина.

Пулсът ми се ускори. Бях сама в бензиностанцията, но не исках той да разбере. Особено като се имаше предвид, че бе единственият клиент от полунощ насам. Все пак беше в първите часове срещу понеделник и всички разумни хора спяха, за да си отпочинат добре преди натоварената лондонска седмица, която ги очакваше.

Поех си дълбоко дъх и се обърнах към него:

— Управителят е отзад. — Наложих си да го погледна в очите. — Ще го извикам, ако желаете.

Охранителните камери отново не работеха, така че ако се стигнеше дотам, от полицията щяха да разчитат на мен да опиша мъжа. Огледах го, търсейки някакъв отличителен белег, но нямаше такъв. Беше бял, на средна възраст, с кестенява коса и кафяви очи. Беше среден на ръст и килограми — напълно безличен. Бе паркирал белия си ван, така че не виждах регистрационния му номер.

Мъжът старателно преброи рестото и пъкна парите в задния си джоб. Вдигна поглед и веселото му изражение показваше, че знае, че блъфирам.

— Не трябва да те оставят сама. Не и по това време на нощта. Младо момиче като теб. Не е никак безопасно. Кажи това на управителя. — Кимна за довиждане и си тръгна, без да каже нищо повече.

Наблюдавах го, докато прекосяваше площадката и се качваше във вана си. Едва след като си тръгна, осъзнах колко напрегнато беше тялото ми. Издишах шумно и си наложих да се успокоя.

Трудно можех да определя какво мисля за мъжа. Може би наистина бе загрижен, а не страшен злодей. Повечето хора не смятаха, че е правилно едно деветнадесетгодишно момиче да работи само през нощта, но нощните смени са по-добре платени от дневните, а парите ми трябваха.

Беше почти 2 часа след полунощ, затова изхвърлих мисълта за мъжа от ума си и се приготвих да затворя. Прибрах слабия оборот за вечерта в сейфа отзад, облякох якето си, взех чантата си и тръгнах към вратата. Спрях за миг и долепих нос в стъклото, докато се вирах в тъмнината. Бях нащрек като газела в Серенгети. Никой не се спотайваше в тъмното, затова угасих осветлението. Бензиностанцията потъна в мрак. Единствено площадката отпред беше осветена от флуоресцентната светлина на табелата, издигната до пътя. Отворих вратата и излязох.

Миризмата на бензин ме удари в носа заедно със студения нощен въздух. Работех тук отдавна, но така и не успях да свикна с нея. Тя се просмукваше навсякъде — в дрехите и кожата ми. След всяка смяна прекарвах часове под душа, но не можех да се отърва от този мирис.

В едната си ръка държах голямата връзка с ключове от магазина, бях приготвила тези, които ми трябваха, за да не се бавя. Имаше две ключалки и един катинар. Вече се справях със заключването за тридесет секунди. Накрая дръпнах катинара, за да се уверя, че е заключен, пуснах ключовете в чантата си и тръгнах в тъмнината.

Все още бях нащрек, докато минавах през площадката на бензиностанцията. Взирах се в сенките за някакво движение. Пулсът ми се успокои едва когато стигнах до главното шосе. Повечето хора смятаха този район на Източен Лондон за опасен, но аз нямах нищо против да се прибирам сама през нощта. Макар че в квартала „Гауър Хамлетс“ имаше много висока престъпност и бедност, аз никога не бях имала неприятности. Според мен причината се състоеше в това, че

успях да си придам вид на много твърда и страшна. Външността ми не беше особено заплашителна — бях висока едва един метър и шейсет и пет сантиметра и бях слаба. Но облечена в обичайните си дрехи — тъмни дънки, рокерски ботуши и спортно яке — изглеждах като човек, с който другите не желаят да си имат работа. А и заради късата ми тъмна коса, скрита под шапка, човек лесно можеше да ме сбърка с момче.

Тръгнах по шосето, водещо към пристанището. Отдалечавах се от богатия район „Канари Уорф“^[1] и вървах към по-бедния „Плейстоу“ в „Нюхам“, където живеех. Обикновено край дюнержийниците се събираха много младежи, но тази вечер улиците бяха почти пуссти. Беше краят на септември и по земята вече имаше скреж, така че никой не се мотаеше навън, без да има основателна причина за това.

Две момичета на моята възраст се бяха сгушили пред денонощния магазин и брояха парите си, за да си купят цигари. Късите рокли, с които бяха облечени, подсказваха, че се връщат от някой нощен клуб. Завиждах им за безгрижния им живот. Докато минавах, хвърлих един поглед към магазина и кимнах на продавача вътре. Цените тук бяха много надути, но беше единственото място, откъдето посред нощ можех да купя водка за майка ми. Персоналът ме познаваше добре.

Внезапен рев на сирени разцепи тишината. Огледах се инстинктивно и видях как профучаха две пожарни, последвани от линейка. След петстотин метра завиха надясно по нашата улица.

Първата ми мисъл беше: „О, мама. Не отново“.

След това започнах да тичам.

За около минута и половина изминах разстоянието. Едва дишах, когато завих на ъгъла към „Хейфийлд Корт“ — общинските жилища, в които живеехме. Три скучни блока се извисяваха на двадесет етажа над бетонен площад. В центъра имаше едно самотно дърво, което растеше хилаво заради постоянната липса на слънчева светлина. Преместихме се тук, когато навърших тринадесет — годината, в която баща ми почина. След като видях мястото за първи път, си изплаках очите. Нямахше нищо общо с красивата улица в предградията, където живеехме преди това. Но след смъртта на татко нямахме пари да

плащаме ипотеката и общинското жилище беше единственото решение.

Погледнах към петнадесетия етаж на нашия блок. На площадката пред апартамента ни имаше пожарникари. Можех да предположа какво се беше случило. Мама не за първи път заспиваше пияна, докато пушеше.

Парамедиците вече качваха някого в линейката, което означаваше, че този път асансьорът работеше. Приблжих се и видях мама на носилката. На лицето ѝ имаше кислородна маска заради вдишания дим, но иначе не беше пострадала.

Тя вдигна поглед към мен. Големите ѝ виолетови очи бяха тъжни, а бледорусите ѝ къдрици падаха около нежното ѝ лице. Дори след всички тези години, в които тя не спираше да пие, все още беше красива — истинско възплащение на женствеността. Аз изобщо не приличах на нея, а по-скоро на баща ми — бях наследила неговата квадратна челюст, шоколадовокафявите му очи и коса, и смуглата му кожа.

— Къде е Ейприъл?

Парамедикът ме погледна изненадано заради враждебния ми глас, но не ми пукаше. Цялото ми съчувствие и симпатии към майка ми бяха изчезнали много отдавна. Сама си беше виновна — със своята слабост провали живота на всички ни. Разбира се, не беше лесно да изгубиш съпруга си и сама да отглеждаш дъщерите си. Но нямаше никаква полза от това да дави мъката си в алкохол. Тя стремително се носеше по пътя на самоунищожението. Но сестра ми бе нещо съвсем различно...

Ейприъл беше едва на четиринадесет години и не заслужаваше да живее по този начин.

— Къде е тя? — попитах отново.

Майка ми дори не направи опит да проговори, а извърна очи към полицейската кола. Проследих погледа ѝ и изпитах облекчение, когато видях Ейприъл. Тя стоеше там, облечена в карираната си пижама, с кафяво одеяло, наметнато върху крехките ѝ рамене. Плачеше на глас, а една млада полицайка се опитваше да я успокои.

Ейприъл навярно усети, че я наблюдавам, защото вдигна поглед. Без въобще да се замисли, че е боса, тя се откъсна от полицайката, изтича към мен през неравния бетон и се хвърли в ръцете ми.

— О, боже, Нина. Толкова се радвам, че се върна — изплака тя в силната ми прегръдка. — Знаех, че тази вечер тя беше зле. Трябваше да остана будна, но...

Но тя беше на четиринадесет и се нуждаеше от сън. Не беше честно някой да очаква от нея да се грижи за пияна тридесет и девет годишна жена, която не биваше да се държи по този начин.

Притиснах сестра си още по-близо до себе си и я погалих по косата. Имаше късмет, че бе наследила външността на мама, но за щастие не беше взела нищо от егоистичния ѝ характер. Хората често мислеха, че не съм доволна, тъй като очевидно не бях от печелившите в лотарията с разпределението на гените. Но истината бе, че се радвах, защото няхах нищо общо с майка ни.

— Не се обвинявай — не изричах тези думи за първи път. — Ти нямаш никаква вина.

Ейприъл се отдръпна от мен и ме погледна с големите си, пълни със сълзи очи.

— Ще ме отведат, нали? След това, което се случи...

Тя заплака.

Разбирах тревогата и тъгата ѝ. Последния път социалният ни работник ни беше предупредила, че при следващ инцидент ще преместят Ейприъл в приемно семейство. Изкушавах се да ѝ кажа, че нямаше да я вземат, но не смятах да я лъжа. След много неспазени обещания човек спира да се доверява на другите. Научих го по трудния начин. Не беше честно да отнемам това на Ейприъл.

Изпитах вина, че бях отишла на работа. Това нямаше да се случи, ако работех само през деня. Но ни трябваша пари и считах, че това е по-важното.

— Съжалявам, скъпа.

Нечий глас прекъсна обвиненията, които отправях към самата себе си. Беше съседката ни Дорийн Купър — слаба, притеснена жена с пет деца. Тя беше обещала да наглежда майка ми, докато мен ме няма.

— Помислих, че си е легнала в полунощ. Но после се включи противопожарната аларма...

Всички други се чувстваха виновни, с изключение на човека, който наистина трябваше да се чувства така — нашата егоистична майка.

Затворих очи и си пожелах целият този кошмар да приключи.

[1] Важен бизнес район, разположен в квартал „Тауър Хамлетс“ в Лондон. Важен финансов център, в който се намират някои от най-високите сгради във Великобритания, както и седалищата на много банки, фирми и организации. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Този път положението е сериозно, нали?

Стоях в спешното отделение и чаках лекарите да прегледат Ейприъл, когато чух гласа. Вдигнах поглед и видях ниска, набита жена в началото на петдесетте си години с непокорна коса с посивели кичури. Това беше Маги Уокър, нашият социален работник, която изглеждаше по-раздърпана от обикновено, облечена в рокля с ярки шарки, която никак не подходеше на фигурата ѝ, и дълга тъмносиня жилетка.

— Чудех се кога ще се появиш. — Гласът ми беше враждебен. Нямах нищо против Маги. През годините тя бе честна и справедлива с нас, но присъствието ѝ тук нямаше да донесе нищо добро за семейство Бакстър.

Маги се разположи на стола до мен.

— Мислих, че се справя по-добре.

— Наистина се справяше — отвърнах аз. — Не беше пила от четири месеца.

— Какво я провокира този път?

Завъртях очи с досада.

— Какво според теб? Отново я зарязаха.

След смъртта на татко в живота ни постоянно се появяваха различни неудачници. Мама непрекъснато се караше с тях и се оплакваше, а след като я зарежеха, разбиваха сърцето ѝ на парчета.

„Не разбирате — казваше ни тя. — Трябва ми мъж. Така забравям колко много ми липсва баща ви. Непоносимо е да си сам.“

Често ме питаше защо нямам приятел. Ето защо. Кой би искал дотолкова да разчита на някой друг, че да не може да се справя сам?

— Какво ще стане с Ейприъл? — попитах аз.

Маги въздъхна, а бузите ѝ се издуха, докато клатеше глава.

— Виж, скъпа, няма да те лъжа. Този път нещата са зле.

— Да. — Дори не се постарях да прикрия сарказма в гласа си. — Така и подозирах.

Тя се усмихна леко, а после отново стана сериозна.

— Съдът постанови още тази сутрин Ейприъл да отиде у приемно семейство. Съдията ще отложи малко окончателното си решение, но имайки предвид ситуацията, голяма е вероятността майка ти да изгуби родителските права и сестра ти да остане за постоянно у приемно семейство, докато навърши осемнадесет години.

— Не. — Вече клатех глава, без да обръщам внимание, че ми се гади. — Това не може да се случи.

Замислих се за ужасните статистически данни за децата, които живеят с приемни семейства — честите случаи на хранителни разстройства и самонараняване. Не исках това да се случва на сестра ми. През цялото време се опитвах да ѝ осигуря нормален живот, доколкото това беше възможно. Можех да уча в университет, да оставя мама и Ейприъл да се оправят сами. Но вместо това предпочетох да напусна училище на шестнадесет години и да работя на различни места за малко пари, за да мога да издържам семейството си и да останем заедно.

А сега щяха да ни вземат Ейприъл.

Погледнах Маги.

— Каж ми как да си я върна.

— Много просто. Трябва да докажеш, че можеш да ѝ осигуриш безопасен и стабилен живот.

— Това звучи справедливо — отвърнах аз. — Мога да го направя. Социалната работничка сви устни.

— Нина, трябва да гледаш реално на нещата. — Гласът ѝ беше нежен, сякаш съобщаваше новина, която човек не иска да чува. — В момента дори нямаш покрив над главата си.

Беше права. Щеше да е нужен основен ремонт, за да може апартаментът отново да стане годен за обитаване. Дорийн ми предложи да спя на дивана ѝ, докато си намеря друго място, но жилището ѝ и без това беше претъпкано.

— А майка ти трябва да спре да пие — продължи Маги. — Този път ѝ трябва по-сериозно лечение. Това означава рехабилитация. Значи ще направим точно това.

Тя беше доста скептична.

— Стига. Много добре знаеш колко време се чака за лечение, платено от здравната каса. Докато одобрят майка ти, съдията ще се е

произнесъл и ще е отнел правата ѝ. Това означава дванадесет седмици в частна болница, което ще струва най-малко десет хиляди.

— Ще намеря начин да събера парите. Мога да спя на пода на някоя приятелка. — Докато изричах тези думи, осъзнавах колко нелепо звучат. От работа и грижа за семейството не ми оставаше време за приятели. — Ще си намеря друга работа.

— Изгубила си и работата си?

По дяволите. Не трябваше да се изпускам и да споделям тази информация.

— Постоянно закъснявах за смените си.

Не бях особено надежден служител заради постоянната необходимост да се справям с проблемите на майка ми. Щом се обадох на управителя на бензиностанцията, за да му кажа, че ще пропусна сутрешната смяна, той ми каза въобще да не се връщам на работа.

Сивите очи на Маги се изпълниха със съчувствие.

— О, скъпа, бъди реалистка. Знам, че си упорита, но всичко това е прекалено. Дори и за теб.

— Нима? — попитах остро аз. — Значи смяташ, че просто трябва да си тръгна, така ли? И да забравя за Ейприъл?

— Не, разбира се, че не. — Маги говореше с преувеличено търпение. — Просто мисля, че трябва да разбереш с какво се нагърбваш.

— Не се тревожи за мен — отвърнах аз с повече увереност, отколкото изпитвах. — Ще направя всичко, което е нужно.

Маги се усмихна печално.

— Нямам никакви съмнения, че ще го направиш. Но не съм сигурна, че трябва.

Извърнах поглед. Нямах нужда някой да ми напомня колко трудно ще ми бъде.

Тя посегна към мен и стисна ръката ми. Обърнах се и видях загрижеността в очите ѝ.

— Нина, не можеш да се справиш сама с всичко това. Няма ли човек, който да помолиш за помощ? Роднина или семеен приятел?

— Не, няма. — Всички баби и дядовци бяха починали, а родителите ми бяха единствени деца, така че нямах никакви лели и чичовци. А със своето пиене майка ми бе успяла да прогони приятелите, които имахме. — Ти знаеш това най-добре от всички.

В този момент Ейприъл излезе от лекарския кабинет в чакалнята, така че трябваше да прекъснем разговора си. Тя веднага забеляза Маги и разбра какво означава присъствието ѝ. Тревожех се, че сестра ми може да се разстрои при мисълта, че трябва да отиде в приемно семейство, но тя явно се беше примирила, защото просто ме прегърна.

— Нали ще ме измъкнеш възможно най-скоро? — прошепна тя в ухото ми.

— Да, ще го направя.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Макар че в този момент нямах никаква представа как щях да спазя обещанието си.

Ейприъл си тръгна, а аз прекарах остатъка от деня до леглото на майка ми в болницата. Ненавиждах безотговорното ѝ поведение, но тя все пак беше моя майка и трябваше да се уверя, че е добре.

Вече се беше стъмнило, когато пристигнах в апартамента. Пожарникарите бяха сложили на вратата червена лента, която забраняваше влизането, сякаш това беше обект на местопрестъпление. Наоколо нямаше никого, затова минах под лентата и отключих вратата със собствения си ключ.

От входната врата се влизаше направо в едно общо помещение, което служеше като кухня, всекидневна и трапезария. Останах там за миг, за да огледам пораженията, а обувките ми потънаха в прогизналия килим. Стените бяха черни от саждите и пламъците, мебелите — повредени от водата и пяната, които пожарникарите са използвали, за да изгасят огъня. Апартаментът беше напълно негоден за обитаване.

В този миг най-после осъзнах безнадеждността на ситуацията. Нямах дом и нямах работа. На всичкото отгоре трябваше да накарам майка ми да изтрезнее, за да си върна Ейприъл. Може би всичко звучеше лесно и просто, но в този миг за мен беше недостижимо като луната.

И тогава, усещайки, че нямам друга възможност, направих нещо, което знаех, че майка ми не би одобрила. Извадих телефона си и се обадох на Дънкан Ноубъл.

ТРЕТА ГЛАВА

Прекарах нощта на дивана на Дорийн. Общо взето, това беше единственият вариант, с който разполагах. Когато растеш с родител алкохолик, е доста трудно да създаваш приятелства. Пиенето на мама бе малката, мръсна тайна на семейството — нещо, което постоянно трябваше да крием. А няма как да създадеш големи приятелства, ако постоянно криеш истината.

На следващата сутрин, точно преди единадесет часа, слязох от метрото в „Канари Уорф“, най-новия бизнес квартал на Лондон. Оставах петнадесет минути до срещата ми с Дънкан Ноубъл, мултимиллионер и собственик на групата „Ноубъл Ентърпрайзис“, която се занимава с луксозни забавления за свободното време.

Вървах към офисите му през подземния търговски център и се опитвах да не обръщам внимание на притеснението, което свиваше корема ми. Нямах представа как ще ме приеме този човек. Честно казано, все още не можех да повярвам, че се съгласи да се види с мен. Баща ми беше негов шофьор за около десет години, преди да умре, и доколкото разбирах, през това време отношенията им се бяха променили и от шеф и подчинен двамата бяха станали близки приятели. Но все пак... Бяха минали почти шест години от последната ми среща с Дънкан Ноубъл. Единствената причина да му се обадя беше безнадеждността, защото не се сецах за никакъв друг вариант. Надявах се, че не съм допуснала грешка.

„Ноубъл Ентърпрайзис“ се намираше в „Уан Канада Скуеър“ — най-високия небостъргач в „Канари Уорф“, който се издигаше петдесет етажа над земята и беше дом на бутици, фирми за управление на инвестиционни фондове и рекламни агенции. Влязох в просторното мраморно фоайе и се постарях да не изглеждам толкова уплашена, колкото се чувствах. Охраната провери чантата ми, а една рецепционистка записа името ми и се обади по телефона, за да се увери, че ме очакват.

След като бях проверена и регистрирана, получих бадж с името си и се качих в асансьора, който ме отведе четиридесет етажа понагоре до централата на „Ноубъл Ентърпрайзис“. Представявах кълбо от нерви, но нямаше връщане назад. Имах нужда от помощ и това беше единствената идея, която ми хрумна.

Високомерна блондинка ме посрещна и поздрави веднага щом излязох от асансьора. Беше само няколко години по-голяма от мен и се представи като Пандора Спенсър, личен асистент на Дънкан Ноубъл. Не разполагах с кой знае какъв гардероб и бях избрала обичайните си дрехи, с които изглеждах като твърдо и упорито момиче — дънки, тениска и рокерски ботуши. Чувствах се напълно раздърпана и мърлява до издокараната Пандора в нейната перфектна черна рокля и високи обувки.

Пандора вероятно беше на същото мнение, защото ме огледа с остър поглед и определено не остана впечатлена от това, което вижда.

— Дънкан те очаква. — Гласът ѝ беше ясен и враждебен, сякаш не си струваше да полага усилия заради мен. — Последвай ме, ако обичаш.

Тя не се опита да ме заговори, докато вървахме. Работното пространство беше открито, но от всички страни имаше стъклени офиси вероятно за по-висшестоящите служители. Разбира се, най-хубавият офис беше на Дънкан Ноубъл — бе разположен на ъгъл, прозорците заемаха цялото пространство от пода до тавана и гледаха към Темза и най-новата забележителност на Лондон — небостъргача „Шард“.

Дънкан Ноубъл се изправи, щом влязохме в кабинета му. Не се беше променил много през изминалите шест години. Бе привлекателен мъж в края на петдесетте си години и притежаваше онази учтива изисканост, която правеше по-възрастните мъже като Шон Конъри и Пиърс Броснан завинаги привлекателни — от прошарената му коса, през италианския му вълнен костюм до ръчно изработените му кожени обувки.

— Нина. — Дънкан ме поздрави, без да се усмихне. Всъщност той остана зад бюрото си и протегна ръка. — Мина доста време.

Хладното му посрещане ме изненада. Не знам какво бях очаквала, вероятно малко повече възклицания за това колко много съм пораснала. Нали точно това се случваше, когато познаваш някого от

дете и го срещаш отново след години вече като възрастен? Вместо това останах с усещането, че му се искаше да не бях идвала.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим.

Пристъпих напред и се ръкувахме. Реших, че ще се справя най-добре със ситуацията, като му отговоря със същия официален тон.

Той кимна леко в отговор.

— Искаш ли Пандора да ти донесе кафе или нещо друго, преди да започнем?

Видях как Пандора присви устни пред перспективата да ми сервира напитка и трябва да призная, че това бе почти достатъчно да ме накара да поискам нещо. Но питието само би удължило срещата, а аз исках да приключа по-бързо.

— Няма нужда, благодаря — отвърнах аз.

Пандора незабавно излезе от стаята, за да не мога да променя решението си. Едва тогава Дънкан седна на кожения си стол „Еймс“^[1] и ми направи знак да седна срещу него.

Настанихме се на местата си и той впери в мен строгия си поглед.

— И така, Нина. — Тонът му беше груб и делови. — Предполагам, че това не е приятелско посещение. Защо не изплюеш камъчето и не ми кажеш какво правиш тук?

Въпросът му звучеше агресивно, но честно казано, това не ме изненада. Все пак последната му среща с моето семейство не беше особено приятна.

На погребението на баща ми Дънкан обеща да се грижи за нашето семейство. През първите няколко месеца той даваше пари на майка ми и постоянно проверяваше как сме. Но една нощ се събудих и чух, че двамата с майка ми се карат жестоко. Промъкнах се на долния етаж точно когато мама го изгони от къщата и му каза повече да не ни доближава.

Тогава го видях за последен път. Нищо чудно, че внезапната ми поява в живота му го караше да бъде предпазлив.

За щастие се бях подготвила предварително за онова, което исках да му кажа. Затова пренебрегнах враждебността му и започнах речта си.

— Онази вечер у дома вие казахте да дойда при вас, ако някога имам проблеми.

Той ме беше видял на стълбите, преди да си тръгне, и ми беше дал визитната си картичка, без майка ми да разбере.

— Да, спомням си.

— Е, сега имам нужда от вашата помощ.

Имайки предвид ситуацията между него и майка ми, реших, че бе най-добре да не я споменавам, защото той можеше да ми откаже помощта си. Вместо това му казах, че съм учила в университет, но съм имала финансови затруднения и се наложило да прекъсна обучението си.

— Колко пари искаш от мен? — попита той веднага щом спрях да говоря.

Отне ми секунда да разбере какво имаше предвид.

— Мислите, че съм дошла тук, за да искам пари?

Той изви устни в цинична усмивка.

— Нормално е да предположа точно това.

— Не, за бога! — Не исках той да мисли, че съм използвачка. — Просто искам работа.

Предишната нощ останах будна до късно, за да премисля как да оправя тази бъркотия. Имах достатъчно спестявания, за да платя лечението на мама благодарение на малкото наследство от татко, което получих, след като навърших осемнадесет години. А и бях спестявала всяка непохарчена стотинка от заплатата си. Смятах да използвам парите, за да помогна на Ейприъл да учи в университет, но сега по-важно беше да накарам майка ми да изтрезнее.

Но за съжаление всичките ми пари щяха да отидат за лечението, а това означаваше, че ми трябва работа, при това добре платена. В момента нивото на безработица сред младежите в Лондон беше доста високо, така че няхах шансове да си намеря работа със заплата, по-голяма от минималната. А и няхах време за дълги интервюта. Това правеше Дънкан най-добрия ми вариант.

— Е — започна той и само тази негова дума ме обезсърчи. Бях сигурна, че щеше да ми откаже. — Приветствам те за това, че прояви инициатива и дойде тук. Но за съжаление в момента нямаме свободни работни места. — Той отвори най-горното чекмедже на бюрото си и извади чековата си книжка. — Но ще бъда повече от щастлив да ти помогна да платиш дълговете си. Може би дори да платя, за да продължиш обучението си в университета.

Вече бях на крака, когато той взе писалката си „Монблан“ и започна да пише.

— Вече ви казах, не искам парите ви. — Вероятно беше доловил остротата на гласа ми, защото спря и ме погледна. — Трябва ми работа, а не подаяние — казах аз малко по-разумно. Все пак се беше съгласил да се види с мен. — Разбирам, че не е възможно, така че благодаря за отделеното време. Мисля, че е най-добре да си вървя.

Усещах как в очите ми напират сълзи от безсилие и безизходица. Обърнах се бързо, нетърпелива да изляза, преди да се разплача. Ръката ми вече беше върху студената стоманена брава на стъклената врата, когато той каза:

— Почакай.

Обърнах се, а той ме гледаше намръщено.

— Наистина ли няма да приемеш никаква финансова помощ? — Той ме наблюдаваше с нескрито недоверие.

— Искам само работа.

Дълго се взира в мен и знаех, че се чуди какво да прави.

— Преди да ти дам какъвто и да е отговор — каза той най-последно — искам да ми кажеш нещо. Майка ти знае ли, че си тук?

Това не беше реакцията, която очаквах.

— Не, не знае. — До ден-дневен не знаех какво се бе случило между тях, но можех да предположа. Познавах майка си. Сигурно му беше поискала огромна сума пари или пък го беше свалила... — Не мисля, че би одобрила постъпката ми.

Надявах се да каже нещо повече, да обясни какво се бе случило между тях. Но вместо това той каза:

— Виж, Нина, ще бъда честен с теб. Възхищавам ти се, заради това че днес дойде тук. Смятам, че имам правилна преценка за хората, и подозирам, че си съвестен човек като баща си. Затова, ако ми обещаеш, че майка ти няма да научи за намесата ми, ще бъда щастлив да ти помогна.

Премигнах с очи, бях слисана.

— Не разбирам.

— Казвам, че ще ти намеря работа в моята фирма. Но само ако ми обещаеш, че майка ти няма да научи. Съгласна ли си?

Осъзнах, че той очакваше отговора ми.

— Да. Да, разбира се.

— Добре. Защото сега си спомних, че ни трябва персонал за един от нощните ни клубове — „Дестинация“. Сигурно си чувала за него?

Не бях чувала — не посещавах модерни лондонски клубове. Нямах нито пари, нито време за развлечения. Но това беше най-малкият ми проблем. Работата в нощен клуб не беше идеалният вариант. Едва ли щях да впечатля социалните служби. Трябваше да покажа, че мога да осигуря стабилен живот за сестра ми, а това нямаше как да стане, ако работех през нощта, и то с алкохол. Но не исках да бъда неблагодарна, а и нямах друг изход, затова преглътнах разочарованието си.

— Звучи страхотно. Благодаря.

— Синът ми Джайлс е управител на клуба. Ще уредя утре следобед да се срещнете. Той ще се погрижи за теб.

Всичко това леко ме обърка. Първо беше враждебен, а сега възлагаше на някой друг да ме наглежда и да се грижи за мен. Това си беше голям обрат.

Навярно се бях замислила по-дълго по въпроса, но в този миг телефонът иззвъня. Дънкан погледна дисплея и вдигна слушалката.

— Пандора? — Значи беше студената руса асистентка. — Какво? Той тук ли е? — Погледът му се премести върху часовника на стената. — Трябваше да закусваме заедно преди три часа. — Не чух какво отговори Пандора, но Дънкан завъртя очи. — Кажу ми да ми даде пет минути.

Затвори ядосано телефона и отново насочи вниманието си към мен.

— Е, мисля, че това е всичко. — Той се изправи и разбрах, че искаше да си тръгна. — Пандора ще ти обясни всичко за „Дестинация“. Ако ти трябва нещо друго, обръщай се към Джайлс. Той ще се грижи за теб.

— Благодаря ви — казах аз. — За всичко.

Той не ми обърна внимание и размаха ръка.

— Както казах, радвам се да ти помогна. Това е най-малкото, което мога да направя за дъщерята на Джек Бакстър. Но не искам никакви неприятности, особено от майка ти. Единственото, за което те моля, е да не й казваш нищо и да я държиш настрана от това.

Той очевидно не очакваше отговор от моя страна, затова не му казах нищо. Стиснахме си набързо ръцете и аз тръгнах към Пандора.

Щом приближих, видях, че не беше сама. Нещо повече, ледената кралица се беше разтопила и сега се усмихваше на висок, добре сложен млад мъж, който се беше облегал на бюрото ѝ и изглеждаше така, сякаш притежаваше всичко тук.

Вероятно бе в началото на двадесетте си години и имаше някакво аристократично излъчване — разрошената му черна коса, дълга до брадичката му, падаше върху красивото му симетрично лице. Високите му скули, правият му нос и порцелановата му кожа щяха да изглеждат почти женствени, ако по изваяното му лице нямаше набола дизайнерска брада, която му придаваше грубостта, присъща на лошите момчета. Предположих, че беше тук за интервю за работа с Дънкан, но ако това бе причината, сякаш не му пукаше особено дали ще направи добро впечатление. Не само че беше закъснял, но и изглежда се интересуваше единствено от това да си говори с личната асистентка на Дънкан.

Мъжът каза нещо, което не успях да чуя, но Пандора отново се засмя. Бяха толкова погълнати един от друг, че очевидно не усещаха моето присъствие, затова нямах друг избор и шумно се изкашлях.

И двамата ме погледнаха. Пандора сбърчи малкия си нос. Очевидно бе ядосана, че прекъсвам флирта ѝ. Но онзи, който ме накара да се закова на мястото си, беше непознатият мъж. За един миг виждах само очите му — бяха най-светлият нюанс леденосиньо, което някога съм срещала, бдителни и хищнически като на вълк. В тях имаше нещо неестествено. Мъжът ме изгледа от горе до долу с хладна незаинтересованост.

— Предполагам, това означава, че старецът е свободен. — Гласът му ме изненада. Не знам какво очаквах, но не беше онзи нисък, провлечен говор, типичен за висшата класа. А и защо се отнасяше толкова пренебрежително към Дънкан Ноубъл — „старецът“? Непознатият се обърна към Пандора, която тъкмо се изправяше на крака. — Не се тревожи, красавице. Сам ще вляза.

Тогава той се изправи и видях, че физиката му беше много повнушителна, отколкото предполагах — беше висок поне метър и осемдесет и пет, слаб и с атлетична фигура. Но не само височината му го караше да изпъква. Беше облечен в черен панталон, който му стоеше идеално, бяла пиратска риза и тъмночервено велурено сако, и имаше претрупания и претенциозен вид, типичен за епохата на

Романтизма^[2]. Изглеждаше дори по не на място и от мен в тази корпоративна среда.

Той тръгна бавно, а щом мина покрай мен, леденосините му очи срещнаха моите. Имаше нещо особено в начина, по който ме погледна — почти проникващ поглед, който сякаш бе специално създаден, за да стопи твърдостта ми. Продължихме да се гледаме около секунда. За мой срам аз бях първата, която погледна встрани.

И тогава той изчезна и ме остави сама с намусената Пандора.

— Е? — настоя тя. — От какво имаш нужда?

Наложих си да се върна в настоящето и се опитах да изтрия от ума си тези ледени очи.

* * *

Половин час по-късно бях пред училището на сестра ми. Течеше голямото междучасие и всички ученици бяха на двора. Ейприъл знаеше, че ще отида и ме чакаше. В болницата ѝ бях прошепнала, че ще отида до училището. Така нямаше да е нужно да чакаме часовете за срещи, насрочени от нашия социален работник Маги Уокър.

Забелязах я бързо. Вървеше наоколо унила и изглеждаше уморена и бледа. Виждаше се, че полага големи усилия да не заплаче.

Тя изтича до мястото, на което стоях. Искях да я прегърна, но трябваше да се задоволим с това да се хванем за ръце през оградата. Бързо я попитах как се справя, защото знаех, че нямаме много време преди края на междучасието.

Разказа ми, че къщата, в която бе настанена, не била лоша. Приемните родители били добри, но имало още три други деца и едно от момичетата сигурно щяло да ѝ създава проблеми. Тази сутрин вече бе взело джобните на Ейприъл.

Това никак не ми хареса. Казах на Ейприъл, че ще говоря с Маги и ще видя какво решение може да предложи тя. Бръкнах в джоба си и дадох на сестра си всички пари, които имах у себе си, като ѝ казах да ги скрие. Дадох ѝ и мобилния телефон, който успях да спася от нашия апартамент. Така щяхме да поддържаме връзка.

Ейприъл взе парите и телефона, и ги скри точно както ѝ бях казала. Но не изглеждаше никак доволна.

— Не искам да живея там — каза тя.

— Знам. Повярвай ми, правя всичко, което мога, за да те измъкна.

От сградата на училището се чу звънец, който обяви края на междучасието.

— О, не! — Ръцете на Ейприъл стиснаха още по-силно металната ограда, която ни разделяше, а погледът ѝ се изпълни с тъга.
— Не искам да си тръгвам все още.

Виждах, че щеше да заплаче, затова сложих дясната си ръка върху нейните и я стиснах окуражаващо.

— Обещавам, че това няма да продължи дълго. Ще направя всичко възможно, за да можем скоро пак да сме заедно.

Тя ме погледа с големите си, изпълнени с надежда, очи.

— Всички ние ли? Дори и мама?

Дадох всичко от себе си, за да се усмихна.

— Да, мама също.

Това сякаш ѝ вдъхна увереност и тя си тръгна по-спокойна, отколкото беше преди малко. Наблюдавах я, докато изчезна в сградата на училището. Осъзнавах, че трябваше да направя всичко по силите си, за да могат нещата в „Дестинация“ да потръгнат.

[1] Чарлз Еймс е американски дизайнер, архитект и режисьор. Той е един от най-значимите дизайнери на ХХ век и има съществен принос към модерното обзавеждане и архитектура. — Б.пр. ↑

[2] Романтизмът е интелектуално движение в областта на културата и обществото, което се заражда в Европа в края на 18 век и достига апогея си в периода 1800–1900 г. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващия ден следобед слязох от метрото на спирката „Грийн Парк“, която се намираше най-близо до „Дестинация“. Разбираемо, нощният клуб беше в „Мейфеър“, един от най-престижните райони на Лондон. Минах покрай хотел „Риц“, пресякох шосето, тръгнах по улица „Олд Бонд“ и минах покрай всички скъпи бутици — „Тифани“, „Луис Вутон“, „Джими Чу“... От магазините излизаха жени с красиви прически, последвани от техните шофьори, натоварени с торби с покупки. Какво, за бога, правех аз тук?

След срещата ми с Дънкан Ноубъл потърсих информация за „Дестинация“ в интернет и вече бях още по-убедена, че мястото изобщо не бе подходящо за мен. Това беше частен клуб за членове — млади, готини и богати хора. Парите и добрият външен вид бяха задължителни условия тук. На мен ми звучеше като претенциозно и елитно място, а аз мразех тези две неща. Но трябваше да се възползвам максимално от ситуацията.

Вървах по лабиринта от луксозни улици, докато най-после не стигнах до „Дестинация“. Подобно на повечето нощни клубове в квартал „Мейфеър“ и този се намираше в сутерена на една от големите жилищни сгради. Някога тези красиви сгради са били лондонските резиденции на някои от най-богатите хора в страната, но днес бяха превърнати в посолства, петзвездни хотели и офиси на фондове. Отвън нямаше никакви табели за клуба, но последвах указанията и намерих страничния вход, на който ми бяха казали да отида.

Позвъних на интеркома.

— Да? — отвърна отчетлив глас.

Уверих се, че бях на правилното място, казах как се казвам и обясних защо бях там. След миг вратата се отвори.

Влязох в малко, но модерно обзаведено фоайе. Зад едно бюро стоеше равнодушна блондинка. Спокойно можеше да бъде отдавна изгубената сестра близначка на Пандора, личната асистентка на Дънкан Ноубъл.

— Седнете. Джайлс ще дойде след минута — каза тя и отново впери поглед в екрана на компютъра си.

Зад нея имаше хладилник със стъклена врата, пълен с бутилки вода „Вос“^[1]. Очевидно нямаше да ми предложат нищо за пиене, затова се настаних на ниския кожен диван и зачаках.

Пет минути по-късно се появи висок, слаб мъж, който предположих, че беше Джайлс Ноубъл. Беше красавец — изглеждаше спретнат, образован и консервативен, с къса, пясъчноруса коса и дружелюбно, открито лице. Беше облечен спортно-елегантно, а дрехите му бяха класически избор за офис — чино панталон и синя риза, с навити ръкави, сякаш денят му беше наистина натоварен. Изглеждаше така, като че ли току-що беше излязъл от каталог на модния дизайнер Ралф Лорън.

— Нина, нали? — Той ми се усмихна и на бузите му се образуваха трапчинки. — Аз съм Джайлс Ноубъл. Какво ще кажеш да отидем в офиса ми?

Последвах го в офиса му, където той се настани зад бюрото си и ми направи знак да седна на стола срещу него. В интернет попаднах на няколко статии за него, докато търсих информация за клуба, и знаех, че беше едва на двадесет и четири години, но вече го считаха за изключително успешен. Беше златно момче, завършил „Оксфорд“, очевиден наследник на „Ноубъл Ентърпрайзис“ и беше превърнал „Дестинация“ в най-известния нощен клуб в Лондон. Човек спокойно можеше да заключи, че видът му отговаряше на биографията му.

— Е, баща ми каза, че си търсиш работа. — Той направо премина към интервюто без никакви предисловия. — Кажи ми какво знаеш за клуба?

— Честно казано, не знам много. Прочетох малко за него в интернет. Но... — Опитах да се усмихна. — ... не е от местата, които аз посещавам.

Джайлс кимна.

— Разбирам. Това не е проблем. Никой не очаква от теб да бъдеш специалист.

Впусна се да описва клуба и това, което се опитват да постигнат. Каза ми, че фокусът бил върху обслужването на клиентите — те плащали много пари, за да бъдат в клуба, затова всичко трябвало да

бъде перфектно. Той очевидно се отнасяше с голяма страст към това, така че нямаше как да не бъде впечатлена.

— Работила ли си като сервитьорка досега? — попита той, щом приключи с речта си.

— Да — отвърнах аз. Това беше само едно от многото работни места, които изгубих, защото трябваше да се занимавам с драмите на майка ми. Но бях работила в долнопробна кръчма, която нямаше нищо общо с това място. — Но не съм работила в клуб като този.

— Не бих се притеснявал прекалено много за това. Разбирам, че мястото изглежда страховито, но повярвай ми, това е просто един клуб като всички останали. Ще се справиш.

— Страхотно... Благодаря.

Настъпи неловко мълчание. Бях изненадана от официалността на срещата. След миг Джайлс свали очилата си и разтри горната част на носа си. Отново вдигна поглед, но този път не изглеждаше толкова сигурен.

— Виж... — започна той и млъкна. Изглежда, се чувстваше неловко, а аз няхах представа какво искаше да каже. В началото си помислих, че се опитва да ми обясни, че тук няма подходяща работа за мен, но вместо това той каза: — Исках само да ти кажа, че съжалявам за баща ти.

— О! — Изобщо не очаквах да каже това. Предполагах, че Дънкан Ноубъл му е обяснил коя съм, но не смятах, че ще спомене за смъртта на баща ми. — О, благодаря... Но това беше отдавна.

— Да, разбира се. — Той поклати глава, очевидно беше ядосан на себе си. — Съжалявам. Вероятно не трябваше да повдигам въпроса. Но просто... ами помня баща ти. Той често идваше в „Рексли“.

Това име ме разтърси. „Рексли“ беше имението на семейство Ноубъл в Бъкингамшир. Именно там умря баща ми. Една вечер, след като закарал Дънкан Ноубъл в имението, на връщане към Лондон автомобилът му поднесъл на заледен участък от пътя. Баща ми изгубил управлението и се блъснал в едно дърво край шосето. Той загина при катастрофата.

Споменът предизвика неочакван прилив на емоции. Отместих поглед встрани и премигнах няколко пъти, за да прогоня сълзите.

— А сега те разстроих. — Джайлс изглеждаше унил. Той затвори очи, сякаш укоряваше сам себе си. Испитах топли чувства към него,

защото виждах как се опитваше да постъпи правилно. След като първата част от срещата беше по-официална, сега той изглеждаше някак по-човечен. — Исках само да кажа, че баща ти беше добър човек и че не заслужаваше да умре по този начин. Сигурно е било много трудно за теб и за семейството ти, затова, ако има нещо, което бих могъл да направя, за да ти помогна, моля те, кажи ми.

— Благодаря ти — промърморих аз.

Отново се върнахме към основния въпрос. Джайлс ми обясни какво включваше работата — в началото щях да отсервирам чаши, каква е заплатата и работното време. Заплатата бе доста по-голяма от сумата, на която се надявах. Имаше и бакшиши, което по груби сметки означаваше, че щяха да са ми необходими около шест седмици, за да спестя достатъчно пари за депозит за приличен апартамент, в който да живеем.

— Е, кога можеш да започнеш? — попита накрая Джайлс.

— Когато искаш.

— Какво ще кажеш за тази вечер? Клубът отваря в девет, а ти трябва да си тук в осем. Как ти звучи това?

— Идеално.

— Добре. Сега ще уредим документите. — Той ми подаде ръка, сякаш финализирахме сделка. — И не забравяй — баща ми иска някой да се грижи за теб. Затова, ако има някакви проблеми, идвай направо при мен.

Отново ми се усмихна ослепително и разкри идеалните си бели зъби. Аз му се усмихнах плахо в отговор. Честно казано, чувствах се леко объркана от цялото това специално отношение. Не бях очаквала Дънкан Ноубъл да прояви толкова голям интерес към мен. Знаех, че са се разбирали добре с баща ми, но останах изненадана от загрижеността му за моето благополучие. Не бях сигурна какво мисля за факта, че Джайлс ще се грижи за мен, но нямах особено голям избор.

Вече беше почти шест часа, когато приключихме с попълването на документите. До отварянето на клуба оставаха още няколко часа, затова реших, че ще отида някъде да вечерям.

Намерих едно кафене наблизно и си купих чай и сандвич с шунка и кашкавал. Заведението беше много скъпо, но положението щеше да е същото и в другите места в района.

Настаних се на една маса в ъгъла и се усамотих с чаша чай. Имах два часа, затова взех няколко вестника, но първо изпратих съобщение на сестра ми, за да я попитам как се чувства. Сутринта разговарях със социалния работник за момичето, което тормози Ейприъл, но Маги Уокър не помогна особено. Каза ми, че може да съобщи на приемните родители, а те от своя страна да разговарят с момичето, но ме предупреди, че е възможно да навреди повече, отколкото да помогне. Ако се наложи, можеха да преместят Ейприъл в друго приемно семейство, но нямаше никакви гаранции, че нещата щяха да се развият по-добре. Знае ли човек как да постъпи! Усещах болка в главата и разтрих слепоочията си, в опит да облекча главоболието.

След няколко минути Ейприъл ми отговори, че всичко е наред, затова поне за момента можех да забравя грижите си за нея и да се концентрирам върху предстоящата вечер.

Сервитьорките вече ми хвърляха лоши погледи — явно бяха нетърпеливи да затворят. Излязох на улицата и студеният въздух ме удари, а това си беше истински шок след топлината в кафенето. Пъхнах ръце в джобовете си и забързах към „Дестинация“.

Стигнах до клуба и останах изненадана от промяната, която бе настъпила тук. Сградата беше изгубила анонимността си и сега изглеждаше като скъп и модерен нощен клуб. Двама огромни охранители стояха до заградения с въжета вход, а до тях имаше една жена с ориенталски черти, която държеше папка в ръцете си и слушалка в ухото. Вече имаше опашка от хора. Най-отпред група от четири момичета спореха с портиерката.

— Но ние имаме резервирана маса — настоя едното от момичетата.

Докато по-рано днес Джайлс ми обясняваше политиката на клуба, той ми каза, че всяка вечер допусkali много малко посетители, които не членуват в клуба. Броят им зависел от това колко пълно е заведението. Те трябвало да запазят маса предварително, но портиерът имал правото да не ги пусне, „ако не изглеждат подобаващо“. За мен това означаваше, че нямаше да ги пуснат, ако не изглеждат достатъчно красиви или не бяха достатъчно добре облечени. Трябваше да проявя

доста усилия, за да не завъртя очи, щом чух това. Не мисля, че самата аз имах големи шансове да бъда допусната в клуба.

Момичетата очевидно бяха облекли най-хубавите си дрехи за излизане по клубовете, но дори и аз забелязах, че имаха типичния за предградията външен вид.

— Съжалявам. — Портиерката ги гледаше безизразно. — Тази вечер клубът е пълен.

Изглежда, момичетата най-после осъзнаха, че няма смисъл да спорят и си тръгнаха. Част от мен ги съжаляваше, защото вечерта им беше съсипана. Но в същото време се питах защо искат да отидат в толкова снобарски клуб.

Влязох през страничния вход, както и предишния път. Сега в заведението беше много по-оживено, отколкото по-рано днес. Тогава коридорите бяха празни, а сега персоналът тичаше напред-назад и се подготвяше за предстоящата нощ.

Джайлс излезе, за да ме посрещне. По-рано днес обеща да ме разведе наоколо, но сега беше разсеян. Извика едно зашеметяващо момиче, което имаше копирено гладка кожа с цвят на кафе с мляко и дълга черна коса, падаща на меки къдрици около лицето. Джайлс ми я представи като Джасмин Райт.

— Тази вечер ще работиш с Джас, тя ще ти покаже какво трябва да правиш. — Той погледна Джас и я попита: — Имаш ли нещо против?

Джас подигравателно му отдаде чест.

— Както кажете, сър — отвърна тя с престорено уважение.

Джайлс се намръщи леко и се върна обратно в офиса си.

Веднага щом той си тръгна, Джас въздъхна театрално.

— О, толкова е прекрасен, нали? Малко е стегнат и сериозен, но по някакъв властен начин.

Бях шокирана от нейната общителност. Самата аз никога не бих могла да кажа подобно нещо на някой непознат.

— Хайде, ела — каза тя и ме хвана за ръката. — Имаме половин час до началото на смяната ни. Искам да чуя всичко за теб.

Заведе ме в съблекалнята на персонала и седнахме на една пейка. Едва ли Джайлс имаше предвид точно това, когато помоли Джас да ме разведе наоколо, но тя очевидно проявяваше по-голям интерес към бъбренето. Докато стояхме на пейката, ми разказа цялата история на

живота си. Пораснала в имение като „Хейфийлд“, но в Южен Лондон и не познавала баща си.

— Върнал се в Ямайка още преди майка ми да разбере, че е бременна.

Когато била на петнадесет години, майка ѝ заживяла с друг мъж, който обаче проявявал повече интерес към дъщеря ѝ, и това никак не ѝ се харесало.

— Мама ме изхвърли в деня, в който навърших шестнадесет. Това ми беше подаръкът за рождения ден.

Издържала се, като работела в стриптийз клубове. Беше очевидно, че се е справяла добре с работата си. Дори скромният черен панталон и черна туника, с които беше облечена, не успяваха да прикрият страхотното ѝ тяло. Работила в тези клубове две години, а след това богат клиент я харесал и ѝ намерил работа в „Дестинация“, където била вече от година.

След двадесет минути знаех всичко възможно за Джас и нейния живот.

— Ами ти? — попита накрая тя. — Каква е твоята история?

Свих рамене неангажиращо.

— Няма много за разказване.

Джас ме погледна с пронизателен поглед и очевидно усещаше, че това съвсем не бе всичко.

— Не казваш много, нали? Това е добре. Аз разказвам живота си на всички.

Тя не изглеждаше обидена от моята сдържаност. Не беше нищо лично. Просто преди много време се научих да пазя личния си живот за себе си. Когато майка ми започна да пие, разказах за това на едно момиче, което смятах за най-добрата ми приятелка. На следващия ден цялото училище знаеше тайните ми. Никога повече не повторих тази грешка.

Джас спря да говори за достатъчно дълго време, за да ми покаже по-голямата част от съблекалнята. Тя също бе луксозна, с електрически душове и тоалетни принадлежности на известната козметична фирма „Молтън Браун“. Приличаше по-скоро на скъп и изискан СПА център.

Тя намери шкафчето ми, в което висеше униформа. Служителите носеха различни дрехи в зависимост от ранга си. Тъй като моята

работа беше да разчиствам масите и бях сред най-низшите работници, униформата ми беше възможно най-проста — тесен черен панталон и черна туника. Проста, но стилна. Предполагам, че изцяло черното облекло ни позволява да се движим незабележимо наоколо като ниндзи.

— Страхотно е да работиш тук — каза Джас, докато аз се преобличах. — Има толкова много готини мъже. А и са фрашкани с пари. Излизала съм с няколко от тях. Не би трябвало, но всички се правят, че не знаят, стига да не им се навираме в очите. Имам някои страхотни неща от срещите с тези мъже. — Тя издърпа едно колие изпод туниката си. — Бижутото е на „Тифани“^[2]. Не е нищо кой знае какво, само сребро, но все пак е доста хубаво. — Тя докосна и обещите си. — Те също са оттам.

— Значи си излизала с някои от клиентите? Като гаджета?

— О, не. Просто спя с тях от време на време, а те ми подаряват разни неща.

Не успях да прикрия ужаса, който изпитах. Тя се намръщи.

— О, недей така. Това е просто малко забавление. А и на тях не им пука за парите.

Сякаш беше проститутка. Това не бе най-добрият начин да живееш живота си, но нямаше как да не изпитам топли чувства към Джас. Ако си правеше по-тънки сметки, щеше да бъде отвратително. Но тя беше толкова открита и честна, толкова откровена, че в поведението ѝ имаше нещо мило.

Тя вероятно видя, че се опитвах да преборя неодобрението си, защото се заигра с колието си и каза:

— Сигурно звучи ужасно, но обичам хубавите бижута. Предполагам, че е така, защото няхах подобни неща, докато растях. Какво лошо има в това?

За щастие, нямаше време за моя отговор. В този миг в съблекалнята влезе висока, слаба жена без никакво чувство за хумор и всички утихнаха. Тя изглеждаше по-възрастна от нас. Вероятно беше около тридесетгодишна, имаше неестествено черна коса, оформена в строга къса прическа, и яркочервени устни, които се открояваха на алабастровобялата ѝ кожа. Беше облечена в черен елегантен панталон, точно като портиерката, което подсказваше, че беше от ръководството.

— Хайде, момичета, време е за работа.

Дори и да знаеше, че бях нова, не го показва по никакъв начин. Тя дори не погледна към мен.

— Това е Мел, помощник-управителката — прошепна ми Джас, докато вървахме към вратата. — Джайлс е добър, но тя е... — Джас направи физиономия, която ясно показваше какво мисли за Мел.

Но нямаше време за повече разговори. Последвах Джас навън за първата ми нощ в „Дестинация“.

[1] Марка вода, бутилирана в южната част на Норвегия. Счита се за изключително чиста и свежа. Продава се в стъклени бутилки на дизайнера Келвин Клайн и е популярна в целия свят. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски търговец на луксозни бижута. Фирмата продава бижута, кристал, порцелан, парфюми, часовници и други лични аксесоари. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Осветлението беше приглушено и създаваше усещане за подземен шик. От скъпата стереоуредба звучеше музика за фон. От едната страна на помещението имаше дълъг сребрист бар, осветен в неоновосиньо. Около просторния дансинг бяха разположени ниски маси и модулни дивани. Стените излъчваха мрачно рубинено сияние.

Беше сряда и в началото на вечерта нямаше много хора. Но до полунощ клубът беше препълнен с богати мъже и красиви жени. Посетителите всъщност изглеждаха така, сякаш бяха наети от агенцията за актьори и статисти „Сентръл Кастинг“. Всички пиеха шампанско, сервирано от красивите хостеси, облечени в сексапилни къси панталони. Имаше отделна хостеса за всяка маса. Тук клиентите не се редяха на опашка на бара за питие.

Двете с Джас отсервирахме празните чаши и ги носехме на бара. Тя беше пълна с информация и сякаш познаваше всички в клуба. Докато работехме, тя обясняваше кои са хората, седнали на различните маси — от руски олигарси през европейски благородници до известни финансисти.

— Това е най-желаната маса — каза тя и посочи към центъра на ВИП зоната. Масата беше разположена точно срещу пулта на диджея, местоположението ѝ бе отлично. — Струва десет бона, за да я наемеш за вечерта.

Подсвирнах тихо и разгледах хората, които бяха седнали на масата — двама атрактивни мъже от Близкия изток, които по моя преценка бяха около двадесетгодишни.

— Кои са те?

— Саудитски принцове. Поне така чух.

Мъжете наблюдаваха с хладна незаинтересованост трите красиви жени, които започнаха да се въртят в кръг пред тях.

— А момичетата?

— Златотърсачки. Винаги има по няколко такива момичета тук, които търсят добра партия. Управителят ги пуска, защото са

привлекателни, а богатите мъже обичат да са заобиколени от красиви жени.

Това сякаш бе правилото на клуба — или влизаш, защото си богат, или защото си красив. А в много от случаите посетителите, изглежда, попадаха и в двете категории. Проява на елитарност в най-лошата ѝ форма.

Джас кимна към двама грамадни мъже, които стояха от едната страна на масата и я наблюдаваха с професионална бдителност.

— Предполагам, че това са бодигардовете.

Сякаш бях попаднала в друг свят.

В един часа след полунощ настана раздвижване. Бях на бара заедно с Джас, привидно връщах събраните чаши, но всъщност слушах клюките ѝ. Вдигнах поглед и останах изненадана, щом видях кой влиза в клуба — това беше мъжът, когото вчера срещнах в „Канари Уорф“, тъмнокосият изваян модел на Келвин Клайн, който настояваше да се види с Дънкан Ноубъл.

Той изпъкваше сред всички останали, точно както и вчера. Главната причина беше поведението му, което показваше, че не му пука за нищо. Повечето от останалите мъже в клуба носеха костюми, но той отново беше екстравагантно облечен в тъмни панталони и изискана бяла риза. Напомняше ми на френски кавалер от седемнадесети век. Върху ризата имаше черно кожено яке. Беше ясно, че се облича както си иска, както правят хората, които нямат какво да доказват на околните.

Наблюдавах го, докато преминаваше през клуба. Изглежда, познаваше всички посетители. Спря да поговори с няколко души и накрая се разположи на една маса във ВИП зоната. Това бе едно от най-хубавите места в заведението и навярно беше запазено за него.

— А този кой е? — кимнах аз към него, а Джас проследи погледа ми.

— Това е Александър Ноубъл. Неговото семейство притежава това място.

Това разкритие ме обърка за миг. И тогава изведнъж всичко си дойде на мястото — начинът, по който говореше за Дънкан Ноубъл, наричаше го „старецът“. Тогава не ми хрумна вероятността да се обръща така към баща си.

Но пък никога не бих предположила, че Александър беше брат на образования и консервативен Джайлс.

— Значи това е братът на Джайлс? — попитах аз, за да се уверя, че съм разбрала правилно.

— Да. Алекс е няколко години по-малък. Мисля, че е на двадесет и две. Изобщо не прилича на Джайлс. Алекс е истински играч. Той идва повечето вечери и винаги е заобиколен от жени, които благоговоят пред него. Получава някоя от най-добрите маси в заведението и харчи цяло състояние за шампанско.

Отново погледнах Александър Ноубъл. Определено не приличаше на по-големия си брат — ако Джайлс беше излязъл от брошура на Ралф Лорън, то Алекс беше по-скоро от „Гес“ или „Дизел“. В момента се беше излегнал на мястото си и изглеждаше отегчен. На масата му имаше още трима души — мъж със светлокестенява коса, бебешко лице и румени бузи, и две блондинки, които изглеждаха доста скъпо облечени.

— А кои са тези хора с него? — попитах аз и се намразих заради интереса, който проявявам.

— Лондонски аристократи — каза Джас и отметна косата си с театрален жест. Повдигнах вежда, което беше знак, че очаквах повече разяснения. — Знаеш този тип хора. Израснали са в централните квартали „Кенсингтън“ или „Челси“, имат богати родители, учили са в едни и същи училища и са посещавали едни и същи ски курорти. А сега ходят в едни и същи клубове.

— Но днес е работен ден. Те не ходят ли на работа?

Тя се засмя.

— Е, ами това, изглежда, не им пречи.

Погледнах я в очакване на по-подробен отговор.

Тя въздъхна.

— Момчетата обикновено работят в пиар сферата, в галерии или в модата. Наели са ги на работа заради връзките, които имат, затова на никого не му пука, ако се появят със зачервени очи. Момчетата просто изсмъркват една линия за енергия. А другите са деца, които имат попечителски фонд, като Алекс Ноубъл. Такива като него няма нужда да работят.

Отговорът ѝ ме заинтригува още повече. Но преди да успеем да продължим с разговора ни, пред нас от нищото се появи Мел с

гарвановочерната коса.

— Проблем ли има момичета? — Нито една от нас не каза нищо, затова тя продължи: — Така си и мислих. Защо не спрете с говоренето и не се захванете за работа? Чашите няма да се отсервират сами.

Останалата част от вечерта мина сравнително бързо. Малко преди клубът да затвори, аз вървах към бара, а един пиян банкер падна от стола си и заля цялата ми туника с бира.

Джас разгледа пораженията и сбърчи нос.

— Това вони. Най-добре се преоблечи. В шкафчето ти има още една туника.

Бързо отидох в съблекалнята. Не очаквах там да има някой по това време и още с влизането започнах да събличам блузата си, за да спестя време.

— Не се притеснявай от мен — каза един развеселен мъжки глас.

Набързо дръпнах туниката си надолу и се заковах на място в мига, в който видях Александър Ноубъл пред себе си. Беше възседнал пейката, която минаваше през средата на стаята, и изглеждаше като излязъл от картина — тялото му беше идеално симетрично, а черната му коса бе небрежно разрошена.

За миг се почудих какво прави тук. Тогава, сякаш за да отговори на въпроса ми, той се наведе, тъмната му копринена коса падна върху лицето му и изсмърка една линия кокаин.

Нямах опит в това, но съм гледала достатъчно филми и телевизионни предавания, за да знам какво се случваше пред очите ми. Той метна главата си назад, а аз наблюдавах как наркотикът влиза в тялото му. Избърса ноздрите си и ме погледна, а леденосините му очи бяха още по-ярки.

Част от мен искаше да му каже, че не трябва да бъде в съблекалнята, че тя е само за служители, но след това си спомних, че той беше син на собственика. Вероятно можеше да ходи, където си поиска.

Той ме разглеждаше очакващо и осъзнах, че все още просто стоях на мястото си и го гледах втренчено.

— Извинявай — промърморих аз. — Трябваше да сменя блузата си.

— Ами давай. Никой не ти пречи.

С нищо не показваше, че възнамерява да си тръгне, затова нямах друг избор, освен да отида до шкафчето си. Оставих вратата му отворена, за да се прикрия от него, докато се преобличам.

Щом приключих и затворих вратата, видях, че ме гледа с намусено изражение, а вълчите му очи ме изучаваха внимателно. Минах покрай него, а той се изправи и застана пред мен, блокирайки пътя ми с огромното си тяло.

— Откъде те познавам? — Гласът му беше като мед — да, елегантен, но в същото време нисък и пресипнал, в контраст с грубоватия му външен вид. Тъкмо щях да му кажа къде ме беше виждал, но изражението му се проясни: — Сетих се. Видях те вчера в „Канари Уорф“. Ти си дъщерята на шофьора, нали?

Имаше нещо подигравателно в начина, по който изрече думите, което ме накара да застана нащрек.

— Точно така. Аз съм Нина. Нина Бакстър.

— Госпожице Бакстър. — Той леко кимна за поздрав, а дългата му тъмна коса падна върху остриите му скули. — Изключително ми е приятно да се запознаем. Баща ми ми е разказвал много за теб. — Той протегна ръката си. — Между другото, аз съм Алекс. Алекс Ноубъл.

Поколебах се за миг и след това поех ръката, която той ми подаде. Хладните му пръсти хванаха моята леко влажна ръка. Всичко в него изглеждаше толкова спокойно и под контрол, а от самото начало на срещата ни аз се чувствах неловко и не знаех как да се справя със ситуацията.

— Син съм на Дънкан Ноубъл — добави той, защото вероятно разчете погрешно моето мълчание и го сметна за объркване. — В случай че се чудиш.

— Знам кой си. — Усетих как се изчервих в момента, в който думите се изплъзнаха от устата ми, защото прозвучаха, сякаш бях разпитвала за него.

Всичките ми надежди, че щеше да остави нещата така, се изпариха, щом видях как повдигна едната си вежда.

— Нима? — провлечено попита той. — Значи сме си написали домашното.

— Просто едно от момичетата ми обясняваше кои са клиентите. Това е.

— Хм — отвърна той, но очевидно не ми беше повярвал. — Както кажеш.

Погледът му отново се плъзна по тялото ми. Разглеждаше ме и ме оценяваше по откровено сексуален начин. Усещах, че беше прекалено близо до мен — в личното ми пространство. Преглътнах шумно. Знаех, че трябваше да сложа край на това, но все още не можех да го направя. Тогава той приближи още повече и посегна с ръка зад мен. Отне ми секунда, за да разбера, че се опитваше да ме хване за задника.

Това беше прекалено. Инстинктивно направих стъпка назад и се опитах да увелича разстоянието помежду ни.

— Какво, по дяволите, правиш?

Смятах, че гневният ми тон щеше да го засрами, но той остана невъзмутим. Наклони главата си на една страна и започна да ме изучава изпод тежките си клепачи.

— Какво правя, според теб?

Скръстих ръце на гърдите си.

— Съвсем очевидно е.

— Така ли? — На устните му заигра весела усмивка. — Защото оставам с впечатлението, че според теб се опитвах да те опипам. А всъщност исках да...

Преди да успея да го спра, той отново протегна ръка зад мен, точно както преди малко. Усетих как ръката му докосва панталона ми и после се отдръпва. Нямах представа какво правеше, докато не издърпа ръката си, в която държеше оранжев стикер с надпис: „Десет процента отстъпка за поръчки на едро“.

Вдигнах поглед и видях, че той очаква момента, в който щях да проумея, че се беше опитал да ми направи услуга, а не да ме опипа, както бях предположила.

Усетих как лицето ми отново се изчервява. За първи път в живота си не знаех какво да кажа.

— О, и ми имай доверие — каза той, без да полага никакви усилия да скрие факта, че се наслаждава на моето смущение. — Няма нужда да задявам нищо неподозиращите жени тайно. Има цяла опашка от момичета, които се молят да попаднат в леглото ми.

Той смачка стикера и го хвърли в близкия кош за боклук, преди да успея да се извиня. Ако аз бях пробвала да оцеля коша по този

начин, хартийката със сигурност щеше да отскочи и да падне на пода, но той улучи целта безпроблемно. Отново кимна леко с глава:

— Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Нина Бакстър.

След това се обърна и си тръгна.

Едва тогава осъзнах какво бях направила — не само унижих себе си, но и обидих сина на собственика. Той, изглежда, не се засегна, но какво щеше да се случи, ако все пак се оплачеше? При тази мисъл, освен от големия си срам, бях внезапно обзета от ужаса, че щях да изгубя работата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Тази нощ не успях да заспя. Всеки път, щом затворех очи, в ума ми изникваше срещата ми с Александър Ноубъл.

Но на сутринта твърдо реших да не мисля за това. Имах поспешни проблеми, с които трябваше да се справя, като например да намеря къде да живея. Не беше честно да продължавам да се натрапвам на Дорийн, но няхах кой знае какви варианти. Бях сам възрастен човек в Лондон, което означаваше, че не бях на челно място в списъците за настаняване.

За щастие нашият социален работник Маги беше разговаряла за мен с неин колега в отдела по настаняване. Той бе успял да ми намери място в пансион в квартал „Уапинг“, който предлагаше настаняване и закуска. Градският съвет използваше пансиона за настаняване на хора, докато прецени дали те заслужават да им бъде отпуснато постоянно жилище.

Управителят на пансиона беше дребен мъж, който приличаше на невестулка. Имаше лукав поглед и проблем с изпотяването. Показа ми малка стая, в която имаше място само за единично легло и стар дървен гардероб. Дупката между перваза на дюшемето и мокетът беше прикрита с маскировъчно тиксо. Целта очевидно беше хлебарките да не могат да минат през дупката.

Знаех, че трябваше да бъда благодарна, но беше трудно да съм доволна от мястото, докато гледах лющещата се боя. През тънките като хартия стени чувах плача на бебе и опитите на майка му да го успокои. Определено нямаше да мога да спя спокойно през нощта. Но изборът ми се свеждаше до това място или до улицата.

На излизане управителят ми показа мръсната баня, която щях даделя с още осем души. Нямаше кухня. Информира ме, че в сградата живееха петдесет души — имаше пет етажа с по десет стаи на всеки етаж. Но като се имаше предвид колко деца бях видяла, имах чувството, че обитателите бяха много повече.

Опитах се да не обръщам внимание на вонята на урина по стълбището, докато слизахме.

— Закуската е от седем до осем и половина — каза управителят. — Трябва да излизаш преди девет часа и можеш да се прибереш отново в четири.

Замислих се за дългите нощни смени в „Дестинация“. Щеше да се наложи да ставам рано и да излизам, и да спя по-късно следобед.

Мъжът ме гледаше с очакване.

— Парите за първата седмица се плащат предварително — подсказа ми той, защото аз не помръдвах.

Бързо му подадох сумата. След като платих за лечението на мама, ми останаха точно толкова спестявания, колкото да преживея, докато получи първата си заплата от „Дестинация“.

— О — каза той, щом ги преброи. — Нека те предупредя още сега. Не оставяй нищо ценно в стаята си. Не и ако държиш на него.

След като чух това, вече съвсем нямах търпение да се нанесе.

Излязох от пансиона в квартал „Уапинг“ и тръгнах към болницата. В този ден изписваха майка ми и аз бях организирана приемането ѝ за рехабилитация. Щях да я заведа направо там. Пътуването до пълното със зеленина предградие в Северен Лондон отне половин час с метрото. През цялото време мама говореше как тази случка щяла да ѝ послужи за урок и тя щяла да се промени.

Слушах я с половин ухо и кимвах с глава на местата, на които това се очакваше от мен. Честно казано, бях чувала всичко това и преди и не вярвах, че нещо ще се промени. Вече ме беше предавала толкова много пъти в миналото.

Но независимо колко бях цинична, не можех да не се впечатля от това, което видях, когато пристигнахме. Входът беше дискретен и се намираше на широка улица с дървета. Дългата чакълеста алея се охраняваше от видеокамери. В края ѝ се издигаше внушително имение, чиято фасада беше с цвета на мед. Приличаше на един от онези центрове за рехабилитация, в които се лекуваха звездите.

Разведоха ни из цялата сграда, в която имаше вътрешен басейн и изцяло оборудвана фитнес зала. Ресторантът изглеждаше така, сякаш притежаваше от престижните звезди на „Мишлен“. Настаних майка ми

в нейната стая, която беше просто, но красиво обзаведена. Приготвих се да си тръгвам, когато тя проговори.

— Нина?

Тъкмо обличах якето си, но нервният ѝ глас ме накара да се обърна. Сърцето ме заболя, щом я видях — беше седнала на леглото и гризеше долната си устна. Познавах това изражение много добре — означаваше, че бе направила нещо, което никак нямаше да ми хареса.

— Какво има?

Избягваше погледа ми.

— Трябва да направиш нещо за мен... — Скръстих ръце и зачаках. — Преди няколко седмици няха пари, затова взех малко назаем.

— Колко?

Познавах майка си достатъчно добре, за да знам, че сумата не беше никак „малка“. Освен че пиеше, тя харчеше повече, отколкото имаше.

— Девет хиляди — отвърна смутено тя. — Единадесет с лихвите.

— За бога, мамо.

— Част от парите бяха за Дейв — щеше да започва някакъв бизнес. Обеща да ми ги върне, но...

Но гаджетата на майка ми бяха напълно ненадеждни и Дейв беше изчезнал от живота ни преди няколко седмици, което предизвика поредния пиянски период. Това означаваше, че трябваше да платим целия дълг. По-точно, аз трябваше да го платя.

— От кого взе парите?

— От Сергей.

Затворих очи. Нещата ставаха все по-зле. Знаех отлично за кого говореше тя — Сергей Греков, руски имигрант и шеф на банда главорези, който даваше пари назаем срещу огромни лихви. Това беше само една от нелегалните дейности, с които той се занимаваше.

Досега два пъти се налагаше да вземаме пари от него, защото мама не се справяше особено добре с финансите. Но сумите винаги бяха малки и ги връщахме бързо. Използвахме ги, за да плащаме сметките си, докато взема заплата. Но сега ставаше въпрос за нещо много по-сериозно.

— Кога трябва да върнеш парите?

— Тази седмица. — Щом чух това, отново изругах. — Може би можеш да говориш с него — продължи бързо тя. — Да му обясниш каква е ситуацията...

Да, разбира се, понеже той беше толкова разумен човек.

— Не се тревожи — отвърнах остро аз. — Ще се погрижа за това.

Както се грижиш и за всичко друго.

На излизане ми дадоха брошура и ми напомниха, че майка ми не може да има посетители през първите тридесет дни. Това беше най-добрата новина, която бях получавала от доста време насам. Поне известно време нямаше да се грижа за нея, което беше голямо облекчение.

Новината за дълга ни тегнеше като тежко бреме над мен, докато се приготвях за работа тази вечер. Реших да се свържа със Сергей и да поискам отсрочка за парите. Но всичко това ме накара да осъзная, че сега се нуждая от работата в „Дестинация“ дори още повече отпреди, и се страхувах, че можех да я изгубя заради несправедливото обвинение, което отправих към сина на собственика.

За щастие, тази вечер не се случи нищо. Алекс и антуражът му не се появиха и никой не спомена случката от предната вечер. Всичко мина без проблеми и аз започнах да се успокоявам. Но в събота, по средата на смяната ми, Мел дойде и ми каза, че ме викат в офиса на Джайлс. Веднага се сетих за инцидента с Александър Ноубъл.

— Защо ме викат? — попитах неспокойно аз.

Тя сви рамене.

— Най-добре иди и разбери лично.

Нямаше смисъл да отлагам неизбежното, затова тръгнах към офиса на Джайлс. Надявах се, че ако предложи да се извиня на Алекс, Джайлс нямаше да ме уволни. Не знаех какво ще правя, ако изгубя работата си.

Почуках колебливо на вратата. Никой не отговори, затова отворих внимателно. Вътре нямаше никого. Смятах да си тръгна и да дойда отново по-късно, но нещо привлече вниманието ми. На бюрото имаше малка метална каса за пари, като онези, които използвахме в бензиностанцията. От мястото си видях, че ключът беше в ключалката.

Нямам представа какво ме накара да го направя, но бързо погледнах дали има някого в коридора. Уверих се, че беше чисто и затворих вратата. Отидох до касата, завъртях ключа и я отворих.

Ахнах от удивление, щом видях пачките пари. В бензиностанцията държахме по около сто паунда в касата. Но тук имаше хиляди.

Хрумна ми една налудничава идея, която сигурно вече се е прокрадвала в мен в мига, когато за първи път влязох в офиса и погледнах съдържанието на сейфа. Никой не ме беше видял да влизам. Можех да взема парите, да изляза тихо и никой нямаше да забележи нищо.

Не съм крадла. Винаги съм била честна и взискателна по отношение на парите. В бензиностанцията бях единственият касиер, чиято каса винаги излизаше точно, до последното пени.

Но по онова време не бях толкова отчаяна. С тези пари щях да платя на Сергей или поне да си купя малко време, преди да намеря друг начин да реша проблема.

— Давай — каза един дрезгав, културен глас зад гърба ми. — Вземи си. Няма да те издам.

Обърнах се и видях Александър Ноубъл. Беше облегат на рамката на вратата и ме наблюдаваше с едва доловимо весело изражение върху изваяното си лице. Усетих как страните ми пламват. Очевидно беше в офиса от известно време и съвсем точно беше отгатнал мислите, които се въртяха в ума ми.

— Нямаше да... — започнах аз и млъкнах. Лъжите само щяха да усложнят нещата. — Просто гледах — довърших неубедително.

— Разбира се, че само гледаше. — Той влезе в офиса и се настани в кожения стол срещу бюрото на Джайлс. Обърна се с лице към мен. — Ден 1 — обвиняваш ме в сексуален тормоз. — Той отброяваше с дългите си пръсти. — Ден 2 — хващат те да крадеш. Това със сигурност не е сред добрите назначения на брат ми.

Не знаех какво да кажа. Колкото и да не исках да го призная, той имаше право.

— Наред ли е всичко? — каза Джайлс, преди да успее да намеря отговор. Вдигнах поглед и го видях в рамката на вратата. Гледаше ни смръщено. Сърцето ми се преобърна. Уплаших се, че може да е чул

разговора ни. Но в този миг осъзнах, че гледаше Алекс и че не беше никак доволен, че го вижда. — Отново ли безпокоиш служителите ми?

Алекс отговори съвсем невъзмутимо:

— Всъщност се отбих, за да си взема якето. — Той кимна към закачалката, където висеше черното му кожено яке.

— И заварих Нина. — Сърцето ми щеше да спре да бие, щом той умишлено направи пауза. — Заварих Нина да те чака — довърши той, а в сините му очи танцуваше дяволито забавление, което само аз можех да разбера.

— Вярно ли е това? — обърна се към мен за потвърждение Джайлс.

— Защо питаш нея? — намеси се Алекс с подигравателна нотка в гласа си. — Да не би да не ми вярваш? — Притисна ръка към гърдите си. — Обиждаш ме, брат.

Джайлс не си направи труда да отговори. Гледах двамата мъже и не знаех каква е причината за цялото това напрежение между тях. Въпреки че бяха братя, те бяха коренно различни — Джайлс бе спретнат, възпльщение на трудолюбивия бизнесмен, облечен в елегантен вълнен костюм в сиво, а Алекс бе лошото момче, което приличаше повече на рокер в черните си дънки и черната си тениска.

— Е, Нина? — Джайлс ме погледна, очаквайки потвърждение.

— Всичко е наред — казах бързо аз, притеснена, че Алекс можеше да се ядоса и да разкрие какво всъщност се беше случило.

— Видя ли? — каза той. — Всичко е наред, точно както ти казах. — Изправи се и взе якето си. — Е, тук е много забавно, но ще тръгвам и ще ви оставя сами да се насладите на забавлението. — Поклони се театрално и излезе от офиса.

Заля ме вълна от облекчение в мига, в който Алекс си тръгна. Не знам каква беше причината, но той очевидно бе решил да не ме издава.

— Съжалявам за това, Нина. Е, какво има?

Примигнах объркана.

— Мислих, че ти искаш да ме видиш. — Той се намръщи и очевидно беше не по-малко объркан от мен. — Казаха ми, че трябва да дойда в офиса ти. — Изражението на Джайлс се проясни.

— Нека позная — дойде тук и Алекс просто се появи?

— Точно така. — Докато произнасях бавно думите, започнах да разбирам какво намеряваше той. — Искаш да кажеш, че той е накарал

Мел да ме извика в офиса ти? Но защо ще го прави?

Джайлс се усмихна печално.

— Отдавна се отказах от опитите да разбере брат си. — Той седна на стола си. Смятах да си тръгна, но имах усещането, че той имаше да казва още нещо. Забелязах как подбира внимателно думите си, преди да ги изрече. — Виж — каза най-после той. — Алекс ми е брат и вярвам, че дълбоко в себе си е добър човек. Но има лоша репутация. Обича купоните.

— Вече чух за пиенето и жените.

Той се усмихна мрачно.

— Повярвай ми, това е само върхът на айсберга. — Искях да му задам още въпроси, но той продължи: — Виж, Алекс може да бъде много чаровен, когато поиска. Просто не искам да те замеси в някоя каша. Може и да ми е брат, но приеми един съвет от мен. Той е човек, с когото не искам да се забъркваш.

Идеята, че бих могла да попадна под влиянието на привидния му чар ме развесели.

— Не се тревожи — отвърнах аз. — Разбирам какво искаш да кажеш.

— Чудесно. — Той кимна бързо, но виждах, че все още бе леко притеснен. — Баща ми ме помоли да се грижа за теб, Нина, и именно това се старая да направя. Двамата с Алекс не се разбират особено. — Припомних си срещата в „Канари Уорф“, когато Дънкан беше видимо ядосан от закъснението на сина си. — Баща ми би бил, меко казано, недоволен, ако разбере, че си се сприятелила с Алекс. Затова приеми съвета ми и не се занимавай с него. Това е най-доброто за теб.

Разбрах какво искаше да каже. Дънкан Ноубъл ми беше осигурил тази работа и можеше да ме изгони с лекота, ако не уважавах желанията му. Това означаваше, че трябваше да стоя далеч от помалкия му син. А след всичко, което бях видяла до момента, това ме устройваше идеално.

Нямах време да мисля повече за разговора ни, защото нощта в клуба беше натоварена и през цялото време не спрях да тичам. В три без петнадесет вече бях останала без сили. Диджеят надуваше музиката както винаги преди кулминационната точка в края на вечерта

и повечето хора бяха на дансинга. Оставях празните чаши на бара, когато Джас се появи.

— Нямам търпение тази нощ най-после да свърши — промърмори тя. — Краката ме болят ужасно.

Разбирах я прекрасно. Въпреки че носех стандартните ниски черни обувки, стоемето права започваше да ми се отразява зле. Краката ме боляха, но други части на тялото ме боляха още повече.

— Аз имам болки в гърба — оплаках се и разтрих долната част на гърба си. — Цялото това навеждане над ниските маси, за да събера празните чаши... Това е истинско мъчение.

— Въпреки всичко, не трябва да се оплакваме. — Джас ми намигна.

Засмях се.

— Точно така — не трябва да се оплакваме.

Това беше една от репликите на Мел, с която ни изпращаше на работа всяка вечер — предупреждение, че не трябва да позволяваме клиентите да ни чуват как се оплакваме.

— Не съм сигурен, че това е редно — каза провлечено някакъв мъжки глас зад нас. — Едно оплакване до ръководството е отлична идея. Щом толкова ви боли и имате такива проблеми, трябва да поискате заслужено увеличение на заплатите.

Обърнах се и видях Алекс. На устните му играеше усмивка, а леденосините му очи ме гледаха.

— По-рано днес исках да те попитам нещо, но брат ми ни прекъсна толкова грубо.

— О, така ли? — Опитах да си придам незаинтересован вид.

— Поканил съм няколко души у нас, след като клубът затвори, и се надявам, че може да се присъединиш към групата. — Премести погледа си върху Джас. — Ти също, разбира се.

Значи затова ме беше извикал в офиса на брат си днес. Шестото ми чувство ми подсказваше да откажа. Не разбирах защо Алекс Ноубъл искаше да ме опознае, но каквато и да беше причината, трябваше да стоя по-далеч от него. Имах си достатъчно проблеми и без да се забърквам с такъв чаровен купонджия като него.

Но преди да успея да откажа, Джас отговори:

— Звучи страхотно! Брой ни, ще дойдем!

— Добре — отвърна ѝ Алекс, но продължаваше да гледа мен. Каза ни адреса и обясни, че апартаментът му се намира точно срещу спирката на метрото в луксозния квартал „Найтсбридж“. — Е, тогава ще се видим по-късно.

Наблюдавах как се връща при приятелите си, след което всички заедно си тръгнаха от клуба. Заля ме нова вълна от безпокойство. Инстинктът ми подсказваше, че не трябва да ходя на купона след работа. Но погледнах развълнуваната Джас и разбрах, че нямах особен избор.

СЕДМА ГЛАВА

Бяхме приключили работа и двете с Джас спорихме в съблекалнята дали да приемем поканата на Алекс. Шестото ми чувство крещеше, че това не е никак добра идея.

— Вече е много късно — казах аз. Седях на пейката и наблюдавах Джас, която ровеше в шкафчето си. — Единственото, което искам, е да си легна.

Джас се обърна, поставила ръка на тънката си талия.

— Утре цял ден ще спиш.

— Наистина, Джас, не ми се ходи. Седмицата беше дълга...

— Недей, не го казвай! — Тя приклепна пред мен, хвана двете ми ръце и ме погледна с огромните си, умоляващи очи. Поведението ѝ бе театрално и мелодраматично, а единствената ѝ цел беше да ме убеди. — Моля те, моля те, направи го заради мен. Отдавна мечтая да отида на такова парти. Освен това — добави тя, а в погледа ѝ играеха дяволити искри — ако не дойдеш, ще трябва да отида сама, а така има по-голяма вероятност да се забъркам в неприятности...

Тя се възползва от единственото нещо, което със сигурност щеше да ме убеди да се съглася. Нямахме начин да я пусна сама в бърлогата на вълка. Въздъгнах и се предадох.

— Добре. Ще дойда. Но само за около час.

Тя извика от удоволствие, преди да успее да довърши думите си, и ме прегърна.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти. Няма да съжаляваш. Обещавам. — Тя тръгна към шкафчето си, което сякаш беше пълно с цял гардероб дрехи. — Между другото — каза тя, докато разглеждаше дрехите — какво направи, за да получиш покана за партито на Алекс Ноубъл?

— О, ами... — Исках да звуча съвсем небрежно. — Нищо, наистина. Миналия ден просто го видях и поговорихме. Нищо кой знае какво.

— Е, надявам се, наистина да е така — погледна ме тя. — Защото той е истински играч. Дори аз не бих могла да се справя с него, та какво остава за теб.

Не обърнах внимание на предупреждението ѝ, защото няхах никаква нужда от него.

Джас се приготви бързо. Облече къса тъмночервена рокля, която подчертаваше фигурата ѝ и тънката ѝ талия. Сандалите ѝ бяха толкова високи, че няхах представа как ще ходи с тях. Наблюдавах с интерес как си сложи спирала и тъмно червило, а след това разпусна косата си, която падна на меки вълни по раменете ѝ.

Едва тогава тя забеляза, че аз бях облечена с дънки и тениска, и няхах никакъв грим по лицето си.

— Няма да дойдеш в този вид, нали? — Тя сбръчка нос и ясно ми показва какво е мнението ѝ за начина, по който изглеждам.

Огледах се и свих рамене.

— Защо, какво ми има?

— Ами просто... изглеждаш като мъжкарана. Не се обиждай — добави бързо тя. — Много си красива. Имаш наистина ярки черти — големи очи и устни, затова късата момчешка прическа ти отива...

Не можах да сдържа смеха си. „Късата момчешка прическа“ сякаш казваше, че съм все още съзнателно съм избрала този стил, но всъщност ми беше по-лесно да имам къса коса. Майка ми се разплака, когато за първи път подстригах гъстата си, дълга коса и често ме молеше отново да я пусна. Но думите ѝ само ме стимулираха още повече да я подстригвам късо.

Джас застана по-близо до мен и започна да ме изучава с поглед.

— Имам една рокля, която можеш да вземеш. Мога и да те гримирам леко...

Но аз вече клатех глава.

— Няма начин. Ще отида така. — Тя отвори уста с намерението да протестира, но аз вдигнах ръка. — Ако продължаваш, просто няма да дойда.

Джас направи знак, сякаш закопчава устата си с цип.

— Така е по-добре — отбелязах аз. — Хайде да тръгваме, за да можем да приключим по-бързо с това.

Охранителите на клуба ни извикаха такси, което да ни откара до „Найтсбридж“. Според политиката на „Дестинация“ след полунощ на

всички служители се осигуряваше такси, с което да се приберат у дома. Джас не спря да говори през целия път, като основно коментираше мъжете, които щяха да бъдат на партито, и надеждите си някой от тях да я забележи. Не смятах, че това щеше да бъде проблем предвид роклята, с която бе облечена.

Таксито ни остави на спирката на метрото в „Найтсбридж“. Суперлюксозната сграда, в която живееше Алекс, бе точно отсреща. Бях чела за тази авангардна сграда, която имаше брониран покрив и беше дом на руски олигарси и новоизлюпени китайски предприемачи. Но никога не бях очаквала да получа покана за парти, провеждащо се тук.

Влязохме в лъскавото фоайе и охранители в елегантни костюми провериха чантите ни, преди да ни насочат към асансьора. Не изглеждаха никак смутени, че пристигаме толкова късно, което ме наведе на мисълта, че бяха свикнали Алекс да има посетители по всяко време на деня и нощта.

Разбира се, Алекс беше собственик на един от луксозните апартаменти на последния етаж. Асансьорът ни отведе направо в неговия апартамент — нещо, което бях виждала само по телевизията. Влязохме в удивителен коридор с искрящо бели стени и излъскан под. Мястото беше модерно, с остри линии и приличаше на скъпа галерия.

— Уау! — прошепна Джас. — Тук е невероятно.

Не отговорих. Бях твърдо решена да остана безразлична към всичко, което се случва тази вечер, а моментът бе много подходящ да започна да го правя.

Пред нас се отвори врата. Една високомерна блондинка излезе от някаква стая, която приличаше на тоалетна за гости. За разлика от Джас тя не бе красива, а атрактивна по онзи скъп, елегантен начин — в косата ѝ имаше удължители, краката ѝ бяха покрити с изкуствен тен, а тялото ѝ бе стегнато, вероятно благодарение на личен треньор. Носеше къса рокля без гръб, цялата обшита с пайети, която вероятно струваше цяло състояние. Макар и да не исках да го призная, изглеждаше много добре. Вероятно имаше нещо общо с арогантно наклонената ѝ брадичка.

Бях я виждала в клуба с Алекс. Навярно и тя ни позна, защото спря пред нас и сбърчи нос.

— Кой е поканил прислугата?

— Алекс — отвърнах аз и се насладих на изненадата ѝ. — Покани ни лично. Каза, че без нас партито няма да е същото, нали така, Джас?

Знам, че беше проява на лицемерие изведнъж да започна да се хваля, че Алекс ни беше поканил, след като досега ми се искаше да не беше постъпвал така. Но не ми хареса начинът, по който блондинката ни гледаше, сякаш бяхме някакви отрепки.

Минах покрай нея, преди тя да успее да пророни и дума, и хванах ръката на Джас, дърпайки я след себе си.

— Коя е тя? — попитах аз.

— Виктория Кавендиш. Наричат я Тори. Баща ѝ се занимава с имоти. Притежава половин Лондон. Тя е редовен клиент на клуба и харчи много пари в него. И е дори по-голяма кучка.

Не ми беше никак трудно да повярвам на последното, казано от Джас.

Вървах решително по коридора, но в един миг осъзнах, че нямам ни най-малка представа къде точно отивам. Но се доверих на здравия си разум и просто последвах шума.

От коридора влязохме в широко помещение без стени. И тук всичко беше блестящо бяло, което в комбинация с високите тавани създаваше усещане за простор и светлина. Голямо стълбище водеше към горния етаж, където предполагах, че се намираха спалните. Огромни вътрешни врати се простираха по цялата дължина на стаята и предоставяха великолепна гледка към Лондон. Точно по този начин си представях жилището на един богат плейбой.

Обзавеждането беше също толкова внушително. Ниски бежови дивани от велур бяха разположени около най-големия плазмен телевизор, който бях виждала през живота си, а единият ъгъл беше зает от маса за бiliarд. В далечния край на стаята имаше модерна кухня, в която се бяха събрали всички гости — около двадесет души стояха около едната страна на кухненския остров, а Алекс се правеше на барман от другата. Беше се качил на един стол, а пред него имаше наредена цяла редица от чашки за шотове.

— Хайде, Ноубъл! — провикна се някой. — Направи го най-после.

На фона на одобрителни викове той взе бутилка анасонов италиански ликьор „Самбука“ и напълни чашите догоре.

Подвикванията се усилиха, когато той грабна една запалка и я прокара над безцветната течност в чашите, създавайки редица от сини пламъци, които приличаха на свещи върху торта.

Той вдигна ръце, за да позволи на всички гости да се насладят на произведението му. След секунда взе подложка за бира, удари с нея първата чаша, за да угаси пламъка, и изпи шота.

Гостите нададоха вик на одобрение и последваха примера му. Имаше чаша и за мен, но аз не се присъединих към останалите. Никога не съм си падала по пиенето. Бях станала свидетел на битката на майка ми с алкохола, затова бях внимателна. Не докосвах твърд алкохол и сигурно бях една от малкото деветнадесетгодишни, които не се бяха напивали никога през живота си.

Мислих, че Алекс е прекалено зает с гостите, за да ме забележи. Но сега той погледна към мен. Подаде ми една от чашите, но аз поклатих глава и отместих поглед. Не разбирах защо ми обръща толкова много внимание, но не исках да го окуражавам.

— Боже мой! — изпищя Джас. — Този купон ще бъде страхотен. — Тя стисна ръката ми. — Много ти благодаря, че дойде.

Нямаше как да съжаля, че се съгласих да дойдем, щом видях колко щастлива е тя.

— Здравейте, дами. — Мъжкият глас беше леко нервен. Обърнахме се и видяхме млад мъж със светлокестенява коса и румени бузи, който беше с Алекс първата вечер в клуба. Носеше чино панталон, розова риза и син блейзър, и приличаше на пародия на джентълмен от провинцията. — Работите в „Дестинация“, нали? — Той протегна ръка официално. — Аз съм Хю.

Ръкува се и с двете ни, но съвсем очевидно проявяваше интерес към Джас и нямаше как да го виня за това. Със своите гарвановочерни къдрици и гладка кожа с цвят на кафе тя беше най-красивото момиче на партито.

— Ти си Хю Форбс, нали? — попита Джас. — Баща ти не беше ли депутат?

Румените бузи на Хю станаха още по-червени.

— Министър е.

Опитах се да си спомня кой беше баща му и накрая се сетих — превзет задник от десните партии. Беше забавно да си представя, че

синът му си пада по бивша стриптийзъорка. Какво ли щеше да каже за това?

Но независимо от мнението на баща си, Хю определено беше хлътнал. Не отделяше поглед от Джас и попита:

— Чудех се дали мога, ами да ти взема едно питие? — Звучеше леко несигурен и имах усещането, че се притесняваше да не бъде отхвърлен.

За негово щастие Джас беше очарована.

— Звучи чудесно — отвърна тя с престорен акцент и ме погледна притеснено. — Нямах нищо против, нали?

— Не, не, върви — махнах аз с ръка. — Забавлявай се.

Наблюдавах ги как се отдалечават, а Джас не спираше да говори на влюбения Хю. Бях доволна, че нещата се развиваха добре за нея. Поне нощта нямаше да е напълно пропиляна.

Наблизо имаше кофа с лед с няколко бутилки бира в нея. Взех една бутилка, за да си намеря занимание. Гостите все още бяха струпани на бара, говореха и се смееха. Но аз не исках да отивам при тях. Не бяха хора, с които имах желание да общувам, а и нямаше какво да си говоря с тях.

В този миг забелязах, че плъзгащите се стъклени врати водят към тераса. Излязох навън, за да остана сама. Беше студено и тъмно, на небето нямаше звезди. Загърнах се с палтото си и духнах в ръцете си. Дъхът ми приличаше на бял дим в тази леденостудена утрин.

Разгледах терасата. Беше огромна, поне дванадесет метра дълга и около пет метра широка. Очевидно беше проектирана, за да подхожда на апартамента, и имаше модерна, средиземноморска атмосфера. От големите бели плочки струяха сини светлини.

Настаних се на един от ратановите дивани в стил „Ибиса“ и потънах в меките бежови възглавници. Беше студено, но някак спокойно, а шумът на купона остана зад гърба ми.

— Нещо против да се присъединя към теб?

Вдигнах поглед и не се изненадах да видя Алекс. Носеше кофа лед с бутилка шампанско и две чаши. Остави ги на ниската маса и седна на стола срещу мен. Отвори шампанското и ме погледна с очакване, преди да налее. Вдигнах бирената бутилка и поклатих глава.

— Това ми е достатъчно.

Той повдигна вежда.

— Не познавам момиче, което да откаже шампанско заради бира.
— Замисли се за миг и добави: — Не изпи и шота.

— Не пия много.

Щях да излъжа, ако кажех, че не се изкуших. Все пак никога преди не бях опитвала шампанско. Но децата на алкохолиците поемаха по два пътя — или ставаха напълно безотговорни, или пък прекалено отговорни. Предвид избора, пред който бях изправена, предпочитях второто.

Притесних се, че той може да продължи да ме притиска, но не го направи. Вместо това отпи направо от бутилката — чашите очевидно бяха само заради мен. Облегна се в стола си и ме загледа с интерес.

— Е, какво те доведе в „Дестинация“?

Отпих от бирата и се опитах да спечеля време, преди да отговоря. Явно баща му не му беше разказал цялата история и не бях сигурна каква част от нея исках да разкрия.

— Какво имаш предвид?

Ъгълчетата на устните му се повдигнаха в лека усмивка, сякаш искаше да ми каже, че не можех да го излъжа.

— Доколкото разбирам, баща ми не е поддържал връзка с теб години наред и тогава ти изведнъж се появяваш от нищото. И очакваш да повярвам, че един ден просто си решила, че би било добре да се свържеш с него отново? О, моля те. Не съм толкова глупав.

Беше прав, а и много по-наблюдателен, отколкото си представях.

— Изгубих работата си. Трябваше да си намеря нова възможно най-бързо, затова се обадох на баща ти. Преди години той каза, че ще ми помогне, ако имам нужда от него, затова реших да приема предложението му — казах аз и свих рамене. — Е, сега знаеш. Това е историята ми.

— Не цялата. — Погледът му беше пронизателен. — Предполагам, че има още.

Не отговорих нищо, просто отпих от бирата си.

След миг Алекс се изсмя.

— Добре, имаш право да пазиш тайните си. — Той се облегна на стола си. — Но ми кажи едно нещо — какво каза днес по-големият ми брат за мен? Каза ли ти да стоиш далеч от мен?

Въпросът му ме изненада. Смятах да дам уклончив отговор, но вече бях използвала всичките си ходове.

— И какво, ако го е казал? — попитах аз на свой ред.

Той се засмя.

— В такъв случай бих те посъветвал сама да прецениш.

За мой късмет, преди разговорът да продължи, на терасата се появи Тори, заядливата блондинка, която срещнах по-рано. Не съм предполагала, че щях да изпитам такова облекчение да я видя отново.

— Какво, за бога, правиш тук, скъпи? — Тя се нацупи на Алекс, без въобще да ми обърне внимание. — Толкова е студено! Прибирай се вътре, за да ме стоплиш.

Не беше чудно, че ѝ беше студено. Сребристата ѝ рокля с пайети и гол гръб и сандалите ѝ не бяха особено подходящи за времето навън. Дългата ѝ руса коса се полюшваше около крехките ѝ рамене. Хвана ръката на Алекс и се опита да го издърпа навътре.

— Тук ми е добре засега. — Той нежно издърпа ръката си. — Но ти се прибирай. Не искам да се простудиш.

Изрече думите с такъв чар, че не ѝ остана друг избор, освен да направи точно това, което ѝ каза. Но не изглеждаше никак доволна.

— Добре — отвърна остро тя. — Но да знаеш, че вероятно скоро ще си тръгвам.

Това определено беше заплаха, за да провери дали можеше да го накара да я последва вътре, но Алекс остана равнодушен. Той не постъпи, както тя очакваше, затова Тори се прибра ядосано.

— Гаджето ти сигурно не е особено доволно, че остана тук с мен — отбелязах аз.

— Тя не ми е гадже. Ние сме просто приятели.

— Приятели, които спят заедно? — Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра. Последното нещо, което исках, е той да реши, че се интересувам от любовния му живот.

— Нещо такова. — Той замълча за миг. — Не одобряваш ли?

Опитах се да изглеждам напълно равнодушна.

— Това не е моя работа.

Трябваше да спра разговора там, но любопитството ми надделя.

— Не разбирам защо стоиш тук с мен, щом можеш да бъдеш вътре с нея.

— Не е ли очевидно? — Той се наведе напред и ме погледна внимателно. — Никога преди не съм срещал човек като теб. Намирам те за много интригуваща и загадъчна.

Преглътнах шумно. Беше ми трудно да намеря отговор на думите му. Погледът на Алекс бе вперен в мен. Облегнах се назад, опитвайки се да увеличи дистанцията, и се усмихнах насила, в усилието си да разведря атмосферата.

— А аз реших, че просто искаш да видиш какъв е животът на бедните.

Той се усмихна, но погледът му остана все така пронизателен.

— О, според мен знаеш, че има нещо много повече от това. Колкото и да харесвам „Дестинация“, рядко ходя там два дни подред. Тази вечер отидох само защото исках да срещна човек, от когото се интересувам.

Цялата потръпнах. Не знаех как да реагирам в тази ситуация. Нямах много опит с мъжете, защото така и нямах нито време, нито желание за гадже, а Александър Ноубъл не беше особено добър избор за начало. През целия си живот се стремях да бъда отговорна и да контролирам нещата. Не исках да бъда с човек, който прекарваше времето си в пиене, приемане на наркотици и спане.

— Виж какво. — Въздъхнах тежко, за да демонстрирам колко отегчена бях. — Не знам какво целиш, но нека изясним нещо. Не смятам да се превръщам в поредната бройка в списъка ти. Независимо какво смяташ, че правиш тук, няма смисъл. Не проявявам интерес. — Преди той да успее да отговори, изпих последната глътка бира и се изправих. — Е, трябва да видя какво прави Джас.

Притесних се, че може да се опита да ме спре, но само кимна бързо с глава.

— Разбира се — засмя се той. — Макар че според мен няма да остане доволна, че прекъсваш разговора й с Хю.

Положих усилия, за да не издам изненадата си, че той ги беше забелязал. Нищо ли не му убягваше?

Пъхнах ръце в джобовете на дънките си и влязох вътре. Костваше ми голямо усилие да не се обърна, за да видя дали Алекс ме наблюдава.

Открих Джас на един от диваните. Беше яхнала Хю. Ръцете му бяха избутали роклята й нагоре и стояха върху разголените й бедра. Няколко момчета ги наблюдаваха от един ъгъл и се смееха, а група момичета гледаха Джас с пренебрежение. Не ми стана никак приятно, че новата ми приятелка се излага по този начин.

— Джас! — извиках силно аз и приближих. — Може ли за момент?

За щастие гласът ми я накара да спре със заниманията си.

Отдръпна се от Хю, който не остана никак доволен от това. Лицето ѝ беше зачервено. Хванах я за ръката и я издърпах в коридора.

— Какво правехте там с Алекс? — Тя се засмя, преди да успее да отговоря. Очите ѝ бяха стъклени, очевидно вече беше подпийнала.

— Просто си говорихме.

— Да, сигурно. — Виждах недоверието, изписано на лицето ѝ. — Повярвах ти.

Тори стоеше от другата страна на вратата, подслушваше ни и мръщеше красивото си лице. Почувствах се зле. Не харесвах момичето, но нямах никакво желание да я нараня.

— Нищо не се случи, наистина. Той просто се държеше любезно. — Надявах се, че това щеше да убеди Тори, че аз не съм заплаха. — Както и да е. — Бързо смених темата. — Аз си тръгвам. Идваш ли с мен? Ще спиш в моята стая.

По пътя насам бяхме говорили тя да прекара нощта при мен, но сега Джас отново се засмя и поклати глава.

— Хю ме покани в апартамента си — прошепна тя. — Там също ще има място за мен. — Тя се засмя на думите си, но аз така и не разбрах кое беше смешно.

— О, Джас! — Направих същата физиономия, която се появи на нейното лице, щом видях дрехите ми по-рано вечерта. — Наистина ли смяташ, че трябва да го направиш? Та ти току-що се запозна с него!

Тя ме плесна игриво с ръка.

— Не бъди толкова критична. — Хвърли поглед към отворената врата, а очите ѝ блестяха. — Той е страхотен и ме харесва. Просто малко ще се позабавляваме.

Погледнах я. Бе достатъчно голяма, за да прави каквото пожелае. Нямах причина да я наставлявам и не знам защо въобще се държах толкова покровителствено. Все пак я познавах съвсем отскоро. Навярно бях свикнала да се грижа за майка ми и сестра ми, но просто не можех да се въздържа и да не се намеся. Според мен Джас не беше на мястото си.

— Ако Хю наистина те харесва, ще поиска номера ти и ще се обади, за да те покани на среща. — Използвах съвета, който милиони

майки по света даваха на дъщерите си, но имах чувството, че тя щеше да остане глуха за думите ми. — Остави го да се потруди за теб.

Джас се намръщи.

— Но в това е проблемът. Не искам да го прави.

Хю се присъедини към нас, преди да успея да се възпротивя. Всеки път, щом го погледнех, в съзнанието ми изникваха лов на лисици и стрелба по летящи мишени.

— Джас, готова ли си да тръгваме? Поръчах кола да ни вземе.

Тя преплете ръката си в неговата и засия.

— Разбира се! — отвърна и се обърна към мен. — Ще ти звънна утре.

Тръгна, преди да успея да кажа каквото и да било. Върнах се обратно в стаята тъкмо навреме, за да видя как Алекс изчезва на горния етаж с дългокрака червенокоса красавица, която не познавах. Е, не му отне много време.

Нямаше причина да оставам повече, затова си тръгнах сама в нощта.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин ме събуди автомобилен клаксон. Погледнах часовника и промърморих. Бях си легнала едва преди няколко часа и исках да поспя още малко. Помръднах на неудобното легло и усетих всяка от пружините на изтънелия стар матрак. Бяха минали само три дни, откакто се преместих тук, но вече ми се струваха като цяла вечност.

Пред банята отново имаше опашка, както обикновено. Дойде моят ред и бях възможно най-бърза. Вероятно е имало някакъв теч и не беше добре почистено, затова плочките на пода плуваха в мръсна вода. Жената преди мен дори не си направи труда да пусне водата в тоалетната. Взех си бърз студен душ, след който не се почувствах почиста, и се върнах в стаята си, за да се облека.

Слязох в столовата за закуска. Взех си кафе и препечена филия, и седнах в края на една пластмасова маса. Стараех се да не поглеждам никого от присъстващите. Бе пълно с деца, което ме караше да се чувствам зле. Но и ме правеше по-решена да събера възможно най-много пари, за да намеря апартамент, в който майка ми, сестра ми и аз да живеем като семейство. Каквото и да се случваше, не исках Ейприъл да се озове на място като това.

Върнах се обратно в стаята и се обадох на сестра си. Бяхме си изработили система — изпращах ѝ съобщение, а тя ми се обаждаше, когато имаше възможност.

Десет минути по-късно лежах на леглото, когато Ейприъл се обади. Чувах я трудно и постоянно я карах да говори по-високо. Сякаш имаше някакъв проблем. Тогава чух шум от течаща вода и реших да попитам какво се случва наоколо.

— Къде си?

Тя се поколеба за миг, преди да отговори, и знаех, че се чудеше дали да ме излъже, или да ми каже истината.

— Ейприъл...

— В банята съм — прошепна тя.

— Но защо се обаждаш оттам?

— Заради онова момиче, Ракел, която продължава да ми краде нещата. Онази, която миналия ден ми взе парите за обяд, спомняш ли си? Ако разбере, че имам телефон, веднага ще ми го отмъкне.

Разтревоженият ѝ глас ме накара да потръпна.

— Искаш ли да говоря с нея?

След разговора ми с Маги се отказах да подавам официална жалба, затова можех да направя само това. За мен не представляваше проблем да се противопоставя на хулиганите, но сестра ми бе далеч по-мека.

Настъпи тишина, докато Ейприъл обмисляше предложението ми.

— Не — отвърна най-после тя. — Ще се ядоса, ако се намесиш.

Това бе последното, което исках.

— Добре. Както решиш. Но ако нещата се влошат, кажи ми и веднага ще направя нещо по въпроса.

Посъветвах я да продължава да крие телефона и се уточнихме, че ще се чуваме всеки ден по това време. Така можеше да си намира уединено място, от което да говори спокойно. Добрата новина беше, че скоро щяхме да се видим. Маги бе уредила да се срещаме за два часа всеки вторник вечерта.

Преди да затворим, Ейприъл ми зададе въпроса, който ме ужасяваше.

— Кога ще можем да живеем отново заедно?

— Скоро, надявам се. Правя всичко по силите си. — Не можех да кажа нищо повече, а и за щастие тя не настоя.

Вече бе време да напусна общежитието. Трябваше ми топло място, където имаше безплатно кафе, затова тръгнах към библиотеката „Ротърхит“, която, за мой късмет, работеше в неделя. Тъкмо си избирах вестник, когато телефонът ми звънна. Извиних се на библиотекарката, която ме гледеше ядосано, и извадих телефона, за да изключи звука му, но видях съобщение от Джас, в което пишеше:

Сега се прибирам след снощи! Ще ти разкажа ВСИЧКО, когато се видим.

Беше добавила картинка с намигващо човече. По принцип не харесвах такива неща, но този път се усмигнах. Радвах се, че тя очевидно бе прекарала добре, въпреки моите предупреждения. Щях да чуя всички подробности по-късно.

В главата ми все още се въртяха събитията от предната нощ и по-конкретно разговорът ми с Алекс Ноубъл на терасата. Не разбирах защо бе избрал точно мен. Но знаех, че трябваше да го избягвам. Имах си достатъчно проблеми и без да се влюбвам в някакъв женкар, който разполага с прекалено много свободно време и пари.

Никога не се бях интересувала от гаджета. През последните шест години майка ми се забъркваше с безкрайна върволица от загубеняци, в отчаян опит да облекчи самотата си. Нямах никакво намерение да позволя животът ми да се върти около един мъж.

Но Джас очевидно беше на друго мнение. Още щом влязох в съблекалнята в „Дестинация“ в сряда вечерта, тя се появи нетърпелива да ми разкаже всичко за нощта, която бе прекарала с Хю.

— Апартаментът му е просто невероятен. — Тя ме издърпа до една от пейките, за да можем да клюкарстваме на спокойствие. — Трябваше да го видиш. Леглото му е по-голямо от квартирата ми!

— Шшт... — Огледах се, за да се уверя, че никой не ни подслушва. Не исках Джас да си има неприятности заради аферата си с клиент. Но тя сякаш не се интересуваше ни най-малко.

— Какво ще ми направят? Ще ме уволнят ли? Хю няма да го позволи!

Не исках да изтъквам, че все още бе прекалено рано, за да разчита на него. Дори и да го бях направила, тя едва ли щеше да ме чуе.

За щастие Мел влезе в съблекалнята, преди тя да се впусне в още подробности за случилото се в апартамента на Хю.

— Хайде, момичета. Да се захващаме за работа. — Тя плесна с ръце. — Усещам, че тази нощ ще бъде натоварена.

За моя изненада, Джас вече беше на крака и ме дърпаше да излезем от съблекалнята.

— Защо си толкова нетърпелива да излезем?

Тя се обърна и примигна.

— Защото Хю ще бъде в клуба.

— Каква лека жена си ти — казах аз и я ударих леко.

— И се гордея с това — отвърна тя.

Мел беше права. До полунощ клубът се препълни с хора. Нямахме време за разговори, защото не спирахме да събираме използвани чаши и да носим чисти от кухнята. Но всеки път, щом минех покрай Джас, тя ме питаше шепнешком дали съм видяла Хю, а аз поклащах глава.

Бе почти един часа след полунощ. Почиствах една току-що освободена маса, когато Джас ме хвана за ръката.

— Той е тук!

Очите ѝ блестяха от вълнение. Проследих погледа ѝ и видях Хю на една от най-добрите маси заедно с двама много сериозни мургави мъже, облечени в скъпи костюми. Две дългокраки блондинки приближиха масата и се присъединиха към компанията, а до мен Джас се вцепени.

— Какво, по дяволите, си мислят, че правят тези? — Преди да успея да отговоря, тя разпусна косата си и застана пред мен. — Как изглеждам?

— Страхотно, но... — Тъкмо щях да попитам, дали е добра идея да отиде при него, но тя изчезна, преди да успея да довърша думите си.

Наблюдавах я как се насочва към масата му. Изглеждаше щастлива и уверена. Сигурно го беше извикала по име, той се обърна, но лицето му бе безизразно, сякаш никога преди не я беше виждал.

Джас замръзна на мястото си, объркана от случващото се.

Една от блондинките каза нещо. Вероятно нареди на Джас да почисти масата, защото видях как по лицето на приятелката ми се изписа раздразнение. Поколеба се за миг, обаче аз знаех колко много ѝ се иска да сложи това момиче на мястото му. Но вместо това, Джас си пое дълбоко въздух и взе мръсните чаши. Хвърли презрителен поглед на Хю и се върна при мен. Той дори не я погледна втори път.

— Копелето се престори, че не ме познава — каза Джас. Избърса очите си с ръце и леко размаза спиралата си. Опитваше се да изглежда ядосана, но виждах, че е по-скоро наранена. — Сигурно не съм достатъчно добра за богатите му приятели.

В този миг ми се искаше да отида и да го зашлевя.

— Забрави го. Не си струва. — Не бях от хората, които обичат да се прегръщат, а дори и да бях, това не бе уместно наред клуба, затова просто почистих размазаната ѝ спирала с пръст. — Нали тъкмо се канеше да ми разкажеш колко зле е той в леглото?

Тя се усмихна вяло.

— Да, точно така. — Усмивката ѝ угасна, а тя въздъхна. — Ти беше права, нали? Не трябваше да спя с него.

— Какво очакваше? — чухме зад гърбовете си и се обърнахме. Пред нас стоеше Тори Кавендиш, скъпата блондинка, която се държа лошо с нас на партито на Алекс. Бе чула разговора ни и сега на красивото ѝ лице имаше самодоволна усмивка. — Мъже като Хю Форбс не излизат с бивши стриптийзъорки. — Тя погледна Джас с презрение. — За него си просто момиче за една нощ, нищо повече.

Тори метна дългата си руса коса и се отдалечи.

Ненужната ѝ жестокост ме накара да стисна юмруци. Чувствах се още по-зле, защото подозирах, че тя се държеше толкова подло с Джас, за да ми отмъсти заради интереса на Алекс към мен по време на партито. Тръгнах след нея, за да я накарам да се извини на приятелката ми, но Джас ме спря.

— Недей.

Проследих погледа ѝ и видях Мел да ни наблюдава с присвити очи. Едва ли щеше да се зарадва, ако обидя някой от клиентите ѝ, затова си наложих да си поема дълбоко въздух и да се успокоя.

Двете се върнахме към работата си и до края на вечерта нямахме възможност да си кажем нищо повече. Джас изглеждаше тъжна и отнесена. Бях бясна на Хю, задето я бе наранил по този начин. Но в цялата ситуация навярно имаше и нещо добро. Поне щеше да разбере, че няма смисъл да излиза с богаташи, които се отнасят с нея като с боклук.

Клубът затваряше официално в три часа, до три и половина всички приключваха и си тръгваха, и пристигаха чистачите. С Джас се преоблякохме в съблекалнята и си тръгнахме заедно. Минахме покрай стаята за почивка на персонала и там видях Алекс с още половин дузина приятели — синята кръв на Лондон, както ги наричаше Джас. Седяха около масата и играеха покер.

Спряхме на вратата.

— Защо са тук? — попитах аз.

— Синът на собственика може да прави каквото си иска, включително и партита след края на работното време.

Бяха толкова погълнати от играта си, че в началото не ни забелязаха. Тори бе успяла да ги убеди да се включи, но беше ясно, че няма ни най-малка представа какво прави. Постоянно искаше помощ от Алекс, смееше се и въобще не се опитваше да се съсредоточи. Играта приключи, тя показа слаба ръка и изгуби всичките си чипове.

— О, не! — Тя намуси красивото си лице. — Може ли да пробвам отново?

— Няма начин, Тори — отвърна Джейми Ланкастър, дебелият син на някакъв херцог, известен сред сервитьорките със склонността си да им пуска ръце. — Както казах и преди, момичетата не могат да играят покер.

Смятах, че съм завъртяла очи само наум при тези негови думи, но трябва да съм издала и някакъв подигравателен звук, защото изведнъж всички ме погледнаха.

— Мисля, че някой иска да възрази по този въпрос — каза Алекс. Маниерът му на говорене бе толкова различен. Използваше странни, почти старомодни изрази, сякаш постоянно се присмиваше на околните.

Издърпа свободния стол до себе си и ме покани да седна.

— Е? — Вълчите му очи ме предизвикваха. — Ще ни покажеш ли как се играе?

Поколебах се. Не исках да отхвърля предизвикателството, но смятах да стоя възможно най-далеч от Алекс Ноубъл, освен ако случаят не се окажеше крайно наложителен. Но в този миг видях безпокойството, изписано на лицето на Тори, която се притесняваше да не я изложи. А тази възможност бе прекалено добра, за да я пропусна. Така щях да ѝ го върна, задето бе разстроила Джас.

— Какъв е началният бай-ин^[1]? — попитах най-после аз.

— Колко можеш да си позволиш?

Всъщност не можех да си го позволя въобще, но бях прекалено горда, за да се откажа. Сетих се за парите от бакшиши в джоба ми. Разполагах с петдесет лири и наистина не трябваше да ги прахосам заради някаква глупава игра. Но дълбоко в себе си изпитвах увереност,

че това няма да се случи. Като малка, баща ми ме беше научил да играя покер и през годините уменията ми ставаха все подобри. Това бе една от ползите на цялото онова време, което майка ми прекарваше в кръчмите. Нямахме какво друго да правя, освен да играя, и се учех от най-добрите.

Надявах се, че сега уменията ми щяха да са достатъчно добри. В противен случай щях да изглеждам наистина глупаво.

Помолих се наум да не се изложя, а на глас казах:

— Лимитът ми е петдесет лири.

— Тогава всички ще играем с тази сума.

Джейми ме погледна невярващо.

— Сериозно ли? Това да не ти е някаква проста игра на карти, малката?

Бях готова да му отговоря, но Алекс ме изпревари.

— Нека играе, щом иска — каза той.

Джейми сякаш бе готов да спори, но не посмя.

— Добре тогава — предаде се той и ме погледна. — Не очаквай да играя слабо само защото нямаш представа от играта.

— Отнасяй се с мен като с всички останали — отвърнах му аз.

Той завъртя очи. Тръгна към мястото си, но Джас ме спря.

— Нина, сигурна ли си, че това е добра идея? — попита ме тихо.

— Защо не?

— Виждала съм ги да играят и преди. Наистина са добри.

— О, така ли? — Престорих се, че се мръщя, сякаш това не ми беше хрумвало. — Е... ще изиграя няколко ръце. Не може да е чак толкова трудно, нали?

Тори, която стоеше наблизко, се засмя. Не й обърнах внимание и приближих масата. Но вместо да седна до Алекс, избрах място срещу него. Ако исках да спечеля, не трябваше да се разсейвам.

Докато всички се приготвиха за играта, на вратата се появи Джайлс. Вероятно беше на възрастта на останалите в стаята, но изглеждаше по-зрял заради италианския си вълнен костюм и спретнатия си вид. Кимна за поздрав на няколко души от антуража на Алекс, които вероятно познаваше като клиенти на заведението, но вниманието му бе изцяло насочено към брат му. И не изглеждаше никак доволен.

— Алекс? — каза той. — Какво става тук?

— На какво ти прилича? Играем покер. — Той вдигна ръка, пародирайки поздрава на скаутите. — С много ниски залози. Кълна се. — Посочи празния стол. — Ако искаш, можеш да се включиш.

— Тук ми е добре, благодаря. — Джайлс скръсти ръце и ясно показва, че няма никакво намерение да си тръгне. Нямах представа каква бе причината за това напрежение, но той очевидно смяташе да наблюдава случващото се.

Джейми раздаваше картите. Подадох му моите петдесет лири, а той ми даде чипове. Огледах първата си ръка, бе доста добра. Печелившата ръка зависеше от силата на картите, затова трябваше да събера еднакви карти, карти от една боя или поредни. Ако исках да разиграя добре тези, с които разполагах, трябваше да се стремя да събера една боя. Но за момента не възнамерявах да печеля.

Оплесках първата ръка и изгубих повечето от чиповете си. Играта ми съвсем не бе толкова зле като на Тори, но все пак грешките ми бяха елементарни. Джейми няколко пъти изсумтя, а аз се престорих на засрамена.

— Хей, ти — каза Тори и определено говореше на мен. Смятах да я пренебрегна, но имах чувството, че няма да престане, докато не й обърна внимание. Затова вдигнах поглед и видях как ми се усмихва самодоволно. — Май не е толкова лесно, колкото мислеше, а?

Трябваше да използвам цялата си воля, но успях да преглътна шумно и да сведа поглед, като се правех на смутена.

Изгубих и следващите няколко ръце. По едно време Джас дойде при мен, изглеждаше доста притеснена.

— Хайде, Нина. Не мислиш ли, че е време да се оттеглиш? Знаеш, че не можеш да си позволиш да изгубиш тези пари. Няма от какво да се срамуваш. Тези момчета са много добри, а ти си начинаещ играч.

Въздъгнах.

— Може би си права... — Престорих се, че обмислям ситуацията. — Ще изиграя една последна ръка и приключвам.

Моята приятелка ме погледна примирено, сякаш искаше да ми каже, че беше опитала всичко и нямаше какво друго да направи.

Трябваша ми само две ръце, за да си върна всички чипове и да елиминирам повечето от играчите. Нищо не можеше да се сравни с това да примамиш хората с фалшиво чувство за сигурност.

Джейми, който вече нямаше никакви чипове, изпсува на висок глас и хвърли картите си на масата.

— Късметът на начинаещия — промърмори той.

— Нима? — Алекс повдигна едната си вежда. — Бих казал, че по-скоро не знаеш как да губиш. Преди малко не каза ли, че момичетата не можели да играят покер? Явно това важи единствено за Тори.

От другата страна на масата се чу тих смях, а погледът на Джейми стана още по-гневен. Вдигнах очи към Алекс с благодарност. Погледите ни се срещнаха за миг, а аз се принудих да погледна встрани. Не трябваше да се разсейвам.

Алекс бе сред по-добрите играчи. Докато нарочно губех, изучавах моите противници и търсех някакви знаци. Алекс беше най-прикритият от всички — заради своето естествено хладно държание той не издаваше почти нищо. Но никой не можеше да запази тялото си напълно неподвижно. По време на играта забелязах, че когато блъфира, дишането му се забавя съвсем леко, сякаш се опитва да запази спокойствие и да не покаже нищо. Бях сигурна, че тази информация щеше да ми бъде от полза.

Изиграхме още три ръце и двамата с него останахме единствените играчи на масата. Всички други се бяха отказали.

— Е? — попита Алекс, а вълчите му очи ме гледаха и ме предизвикваха. — Твой ред е.

Наблюдавах го дълго. По време на играта постоянно вдигаше залозите, сякаш имаше силна ръка. Но подозирах, че блъфира. Забелязах, че при първото раздаване на картите дишането му се забави.

Вече бях вдигнала залога два пъти, като за целта заех пари от Джас. Не бих го направила, ако играчите бяха от персонала, но няха угризения да взема парите на Алекс.

Без да казвам нито дума, хвърлих последните си чипове на масата. След това показах картите си. Имах фул хаус — три валета и две седмици.

— Добре — промърмори Джас, която очевидно си мислеше, че ръката ми беше непобедима.

Погледнах Алекс. За миг той отвърна хладно на погледа ми. Усмихна се едва доловимо и мен ме обзе безпокойство. В този момент разбрах, че съм изиграна.

Той остави картите си на масата по типичния си хладен, апатичен начин. Настана кратка тишина, докато всички гледаха ръката му — десетка, вале, дама, поп и асо купа. Роял флъш, най-силната ръка в покера.

— Боже мой! — промълви Джас, а гласът ѝ беше изпълнен с ужас. Отмести поглед от картите към мен и каза тихо: — Съжалявам.

— О, срамота. — Тори звучеше много радостна, защото беше станала свидетел на нещастieto ми.

Усещах всички погледи върху себе си, докато хората в стаята очакваха реакцията ми заради загубата. Използвах цялата си воля, но успях просто да свия рамене.

— Е, така става понякога. — Опитвах се да изглеждам равнодушна, защото не исках никой да разбере колко разстроена бях всъщност. Не ставаше въпрос за парите, макар че по-добре да не ги бях губила, но не можех да понеса да ме надиграт. Вината си беше моя — надменността ми струваше скъпо.

Наложих си да погледна Алекс.

— Игра добре — казах аз и му подадох ръка през масата.

— Ти също.

Усетих как хладните пръсти на Алекс се докосват до моите и за моя изненада през тялото ми премина електричество. Бързо издърпах ръката си и се изправих. Джас се притече, за да ме успокои.

— Не мога да повярвам, че изгуби! — В очите ѝ се четеше съчувствие. — Наистина мислих, че го победи! — Тя хвърли ядосан поглед към Алекс. — Не мога да повярвам, че той игра по този начин. Все пак има достатъчно пари. Трябва да се засрами, че взе тези пари от теб.

— Е, той си ги спечели честно и почтено — казах аз с усилие. Но усещах как коремът ми се свива при мисълта за изгубената сума, защото не можех да си позволя да пилея по този начин. Постъпих толкова глупаво.

В този момент се приближи Алекс. Джас инстинктивно застана пред мен, сякаш се опитваше да ме защити.

— Ще ни оставиш ли за минута? — Думите му бяха насочени към Джас, но сините му очи гледаха мен.

Джас ме погледна, за да разбере какво мисля по въпроса, а аз само свих рамене.

— Не искам парите си обратно — казах аз веднага щом тя се махна, мислейки, че той е решил да говори с мен за това.

Той се засмя.

— Добре е да го знам. Но нямах никакво намерение да ти ги връщам.

Думите му ме объркаха.

— Какво искаш тогава?

— Искам да знам къде се научи да играеш по този начин.

Не разбирах защо това го интересуваше и свих рамене.

— В кръчмите, докато растях. Едно от гаджетата на майка ми смяташе, че е много забавно да гледа как тринадесетгодишно момиче взима парите на големи мъже.

Той леко се намръщи.

— Предполагам, че можеш да раздаваш карти?

Въпросът му ме озадачи. Нямах представа какво иска.

— Е? — настоя той. — Можеш ли?

— Много по-добре от Джейми.

— Добре. — Не знаех какво става, но за моя изненада той извади визитна картичка от портфейла си и ми я подаде. — Ела на това място в неделя вечерта. След единадесет часа.

Разгледах визитката. Беше чисто бяла и лъскава, с изписан в черно адрес от едната страна. Отне ми малко време да осъзная какво ми казваше.

Преместих поглед от картичката към него.

— Какво е това?

— Не мога да ти кажа. Но всичко ще ти бъде обяснено, ако дойдеш в неделя.

— Сериозно ли? — засмях се невярващо. — Искаш да отида сама на някакъв непознат адрес през нощта само защото ти го казваш?

— Точно така.

— И защо бих го направила?

— Защото от начина, по който миналата вечер гледаше касата, останах с впечатлението, че ти трябва пари. Нали? А и подозирам, че ти трябва спешно.

Не отговорих нищо, което явно беше достатъчен отговор, защото той кимна леко.

— Добре, нека го кажа с други думи — неделната вечер е решението на всички твои финансови проблеми. Затова трябва да ми повярваш, щом ти казвам, и да дойдеш. — Той се обърна и показа, че разговорът ни бе приключил. Но отново погледна през рамо, сякаш току-що му беше хрумнало нещо. — О, това трябва да бъде нашата малка тайна. Затова не казвай на никого. — Погледът му падна върху Джайлс, който бе притиснат в ъгъла от една от златотърсачките, които Джас ми беше показала предната вечер, но вниманието му бе насочено към нас. — Особено на брат ми. Вярвам, че ще запазиш това за себе си.

След като той си тръгна, Джайлс успя да се измъкне от златотърсачката и дойде при мен. Бързо прибрах визитката в джоба си, преди да я види.

— Какво искаше Алекс? — Джайлс изглеждаше притеснен.

Поколебах се, преди да отговоря. Част от мен копнееше да му кажа. Изглежда ми мислеше доброто и не беше редно да крия от него. Но после се сетих какво ми каза Алекс — че това можело да реши всички мои финансови проблеми.

— Нина? — настоя Джайлс. — Какво искаше той? Погледнах го и свих рамене.

— Нямам никаква представа.

В този момент това беше най-искреният отговор, който можех да му дам.

[1] Сумата, която човек трябва да заплати, за да се включи в покер игра. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Точно преди полунощ в неделя стоях на улицата срещу хотел „Мейнър“ и се чудех какво да правя. Това беше един от най-люксоznите петзвездни хотели в Лондон и бе част от „Ноубъл Ентърпрайзис“. Местоположението му бе много удобно — хотелът се намираше на един от главните площади в близост до старата част на улица „Бонд“, известна със скъпите си магазини, и се отличаваше с някаква старомодна величественост. Двама портиери, облечени в ливреи, стояха на входа, поздравяваха гостите, спираха черни таксита и отваряха вратите на автомобили, карани от шофьори.

Цял ден се колебаех дали да отида на адреса. Опитвах се да си обясня защо Алекс Ноубъл иска да присъствам, но не ми хрумваше нищо. Единственото, което знаех, беше, че му нямам доверие, а това бе основателна причина да не отида. Но поканата му ме заинтригува, точно както той беше предположил. А след думите му, че това ще бъде възможност да изкарам пари, нямаше как да се откажа.

Но сега, докато стоях там и наблюдавах как богатите влизат и излизат от лъскавия хотел, започнах да се чудя дали не правя огромна грешка. Каква работа имах аз на подобно място? Но вече бях дошла и не можех да си тръгна.

Поех си дълбоко въздух, за да се подготвя за онова, което ме очакваше, пресякох улицата и приближих входа на хотела. Един от портиерите ми отвори вратата, а аз се промъкнах вътре, чувствайки се като измамник. Бях облечена с дънки и рокерски ботуши, и напълно се отличавах от останалите посетители.

Хотелът беше известен със своя разкош. Фоайето бе облицовано с дърво в цвят на тъмен махагон, обзаведено с плюшени дивани. Минах по мраморния под до рецепцията и помолих да ме насочат към луксозния имперски апартамент на хотела. Елегантно облечената рецепционистка ме огледа от глава до пети. Усетих подозрението в гласа ѝ, когато попита за името ми и се обади в апартаментата, за да провери дали ме очакват. Поведението ѝ се промени в мига, в който

получи потвърждение, че наистина ме очакват. Затвори телефона, усмихна се широко и ме насочи към асансьорите, които щяха да ме отведат на последния етаж.

— Господин Ноубъл каза да се качите — уведоми ме тя.

Въпреки старомодната си елегантност наскоро реновираният хотел притежаваше всички модерни удобства. Имаше отделен асансьор за апартаментите, който ме отведе направо на последния етаж. Излязох от него и тръгнах по коридора, водещ към имперския апартамент. Пред вратата стоеше едър мъж, облечен в тъмен костюм. Отне ми малко време, докато съобразя, че той всъщност беше охранител.

Настръхнах от притеснение. Какво, по дяволите, беше това? Бях израснала в един от най-лошите квартали на Лондон, но присъствието ми в света на хората с пари и власт ми се струваше по-опасно от всичко, което бях преживяла досега. Но вече бе прекалено късно да си тръгна. Казах името си на охранителя, той провери информацията чрез слушалката си, отвори двойната врата и аз влязох.

Не бях голям познавач на хотелските стаи, но знаех, че имперският апартамент ще бъде луксозен. Очакването ми се потвърди — апартаментът беше по-голям от повечето лондонски жилища, които бях виждала. Озовах се в огромно мраморно преддверие, където една красива брюнетка взе палтото ми и ме насочи към друга стая. Чух гласове и ги последвах. Влязох в голямо помещение, в което не се виждаше легло, явно спалнята беше на друго място.

В средата на помещението имаше маса, около която стояха половин дузина мъже и две жени. Всички държаха карти и имаха пачки пари до себе си. Огромна купчина банкноти лежеше в центъра на масата. Няколко зрители наблюдаваха отстрани, на достатъчно разстояние, за да не виждат картите на играчите. Сред тях беше и Алекс.

Трябваше ми малко време, за да проумея какво се случваше.

Играеха покер. И както изглежда, играта беше с много високи залози.

Никой не забеляза присъствието ми, затова се облегнах на дългия бар, разположен в единия край на стаята, доволна, че можех да наблюдавам от разстояние. Всички бяха погълнати от играта. Очевидно тя беше достигнала решаващата си фаза.

Бяха останали само двама играчи, които, по всичко личеше, че бяха доволни от картите си, защото продължаваха да вдигат залозите. Накрая единият от мъжете се отказа. Имаше добра ръка, но картите на противника му бяха по-силни. Той изгуби всички свои чипове.

За моя изненада, не изглеждаше особено разстроен от загубата на толкова много пари. Мъжът се обърна към крупнето и каза:

— Ще играя отново.

Наблюдавах как вади голяма пачка банкноти от пътна чанта и я слага на масата. От мястото си виждах как крупнето му дава чипове, отговарящи на петдесет хиляди лири.

Следващата ръка започна и Алекс най-после вдигна поглед и ме потърси с очи. Щом ме забеляза, той се приближи до мен и застана, така че да вижда масата.

За първи път го виждах в костюм, макар и не строго официален — беше черен, а под него носеше черна риза. Изглеждаше едновременно хубав, властен и леко опасен.

— Е, какво ще кажеш? — попита той.

— За кое? — Очевидно искаше да остана впечатлена, а аз бях твърдо решена да не го допускам. — За група богати скапаняци, които играят един срещу друг и губят неприлично много пари?

Той направи гримаса.

— Прозвуча толкова безвкусно.

— Честно ли? — усмихнах се аз. — Учудена съм, че ти не играеш.

— Олеле! — На лицето му се появи престорена обида. — Мисля, че току-що бях оскърбен.

— Сигурна съм, че не ти е за първи път.

Той се засмя. Почаках да обясни защо не играе, но не го направи. Наблюдаваше играта, без да отклони поглед.

— Каква е причината?

— За кое? Че не играя ли? Защото аз организирам нещата. — Повдигнах въпросително вежда. — Аз съм домакин на тези игри.

Аха, значи затова беше костюмът.

Огледах стаята.

— А защо е цялата тази потайност и охраната?

— Защото игрите не са законни.

— Не са законни ли? Защо? — Чудех се на кого му пукаше, че група неприлично богати хора искат да разиграват на покер парите, които са си техни.

— Защото прибирам такса върху залозите. — Сигурно съм изглеждала обърквана, защото той се засмя. — Значи не си чак толкова информирана за живота на улицата, колкото искаш да се представиш.

— Или може би просто харча парите си за други неща, вместо да ги пилея в някакви глупави игри.

— Да. — Той кимна с преувеличено търпение. — Точно това е причината.

Изчаках да обясни за какво става въпрос, но той не го направи. Колебаех се дали да приключа темата, но ми беше любопитно.

— Е? — настоях аз. — Каква е тази такса?

— Комисиона, която получавам за това, че организирам играта. Размерът ѝ е около два процента и половина от пота^[1].

Огледах купчините пари на масата и подсвирнах тихо.

— Предполагам, че сумата е доста добра — казах и се намръщих. — Но защо го правиш? Не ти ли стига издръжката от баща ти?

Забелязах как стисна леко зъби. Очевидно бях засегнала болезнена тема. Отмести погледа си от мен.

— Не съм взел и стотинка от баща ми, откакто навърших осемнадесет години. Така си изкарвам парите. — Той кимна към покер масата. — Поне засега.

Не знам дали информацията трябваше да ме впечатли, но бях твърдо решена да не допускам това да се случи.

— А той знае ли, че организираш тези игри?

— Не точно. — На лицето му се появи бегла усмивка. — Това му е забавното.

В гласа му се усети горчивина и прозвуча, сякаш отговорът съвсем не беше цялата история.

Тори се появи, преди да успея да продължа разговора. Не изглеждаше никак щастлива да ме види.

— Какво прави тя тук? — попита и обви собственически ръце около Алекс.

— И аз се питам същото — казах аз, като се опитвах да не се дразня от начина, по който тя говореше за мен, сякаш не бях там. Все

още не можех да разбера как стояха нещата помежду им. Бях виждала Алекс с различни момичета, така че определено не бяха гаджета. Но Тори очевидно смяташе, че има някакви права над него.

Но по-важното бе, че не разбирах какъв е планът на Алекс. Със сигурност не искаше да участвам в играта — нямах толкова пари и въпреки че бях добра, не бях от класата на тези хора.

— Много е просто. — Той не обърна внимание на Тори и се обърна към мен. — Трябва ми крупие. Някой, който познава играта и в същото време е дискретен и надежден.

Сигурно съм го гледала с празно изражение, защото, за мой срам, все още нямах представа за какво говори.

— Поканих те, защото искам да работиш за мен — обясни бавно той. — Искам да бъдеш крупие в моите покер игри.

— Не разбирам — казах аз. — Вече си имаш крупие, нали? За какво съм ти аз?

Бяха минали четири часа, откакто пристигнах в хотела, в ранните часове на утрото играта бе приключила. След като пусна бомбата, Алекс каза, че трябва да обърне внимание на играта и ме помоли да изчакам, за да можем да поговорим след края ѝ. Бях прекалено шокирана, за да възразя. Той продължи да наблюдава играчите и аз също се загледах. Имаше нещо очарователно и увлекателно в това да гледаш как се печелят и губят толкова големи суми.

Двамата с Алекс стояхме един срещу друг на плюшените дивани пред горящата камина. Тори също бе там, но за щастие не чуваше разговора ни, защото се бе излегнала на един красиво тапициран диван и се занимаваше с айфона си.

— За съжаление ми трябва ново крупие. — Погледът на Алекс беше хладен. — Лай-Кинг, момичето, което раздаваше картите тази вечер, се връща в Макау. Искам ти да заемеш мястото ѝ.

Захапах вътрешната страна на устната си. Колкото и да не исках да си го призная, бях заинтригувана от предложението му.

— Какво включва работата?

— Организирам такива игри всяка седмица. Ако има интерес, даже и по-често. Заплащането е много добро — хиляда лири на вечер плюс бакшишите. — Той се ухили. — Повярвай ми, тези хора оставят щедри бакшиши.

Хапех устната си. Думите му звучаха толкова изкушаващо, което вероятно беше и целта му. Знаеше, че отчаяно се нуждаех от пари. Трябваше да откъсна мислите си от парите и да се съсредоточа върху по-прагматичните подробности.

— Но ти каза, че е незаконно. Какво ще стане, ако ни хванат?

Той се облегна, сплете пръсти зад главата си и протегна дългите си крака напред.

— Това няма да се случи.

— Така ли? Откъде си толкова сигурен?

— Защото съм много внимателен. Познавам лично всички играчи. Мястото винаги е много специално. — Той огледа хотелската стая, сякаш за да докаже думите си. — А точният адрес става ясен в последния момент. Повярвай ми, погрижил съм се за всичко. — Той направи кратка пауза и попита: — Е? Имаш ли други въпроси?

Не отговорих веднага, макар че откакто пристигнах, в ума ми не спираше да се върти един конкретен въпрос. Но не бях убедена, че исках да науча отговора.

— Защо избра мен? — попитах най-после аз.

Той се намръщи леко.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо предлагаш тази работа точно на мен? Играя карти добре и навярно смяташ, че ако крупието е жена, това ще превъзбуди играчите. — Спомних си, че в една статия бях чела, че казината търсят служители жени. — Но има и нещо друго, нали? Сигурна съм, че има много други момичета, които искат и могат да вършат тази работа. Защо избра точно мен?

Алекс се облегна на дивана, а ледените му сини очи бяха някак странно въздействащи.

— Защото така ще прекарвам повече време с теб, разбира се.

Тонът му беше леко хипнотизиращ, затова ми бе трудно да определя дали е сериозен. А нещо в начина, по който ме гледаше, ме караше да чувствам, че наистина мисли това, което казва.

Внезапно усетих, че устата ми е пресъхнала. Взех чашата вода, която стоеше пред мен, и отпих голяма глътка.

Умът ми препускаше. Предложението на Алекс беше изкушаващо, дори по-изкушаващо, отколкото ми се искаше да призная. Но се тревожех до какво можеше да доведе всичко това. Щях да се

справя със самата работа, но онова, от което се страхувах, бе свързано с личните отношения. Имах си достатъчно проблеми с майка ми и не трябваше да се забърквам с някой също толкова покварен като нея.

— Съжалявам, но не мога — отвърнах аз. — Каза, че няма да ни хванат, но не мога да рискувам. Не мога да си позволя да имам криминално досие.

Стори ми се, че за миг на лицето му се изписа разочарование, и се притесних, че ще се опита да ме убеждава, но вместо това той каза само:

— Жалко.

Премести поглед към прозорците. Въпреки че завесите бяха дръпнати, през тях все пак прозираше ярката светлина на утринното слънце.

— Вече е светло. Можеш да се прибереш спокойно. — Той бръкна в джоба си, извади портфейла си и хвърли няколко банкноти на масата. — Това би трябвало да стигне за таксито и за времето, което ми отдели тази вечер.

Това бе последното, което очаквах.

— Няма нужда да...

— Моля те, вземи ги. Настоявам.

Той стана и отиде при Тори. След като двамата си тръгнаха, събрах парите от масата и излязох в студеното утро. Чувствах се особено празна, без да разбирам защо. Но няхах време да мисля за това. Трябваше да се заема с по-важни неща — в осем часа имах среща със Сергей.

Веднага след като майка ми ми каза за заема, който беше взела от Сергей, аз му се обадох, за да му съобщя, че ще му върна парите. Уговорихме се да се срещнем и да обсъдим условията за плащането.

Два часа след като си тръгнах от хотел „Мейнър“, стоях пред кафене „Ле Гранд“, което представляваше малко заведение със странно име, намиращо се на едно от натоварените кръстовища до моста „Тауър Бридж“. Редовните му клиенти бяха мръсни и неприветливи работници от околността, а Сергей го използваше като свой неофициален офис. Срещите му винаги бяха на публични места, което ме устройваше. Няхах никакво желание да се срещам насаме с него.

Видях го веднага щом влязох в заведението. Бе седнал на обичайната си маса в ъгъла, далеч от останалите посетители. От разстояние никак не приличаше на особено опасен тип — беше в началото на шейсетте, а видът му не бе впечатляващ. Беше слаб и малко по-висок от мен. Носеше неумела перука, с която да крие оредяващата си коса. Облечен в тъмен костюм и бяла риза, можеше да мине за съвсем нормален бизнесмен. Но щом човек се приближеше, виждаше закоравял престъпник — кожата на лицето му бе груба, осеяна с белези, а очите му излъчваха студенина и жестокост.

Трима от охранителите му стояха близо до масата. Бяха мълчаливи и гледаха зорко, демонстрирайки мускулести ръце, подебели от бедрата ми. Ако целта им бе да сплашват хора, те се справяха отлично.

Сергей беше изял половината от пърженото ястие пред себе си, когато седнах на пластмасовия стол срещу него.

Дъвчеше някаква кървавица, затова го изчаках да приключи и да започне разговора.

— Искаш ли нещо? — попита той, без да вдига поглед, и продължи да яде.

— Не, благодаря. — Бях гладна, но нямаше смисъл да си поръчвам. Срещите със Сергей потискаха апетита ми. — Искам само да се разберем за изплащането на дълга на майка ми.

Той най-после приключи с яденето. Хвърли ножа и вилицата в чинията си, пи малко чай и насочи вниманието си към мен.

— Дългът на майка ти — каза той. — Точно така. Колко ми дължи? Единадесет бона, нали? И доколкото си спомням, трябваше да ми го върне миналата седмица?

Кимнах леко, за да потвърдя думите му, и се опитах да не обръщам внимание на това, че коремът ми се свиваше от страх.

Той ме наблюдаваше с присвити очи.

— От изражението ти съдя, че не носиш парите.

— Не. Но ако ми дадеш малко време...

Той вече клатеше глава.

Не знаех какво да правя. Изхарчих всичките си спестявания за клиниката на майка ми. Смятах, че можех да се разбере някак със Сергей. Но това явно нямаше да се случи.

— Нина, Нина — повтори той името ми, сякаш искаше да ме смъмри. — Не мога да позволя на теб и майка ти да показвате неуважение към мен по този начин. Знаеш това.

В този миг си спомних една история за млада жена от квартала ни — стриптийзърка, известна със сценичното име Стар. Била красиво момиче и хората се обръщали след нея на улицата. Взела заем от Сергей, за да си сложи силикон, защото се надявала, че това ще помогне на кариерата ѝ. И това наистина се случило, поне за определен период от време — започнала работа като модел, разказвала как щяла да се превърне в следващата Джордан^[2]. Но харчила много и започнала да закъснява с изплащането на заема, който взела от Сергей. Една нощ я нападнали в тъмно стълбище в „Хейфийлд Корт“, а лицето ѝ нарязали с нож.

След този случай кариерата ѝ приключила, а малките деца пищели от страх, когато я срещали на улицата. Година след случката тя умряла от свръхдоза.

Макар че не бях човек, който обръща голямо внимание на външния си вид, никак не исках да нарежат лицето ми с нож.

— Ще намеря пари. Обещавам. Просто ми трябва малко време. Може би ще мога да плащам на вноски.

— На вноски ли? — каза Сергей така, сякаш това бе най-възмутителното нещо, което беше чувал. Поглади брадичката си и се престори, че мисли дълбоко. — Мисля, че не е проблем. Какъв е планът ти?

Набързо пресметнах наум. В „Дестинация“ изкарвах по около петстотин лири седмично заедно с бакшишите. Имах ежедневни разходи, давах пари на Ейприъл и трябваше да събера депозит за апартамент.

— Триста лири седмично?

Той помисли за миг.

— Нека бъде бон и половина и имаме сделка.

В първия момент не можах да осъзная думите му. Той искаше всяка седмица да му плащам по хиляда и петстотин лири.

— Не! — Отговорът се изплъзна от устата ми, преди да успея да го спра. — Не мога да отделям толкова пари.

— Това е сумата, която искам. Хиляда и петстотин всяка седмица, в продължение на осем седмици. Никакви спорове повече.

Отново направих някои изчисления наум.

— Но това са дванадесет бона. Ти каза, че дължа единадесет.

— Допълнителни хиляда заради неудобството, че ме караш да чакам.

Усетих как в мен се надига паника.

— Нямам представа как ще намеря тези пари.

— Това не е мой проблем. — Той взе вилицата и отново насочи вниманието си към чинията си. — Трябва да ми платиш първата вноска след седмица. Ще изпратя някой да вземе парите. — Нямаше нужда да казва какво би се случило в противен случай.

Започна да тъпче храна в устата си, с което показва, че разговорът ни е приключил.

Изправих се, но краката ми трепериха. Почти бях стигнала до вратата, когато Сергей ме извика по име. Обърнах се с надеждата, че е омекнал и ще ми позволи да му плащам по-малки суми. Но вместо това той каза:

— Дори не си помисляй да избягаш. Знаем в кое училище учи сестра ти. Ако не мога да те открия, ще отида при нея.

През тялото ми премина студ. Току-що изрече думите, които му гарантираха, че ще получи парите си обратно. Щом смяташе да подгони Ейприъл, щях да направя всичко, което пожелае. И той го знаеше прекрасно.

Цял ден мислих как да се разплатя със Сергей. Хрумна ми идеята да поискам заем от Дънкан Ноубъл. Но се страхувах, че той ще попита за какво ми трябват парите, а не се знаеше за какво може да използва информацията. Повечето хора биха ме посъветвали да отида в полицията, но знаех, че това само ще влоши нещата. Нямах доказателство за заплахите на Сергей, затова нямаше как да го задържат, което означаваше, че той може да отмъсти на мен или още по-лошо — на сестра ми. Не можех да поема този риск. Не и щом имах и друго решение, независимо колко неприятно бе то.

Затова същата вечер направих нещо, което бях обещала да не правя — обадих се на Алекс и му казах, че искам да участвам в неговите покер игри.

[1] Наградата, която се печели в една покер игра, състояща се от всички направени залози. — Б.пр. ↑

[2] Псевдоним на английския модел Кати Прайс. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

През седмицата не се случи нищо съществено. Във вторник вечерта се срещнах със сестра ми, както беше постановил съдията. Ейприъл изглеждаше добре. На Раquel явно вече не ѝ беше интересно да я тормози. Но нямаше търпение да се върне вкъщи. Обясних ѝ, че няма как да подадем молба в съда, преди лечението на мама да приключи, но според мен тя продължаваше да се надява, че ще се появи някаква възможност.

Психологът от рехабилитационния център ми се обади, за да ме информира за напредъка на мама. Каза ми, че седмицата е била доста трудна за нея, но давала всичко от себе си, за да остане силна. Оставих думите на психоложката без коментар. Нямах намерение да възлагам напразни надежди на майка ми. Особено като се имаше предвид кашата, която бе забъркала със Сергей. В момента най-важно за мен беше да му върна парите.

Това бе единствената мисъл в главата ми и следващата неделя, когато малко преди десет вечерта пристигнах в хотел „Мейнър“ за първата покер игра на Алекс, в която щях да участвам като крупие. Постоянно трябваше да си напомням причината, поради която го правя, защото в противен случай можеше да избягам.

Междувременно потърсих повече информация за Алекс в интернет. Имаше предимно негови снимки в нощни клубове или на бляскави партита по целия свят, винаги придружаван от красиво момиче. Но намерих и една статия, която разкриваше повече подробности. Публикувана в един от онези клюкарски таблоиди, статията беше написана след една от бизнес сделките на Дънкан Ноубъл, но обръщаше повече внимание на него и синовете му, отколкото на работата му. Материалът бе основан на слухове и предположения, като постоянно цитираше „близък до семейството източник“, но като цяло звучеше правдоподобно. В статията се споменаваха за разрыв между Дънкан и по-малкия му син Алекс, който продължавал от години.

Алекс и Джайлс били полубратя. Майката на Джайлс, първата съпруга на Дънкан — добра и мила жена, починала от рак на яйчниците малко след раждането на сина си. Дънкан бил покрусен от смъртта ѝ и все още тъгувал по нея, когато срещнал красивата изгряваща актриса на име Ева. Тя била душата на компанията, обичала забавленията. Двамата преживели бурен романс и се оженили след няколко месеца, а малко по-късно се родил Алекс.

Но Ева бързо се уморила от семейния живот. Не се интересувала нито от собственото си дете, нито от доведения си син. По-малко от година след раждането на Алекс, тя напуснала Дънкан и заживяла с беден художник. Двамата умрели от свръхдоза в Париж няколко месеца по-късно.

Майката на Джайлс е била светица, а майката на Алекс — грешница. Това обясняваше много.

В статията се разказваше още как Алекс се превърнал в истински плейбой, който купонясвал по целия свят и обърнал гръб на семейния бизнес. Именно това довело до разрива между него и баща му, който имал предпочитания към по-големия си и по-разумен син Джайлс. Имайки предвид видяното до момента, статията беше доста точна.

Вече се бях досетила за нещата, които пишеше в статията, но все пак ми беше от полза, защото, независимо дали ми харесваше или не, в момента семейство Ноубъл бе част от живота ми.

Качвайки се в асансьора, видях отражението си. Бях облечена по-официално от обикновено и се надявах, че дрехите ми са подходящи. Тъй като вече присъствах на една от покер игрите, разбрах, че обичайните ми дънки и тениска изобщо не подхождат. Не си падах по полите и роклите, затова трябваше да избира дрехи, които са елегантни, но и удобни. Предишния ден обиколих магазините за дрехи втора употреба и намерих стилин черен костюм, който комбинирах с бяла риза. Прибрах късата си тъмна коса назад, за да не пада върху лицето ми. По принцип не носех грим, но този път си сложих спирала и тъмен гланц за устни. Накрая придобих типичната за 20-те години на двадесети век двуполова визия. Успях да постигна това, което исках — изглеждах по-възрастна и имах вид на професионалист.

Излязох от асансьора и тръгнах по коридора, но все още се чувствах напрегната, макар че изглеждах добре. Когато се обадох на Алекс и приех предложението му за работата, очаквах, че ще има поне

една репетиция. Но той ми отвърна, че това ще се случи по време на самата игра — бойно кръщение, в което или ще се проваля, или ще оцелея. Стоях пред апартамента и при тази мисъл коремът ми се свиваше. Наложих се да избърша изпотените си ръце в панталона си, преди да почукам.

Алекс отвори вратата. Играчите все още не бяха пристигнали. Той ми бе казал да дойда по-рано, за да мога да привикна към обстановката преди началото на играта.

Огледа ме от главата до петите и кимна одобрително.

— Добър избор — каза той провлечено. Бях го попитала какво да облека за играта, но той остави решението на мен и дори ми предложи пари за дрехи. Според мен се учуди, че бях успяла сама да избира подходящ тоалет. Погледът му се плъзна надолу по ризата ми до мястото, на което копчето едва се закопчаваше на бюста ми. — Надявам се, че няма да разсейваш играчите.

— Сигурна съм, че това няма да е проблем.

Той отиде до бара и попита:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Само вода.

— Точно така — отвърна той, наля ми чаша вода и добави лед и резен лимон. — Всичко ще е наред, ако умът ти е бистър.

Подаде ми чашата, а аз забелязах, че ръката ми трепери и изпитах неудобство. Искаше ми се да му задам някои въпроси за вечерта, да се уверя, че всичко ще бъде наред, но на вратата се почука, преди да намеря подходящите думи. Първият играч бе пристигнал.

През следващите двадесет минути всички гости се събраха в стаята. Докато пристигаха, Алекс ми обясняваше кои са те: сред тях имаше бизнесмени, известен актьор и министър от правителството. Бях го виждала да разговаря с някои от тях в „Дестинация“. Вероятно се бяха запознали точно там. Сега всичко се изясняваше: това бе причината Алекс да прекарва толкова време в клуба — там намираще играчи.

Стоях в единия край на стаята и наблюдавах как Алекс общува с гостите. Беше идеалният домакин — чувстваше се уверен и спокоен сред тези важни клечки.

Вече бе станало 22:30 и всички се бяха събрали, така че играта трябваше да започне всеки момент.

Играчите заеха местата си на масата и аз седнах до тях. Разгледах тези високопоставени персони и всичко се изпари от главата ми. Аз бях крупие и трябваше да поема нещата в свои ръце, но никога преди не се бях чувствала толкова не на място.

Имах усещането, че съм измамник и дълбоко в себе си ми се искаше да избягам. Защо въобще се бях съгласила да участвам в това?

Защото парите ти трябват — напомни ми един глас. — *В противен случай Сергей ще си отмъсти и ще подгони Ейприъл.*

При тази мисъл аз взех тестето с карти, разбърках ги и започнах да раздавам.

В средата на първия рунд на залаганията случайно обърнах една карта и част от играчите я видяха — вале купа. Не беше кой знае какво, случваше се често, а аз спазих етикета, извадих картата и я сложих с лицето нагоре пред играча, на който трябваше да я раздам. Щях да я използвам като първата „изгорена“ карта^[1] след края на раздаването.

Продължих с раздаването, сякаш не се бе случило нищо, но сигурно се бях притеснила заради грешката, защото обърнах и разкрих още една карта — петица спатия.

Този път трябваше да спра и да започна отново, защото се допуска само една разкрита карта при раздаване. Тъй като вече бяха разкрити две, раздаването се считаше за невалидно.

— С-с-съжالياвам — заекнах аз и събрах раздадените карти. Притеснението в гласа ми никак не ми харесваше, защото издаваше слабостта ми. Питях се как трябва да постъпя, дали не бе най-добре да си тръгна. Не виждах как мога да оправя нещата.

Но докато се молех земята да се отвори и да ме погълне, Алекс приближи и се наведе, за да ми прошепне нещо. Очаквах да ми нареди да си тръгна, но вместо това той каза:

— Поеми си дълбоко въздух и се успокой. Можеш да се справиш. Няма причина да се притесняваш.

Стисна рамото ми и се отдалечи.

Не знам каква бе причината — може би неочакваната доброжелателност, но думите на Алекс ми подействаха успокояващо и аз направих точно това, което той ми каза — вдишах дълбоко, а след това издишах бавно. Отворих очи и взех тестето карти.

— Така — казах аз с увереност, която изненада дори и самата мен. — Нека пробваме отново.

След това играта продължи гладко.

Приключихме след пет часа, а всички играчи ми благодариха, преди да си тръгнат.

— Заповядай — каза победителят и ми даде някакви пари.

Преброих ги, след като той си тръгна. Триста лири. Не можех да повярвам. Сумата беше нищо за него при залозите, на които играха тази вечер, но за мен бе всичко. Като прибавех парите, които Алекс трябваше да ми даде, и заплатата ми от „Дестинация“, спокойно щях да платя първата вноска на Сергей тази седмица.

Алекс изпрати играчите и дойде при мен.

— Благодаря ти. Справи се много добре.

— О, не съм убедена. — Лицето ми беше пламнало, а сърцето ми биеше лудо. — В началото обърках нещата и бях готова да избягам, но тогава ти дойде и...

— Справи се добре — намеси се той и прекъсна тирадата ми. — Останах впечатлен.

Стояхме един срещу друг и се гледахме. Изведнъж осъзнах колко близо до мен бе той и се почувствах объркана, защото не знаех какво изпитвам заради близостта му. Той бе всичко, от което трябваше да се пазя, но въпреки това стоях тук и той ме успокояваше. Сърцето ми заблъска по-бързо и аз облизах сухите си устни.

Чудех се как да продължа разговора, но в този момент една слаба брюнетка, която наблюдаваше играта, дойде при нас и прегърна Алекс, разваляйки мига.

— Хайде, скъпи — намуси се тя, сякаш аз въобще не съществувах. — Готов ли си вече? Знаеш, че трябва да спя, за да съм красива.

— Дай ми секунда, за да приключа с Нина, и тръгваме.

Тя ми хвърли бърз, пренебрежителен поглед, обърна се и тръгна към близкия диван. Разположи се на него, извади бебешкорозовия си телефон и започна да пише на някого.

— Ето. — Алекс бръкна в кожената спортна чанта и извади пачка пари. Мигът, който преди малко споделихме, бе отминал и сега той отново се държеше делово.

Изчака, докато набързо преброих парите. Хиляда лири, точно както бе обещал.

Вдигнах поглед, а Алекс все още стоеше на мястото си.

— Ще ти трябвам ли отново? — попитах аз.

Той изглеждаше развеселен от нетърпението ми. В началото се кълнях, че никога не бих направила подобно нещо, а сега исках да участвам в колкото може повече игри. Но това беше най-бързият начин да върна дълга на майка ми и да събера достатъчно пари, за да наема приличен апартамент, в който да живеем.

— Нали не искаше да правиш нищо незаконно? — Тонът му беше леко подигравателен, но аз не исках да отстъпя и да се засрамя.

— Казах ти — парите ми трябват.

— Да, вече го каза. — Той ме гледаше внимателно. — Просто се питам за какво са ти нужни.

Огледах стаята. Изкушавах се да му кажа, но мястото не бе подходящо. Не и в присъствието на онова момиче, което го чакаше.

— Има ли значение? — казах лековато аз. — Просто ми отговори дали ще ти трябвам отново.

— Удобно ли ти е следващата неделя?

Изпитах огромно облекчение. Ако ме наемаше всяка седмица, щях да мога да плащам на Сергей.

— Да, чудесно.

— Алекс? — извика нетърпеливо дългокраката брюнетка от другия край на стаята. — Готов ли си?

Той се намръщи, видимо бе ядосан.

— Дай ми минута.

— Не се бави заради мен — казах аз. — Между другото, какво ще каже Тори за новата ти приятелка?

— Няма да каже нищо. Тори знае как стоят нещата. Знае, че не съм мъж само за една жена. — Той направи крачка към мен. — Само една дума от теб и с радост ще я зарежа. — Той кимна към брюнетката.

— Вече ти казах, че няма да спя с теб.

— Знам. Ще я зарежа с радост, ако искаш да те закарам до вас.

Изглеждаше напълно сериозен и не знаех как да реагирам. Опитах се да изглеждам надменна.

— Поласкана съм от предложението ти, но нямам никакви намерения да се возя с човек, който е пил или е взел наркотици.

— Кой казва, че съм пил или взел наркотици?

— Ами... виждала съм те.

Той отново се намръщи и придоби наистина объркано изражение.

— Кога? Тази вечер ли?

Начинът, по който реагира, ми подсказа, че тази вечер всъщност не го бях виждала да пие или да се дрогира.

— Май просто предположих, че...

— Само защото се знае, че пия по някое питие и понякога използвам леки фармацевтични продукти, ти предполагаш, че карам автомобил пиан и дрогиран до несвоят? Дръзко предположение.

Осъзнах, че той беше прав. Преглътнах и се опитах да насоча разговора към първоначалния въпрос.

— И все пак... предпочитам да си хвана такси.

— Хубаво. Както искаш. Но за протокола ще отбележа, че тази вечер пих само нискоалкохолна бира. Това, че не играя по правилата като Джеймс, не означава, че съм идиот.

Обърна се, без да каже нищо повече, и отиде до брюнетката, която бях сигурна, че познавам от корицата на някое списание. Не чувах разговора им, но той й подаде ръка и й помогна да се изправи. Хванаха се за ръце и тръгнаха към изхода.

Вратата се затвори с трясък, който отекна в празната стая. В този миг осъзнах, че бях сама в огромното помещение. Завършекът на вечерта бе пълно фиаско. Нощта ми беше харесала повече, отколкото бях склонна да си позволя. Не исках да го признавам, но бях доволна, че поне веднъж в живота си направих нещо диво и опасно.

Прогоних тази мисъл, прибрах парите в джоба на якето си и излязох навън в студения и светъл ден. Охранителите на Сергей трябваше да дойдат, за да вземат парите, а аз няхах никакво желание да ги карам да чакат.

[1] Отстранена карта, която вече не се използва в играта. — Б.пр.

↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Онази вечер свърши добра работа — каза Алекс. Беше вечерта на следващия петък и той ме хвана натясно, докато оставях отсервираните чаши на бара. Не го бях виждала в клуба тази седмица. — Нали не си се отказала за неделя?

Усетих прилив на адреналин — страх, примесен с вълнение, предизвикани от очакването.

— Не, разбира се! — Опитах се да звуча небрежно, но тайно се радвах, че играта ще се състои. Платих първата вноска на Сергей, но в понеделник трябваше да направя следващото плащане.

Вниманието на Алекс бе привлечено от нещо и той погледна нагоре. На лицето му се появи весело изражение и каза:

— Мисля, че имаме публика.

Погледнах нататък и видях, че Джас ни наблюдава. Имаше озадачен вид и знаех, че се чудеше защо отново говоря с Алекс. Страхотно. Не исках да си мисли, че съм се превърнала в една от златотърсачките, които се подмазваха на богатите клиенти.

— По-добре да вървя.

— Защо бързаш толкова?

Алекс стоеше пред мен, а гърбът ми бе опрян в стената, така че можех да се измъкна само ако той ми направеше място. Но вместо да отстъпи, Алекс приближи още, а очите му играеха дяволито. Преди да успея да го спра, той протегна ръка, взе кичур коса, паднал на лицето ми, и го пхна зад ухото ми. Плъзна ръка по бузата ми и я сложи на рамото ми, а жестът му бе преднамерено интимен.

— Притесняваш се, че няма да одобри, че общуваш с мен?

Ръката му все още беше на рамото ми, той започна нежно да масажира ключицата ми. Знаех, че се опитваше да създаде неприятности и да ме подразни, затова се постарях да отвърна на погледа му без емоции и отказах да му доставя удоволствието, като реагирам по някакъв начин.

— Учудена съм, че се опитваш да привлечеш внимание към факта, че имаме нещо общо. Нали се разбрахме, че никой не трябва да узнава за това?

— Хмм... — Той наклони глава на една страна и продължи да ме гледа, а аз в един момент се запитах дали не се готви да направи някоя сцена. Но тогава вдигна ръце в знак, че се предава. — Права си, както винаги. — Той погледна Джас. — Оставям те да й обясниш за нашата малка среща и по-късно ще ти изпратя съобщение с подробностите за неделя.

Отидох при Джас.

— Изглежда ви беше много приятно заедно — отбеляза тя. — Какво става?

— Нищо — проследих с поглед Алекс, който се присъедини към приятелите си — две момичета блондинки, разбира се, му направиха място на дивана. Ръцете му се плъзнаха около раменете им, докато се настаняваше между тях. Хрумна ми една мисъл: — Той просто се пробваше с мен.

— С теб и с всички други момичета в заведението. Надявам се, че си го сложила на мястото му.

Усмигнах се насила.

— Точно това направих.

— Също като онази отрепка Хю — мрачно измърмори тя. — Тази вечер е тук и ме гледа с големи, влажни очи. Сякаш трябва да забравя, че миналата седмица ме отрязва.

Проследих погледа ѝ и видях Хю, който стоеше в другия край на заведението и наблюдаваше Джас. Усмигна ѝ се леко с надежда и ѝ помахаша, но тя само се намуси и му обърна гръб. Гордеех се с нея, защото не се поддаде.

Малко преди три часа стоях на бара и си почивах. Клубът скоро щеше да затвори, а в този период няхахме много работа. Почти всички гости бяха на дансинга, затова нямаше смисъл да отсервираме чашите, преди посетителите да си тръгнат.

Огледах помещението и видях Джас в коридора, водещ към съблекалнята. Хю също беше там. Тя стоеше с гръб към стената, със скръстени ръце, а той бе застанал пред нея, държеше едната ѝ ръка и вероятно се извиняваше, ако се съдеше по измъченото му лице.

Изржението на Джас бе каменно. Тя очевидно отказваше да приеме извинението му и аз отново изпитах гордост от поведението й.

И тогава, миг по-късно, Хю падна на колене и притисна ръце към сърцето си в театрален жест, докато говореше. Устните на Джас потръпнаха. Опитваше се да не отстъпва, но след секунда тя изгуби битката и започна да се смее. Направи му знак да се изправи, а аз завъртях очи. Джас усети погледа ми и се обърна. Неодобрението ми сигурно е било ясно изписано на лицето ми, защото тя набързо обясни нещо на Хю и дойде при мен.

Вероятно нямаше да кажа нито дума, но не се сдържах след всички тези години, в които гледах как майка ми се правеше на глупачка пред някой безполезен мъж.

— Какво, по дяволите, правиш, Джас?

— О, не се ядосвай. Не е така, както изглежда.

— Нима? — Скръстих ръце в очакване на интерпретацията й.

— Честна дума. Хю ми обясни всичко. Бил с някакви клиенти, които трябвало да впечатли, а те били шовинистични свине. Не искал да ме представи, защото нямало да приемат, че работя тук, и можело да си позволят волности. — Тя захапа устната си, а гласът й ставаше все по-тих под моя поглед. — Той само е искал да ме защити.

— Ясно. — Дори не се опитах да прикрия скептицизма в гласа си.

— О, скъпа, знам, че не вярваш. Но той е добър човек, усещам го. Каза, че съжалява и аз му вярвам.

— И какво? С радост ще му дадеш още един шанс? Как би могла да му имаш доверие след всичко, което направи? Ами ако те нарани отново?

Тя се замисли за миг и после сви рамене.

— Ще поплача малко и ще продължа напред. Но предпочитам да рискувам и да бъда наранена, отколкото да изпусна шанса да бъда с някой, защото се страхувам.

Разсъжденията й ме хванаха неподготвена. Досега я смятах за наивна, но явно беше обмислила добре нещата. Въпреки това обаче не означаваше, че постъпва правилно.

— От теб зависи, Джас. Но внимавай.

— Не се тревожи, скъпа. — Тя ме погали по бузата. — Мога да се грижа за себе си.

Наблюдавах как тя отиде при него, а лицето ѝ засия, щом заговориха. Колкото и щастлива да изглеждаше, интуицията ми подсказваше, че допуска голяма грешка.

* * *

През следващите няколко седмици животът ми течеше по определен график. Виждах Ейприъл във вторник вечерта; получавах информация за напредъка на майка ми в рехабилитационния център в петък; работех в „Дестинация“ от сряда до събота, а в неделя бях крупие в покер игрите на Алекс.

Втората игра протече също като първата. През следващата седмица имаше още една игра, която също мина гладко. Получавах по хиляда паунда за всяка вечер, както и доста добри бакшиши. След третата игра вече бях изплатила четири хиляди и петстотин лири на Сергей. Парите, които изкарвах, бяха толкова добри, че почти забравих за опасността.

В нощта на четвъртата игра, точно преди началото ѝ, вратата на луксозния хотелски апартамент се отвори и се появи Джайлс. Първоначално реших, че е поканен, но след това забелязах колко недоволен изглеждаше.

Алекс стоеше в единия ъгъл и даваше инструкции на охранителите. Забеляза Джайлс, млъкна и разтвори ръце в театрален жест.

— Братко! Не помня да съм те канил.

Но Джайлс не беше в добро настроение и не се хвана на шегата му.

— За бога, Алекс. Не мога да повярвам, че отново си започнал старите си номера. — Той огледа стаята сърдито. — Използваш хотелските ни апартаменти за твоите незаконни покер игри? — Прокара ръка през късата си пясъчноруса коса. — Много добре знаеш, че ако те хванат, ще влезеш в затвора и дори може да затворят хотела. Или може би искаш точно това?

Станах от дивана, на който бях седнала. Усещах, че трябва да заявя присъствието си. Щом ме видя, очите на Джайлс се разшириха.

— Забъркал си и Нина в това? — Поклати глава, сякаш моето участие го бе разстроило най-много. — Какво ти става?

— Нина е добре. — Алекс остана невъзмутим. — Тревожиш се прекалено много. Няма да ни хванат. Не и ако не се разприказваш.

Последните му думи прозвучаха като въпрос и Джайлс поклати глава.

— Знаеш, че няма да го направя.

— Чудесно — отбеляза Алекс, направи кратка пауза и добави: — Как всъщност научи за това?

— Не беше толкова трудно да се досетя. Спомням си старите ти номера и проверих хотелите, за да разбера кой апартамент използваш.

— Е, ти винаги си бил по-умният, нали? Сега разбирам защо си любимецът на баща ни.

Алекс тъкмо щеше да си тръгне, но Джайлс хвана ръката му.

— Не можеш да продължаваш с тези игри, Алекс. Това ще е последната. В противен случай ще кажа на татко. — Джайлс премести погледа си върху мен. — Мисли му, ако забъркаш Нина в неприятности...

Двамата се гледаха в продължение на един безкраен миг. След това Алекс издърпа ръката си и отиде да разговаря с гостите си. Двамата с Джайлс останахме сами.

Той се обърна към мен, а разочарованието му бе очевидно.

— О, Нина, как успя да те въвлече в това?

Нямаше как да не се засрамя. Джайлс се бе държал добре с мен през изминалите няколко седмици — винаги спираше в коридора да ме попита как върви работата и изглеждаше наистина заинтересован от отговора ми. Чувствах се като предател — беше ме помолил да не се забърквам с Алекс, а аз позволих да ме въвлече в своите машинации.

— Парите ми трябваха — казах тихо аз.

— Защо тогава не дойде при мен? Щях да ти дам, без да задавам въпроси.

Навярно наистина би ми дал пари, но щях да се чувствам задължена да му ги върна. А с тези игри беше много лесно да спечеля и бързо да върна заема.

Не казах нищо, а той въздъхна.

— Виж, не знам как Алекс е успял да те примамим, но искам да си помислиш добре, преди да продължиш да работиш за него. Той ми е

брат и съм загрижен за него, но се самоунищожавя. Не му позволявай да завлече и теб към дъното.

— Става въпрос само за няколко игри. — Това оправдание прозвуча нелепо дори и в моите уши.

— Не, не е така. Трябва да разбереш, че Алекс иска да го хванат. По този начин ще нарани баща ни. — При мисълта за това се вцепених, а той продължи: — Няма да кажа на татко за участието ти в игрите, но ако научи, ще те изгони от работа. И това съвсем няма да е най-лошото, което ще ти се случи. Ако дойде полиция, ще те арестуват. Не бих искал да преживяваш такова нещо.

Първо Джас, а сега и Джайлс. Предупрежденията за Алекс от хора, на които имах доверие, ме накараха да се замисля отново в какво се бях забъркала. Бях започнала да изпитвам по-топли чувства към него, но сега осъзнавах колко важно е да не забравям, що за човек е той. Алекс беше огорчен и опасен, човек, който живее на ръба. Отношенията ми с него се ръководеха единствено от нуждата и трябваше да запомня добре това.

Някакво движение в стаята привлече вниманието ни. Играчите заемаха местата си на масата, а играта скоро започваше.

— Най-добре е да си тръгвам — каза Джайлс. — Ако имаш поне малко разум, ще направиш същото. Помисли за това, което ти казах, моля те.

Той стисна ръката ми, за да ми вдъхне увереност и си тръгна. Нямах никакви съмнения, че беше прав — аз също трябваше да си тръгна. Но положението, в което бях попаднала, не ми даваше никаква друга възможност, освен да остана.

По-късно същата вечер чаках Алекс да ми плати след играта. Все още се срамувах от думите на Джайлс. Алекс сигурно бе забелязал лошото ми настроение, защото тъкмо смяташе да ми даде парите, наклони глава на една страна и ме погледна внимателно.

— Какво ти става?

— Нищо — отвърнах аз.

— О, я стига. Причината е Джайлс и онова, което каза той, нали? — Мълчанието ми бе красноречиво. — Тогава приеми съвета ми и не му обръщай внимание. Правиш всичко това заради парите, няма никаква друга причина. Няма защо да изпитваш вина. Брат ми е просто

един женчо, който винаги иска да бъде добър. Цял живот е бил такъв, но понякога желанието му е доста дразнещо.

Презрението, с което изрече думите си, ме ядоса. Джайлс винаги бе загрижен за мен и се опитваше да ме предпази от неприятности, за разлика от Алекс.

— Брат ти е добър човек — казах тихо аз. — Приема отговорностите си сериозно. И се държи мило.

Алекс впи поглед в мен.

— Леле — подхвърли той и се усмихна самодоволно. — Изглежда, двамата с брат ми много се възхищавате един на друг. Никога досега не съм го виждала да защитава така някое момиче.

— Просто казвам, че изглежда добър човек.

— За разлика от мен, предполагам — отбеляза той и ми подаде парите. — Жалко, че в момента аз съм злото, което не можеш да избегнеш. Но пък често сме принудени да търпим странни и неподходящи съюзници.

Грабнах банкнотите и се обърнах рязко, преди той да успее да каже още нещо. Но излизайки от хотелския апартамент, си дадох сметка, че предупреждението на Джайлс ме бе разтърсило повече, отколкото очаквах. Трябваше възможно най-бързо да прекратя взаимоотношенията си с Алекс. Той беше от онзи тип хора, които лесно можеха да ме отклонят от правилния път. Винаги досега се бях придържала към принципите си и се гордеех, че имам ясна преценка за себе си. Не трябваше да допусна някакъв мъж да ме поквари.

* * *

Половин час по-късно стоях пред стаята си в пансиона и търсех ключовете в чантата си.

— Хей — извика някакъв мъжки глас със силен акцент зад гърба ми.

Звукът ме стресна и се обърнах рязко, а сърцето ми заби лудо.

Двама здравеняци стояха един до друг в коридора. Това бяха Виктор и Владимир Осипови, близнаци, които в квартала ни бяха известни като двама от най-злите биячи на Сергей. Не бяха особено високи, може би около метър и седемдесет и пет, но бяха здрави и

набити като тухлени стени. В случай че телосложението им не беше достатъчно заплашително, външността им допълваше идеално нещата. Главите им бяха обръснати, имаха груби белези по лицата си, а ръцете и вратовете им бяха покрити с татуировки.

Коремът ми се сви на топка. Това се случваше всеки път, щом ги видех. През изминалите три седмици се появяваха всеки понеделник рано сутринта, за да им плащам по хиляда и петстотин лири, на колкото възлизаше вноската по задължението ми към Сергей. Заедно с днешната вноска изплатените пари щяха да станат шест хиляди лири, което означава, че ми оставаха още толкова. Само още четири покер игри и приключвах с този заем.

— Пригответе ли си парите? — попита Виктор. Разпознавах го по големия белег, който минаваше на зигзаг покрай дясното му око.

Отворих раницата си, извадих плика с парите и му го подадох. Той го отвори и набързо разгледа съдържанието, а после го натъпка в джоба на якето си.

— Ами, добре — пристъпвах от крак на крак, нетърпелива да си тръгнат. — Ако сме готови, аз трябва да вървя.

Виктор вдигна ръка, а коремът ми се сви още по-силно.

— Не бързай толкова, скъпа — каза той, а аз замръзнах на място, защото знаех, че това няма да доведе до нищо добро. — Сергей е доволен, че му плащаш навреме.

— Това е добре — отвърнах внимателно аз, досещайки се накъде отива разговорът.

— Но той се чуди дали в такъв случай не би могла да му изплатиш остатъка по-рано. Например три хиляди до другия понеделник.

— Какво? — извиках аз и не успях да прикрия ужаса в гласа си.

— Чу ме.

— Но ние се разбрахме друго.

Виктор очевидно нямаше никакви притеснения, че репутацията на шефа му като човек, държащ на думата си, се поставя под съмнение, защото само сви рамене.

— Промени решението си — обясни той и се зае да почиства мръсотията под ноктите си. — Искате ли парите по-бързо.

Нямах представа какво щях да правя. Нямах никакъв шанс да събера толкова пари, освен ако по някакъв начин Алекс не

организираше още една допълнителна игра.

— Не мога... — Бързо направих няколко изчисления наум. Имах малко събрани пари от заплатите и бакшишите в клуба. — Може би ще успея да събера няколкостотин лири, но...

— Това не е наш проблем. — Гласът на Виктор беше твърд. — Намери три хиляди до другата седмица.

Не беше нужно да обяснява какво би се случило в противен случай.

Преди да успея да кажа нещо, Виктор кимна на брат си и двамата се обърнаха, като ясно показаха, че няма какво повече да обсъждаме. Тръгнаха си, а аз останах сама и продължих да се чудя какво да правя оттук нататък.

В сряда потърсих Алекс в „Дестинация“. Преди това мислих да му се обадя, но прецених, че е по-добре да обсъдим въпроса лично. Видях го, издърпах го настрана и попитах:

— Ще ти трябва ли и в други вечери за игрите? Например в петък или събота тази седмица?

Преди време ми беше предложил да работя и в тези дни, но тогава отказах заради ангажиментите си в клуба. Но сега вече не бях толкова придирчива. Огледах се наоколо, за да се уверя, че никой не слуша и добавих:

— Мога да си взема болничен, ако се наложи...

Той наклони глава и ме огледа внимателно.

— Явно имаш отчаяна нужда от тези пари. Големият въпрос е защо. Бих си помислил, че тайно взимаш кокаин и парите ти трябват, за да си го набавяш, но си прекалено морална за това. Би ли ме осветлила за какво са ти нужни?

Замислих се за миг. Част от мен искаше да му каже истината, да сподели бремето. Но не знаех как би реагирал, ако знае действителната причина. Едва ли Алекс щеше да настоява да се обадя в полицията, но не можех да рискувам.

Той навярно усети колебанието ми, защото накрая просто сви рамене.

— Разбирам. Все още не искаш да споделиш какъв е проблемът. — Очите му проблясваха дяволито. — Бих могъл да използвам

работата, за да те принудя да ми кажеш... но няма да го направя — добави бързо той и несъмнено забеляза ужаса в очите ми. — Както и да е. Ще има игра само в неделя. След появата на Джайлс трябва да измисля нови места, затова другите игри пропаднаха.

Сърцето ми се сви при тази новина.

Той навярно видя тревогата, изписана на лицето ми, защото се намръщи.

— Виж, ако си толкова отчаяна, мога да ти платя предварително.

Вдигнах поглед към него и ми се стори, че видях истинска загриженост в очите му, които постоянно гледаха с насмешка. Предложението му бе изкушаващо — парите не бяха нищо за него, но за мен бяха всичко. Първо щях да опитам да се договоря със Сергей. Бих взела пари от Алекс само ако нямам друг избор. Само ако преценя, че съществува непосредствена опасност за сестра ми.

— Благодаря за предложението, но ще се оправя.

Той сякаш бе готов да възрази и да настоява, но след това размисли.

— Щом казваш.

Бях готова да тръгна, но той ме хвана за ръката. Обърнах се и останах изненадана от сериозното му изражение.

— Виж. Наистина имам предвид това, което казах. Предложението ми важи, ако парите ти трябват.

Бях свикнала да го виждам или отегчен, или ироничен, затова ми бе трудно да приема очевидната му загриженост.

— Ще го имам предвид.

Същата вечер се обадох на Сергей и му казах, че няма да мога да събера допълнителните пари до понеделник. По телефона прозвуча достатъчно благосклонен, но аз не можех да се успокоя. Подозирах, че щом веднъж беше решил, че мога да плащам повече пари, той нямаше да се откаже.

Единствената ми утеха бе, че през уикенда Ейприъл щеше да ходи на училищна екскурзия. В понеделник щях да видя как стоят нещата със Сергей и да реша как да действам по-нататък.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След заплахата на Джайлс, Алекс бе принуден да търси ново място за следващата покер игра. Затова бе избрал частен апартамент в сърцето на лондонския квартал „Челси“. Попитах го чий е апартаментът, но получих неясен отговор — на приятел, който бил извън страната и му разрешил да го използва.

Кварталът бе тих и дискретен, а апартаментът беше елегантен и безличен, също като хотела. Нищо интересно не се случи по време на играта. Спечелих още хиляда и петстотин лири — макар че сумата бе голяма, все пак беше недостатъчна, за да задоволя новите претенции на Сергей.

Тръгнах си в четири часа сутринта, навън валеше силен дъжд, а водата отскачаше от тротоара. За разлика от хотела тук нямаше портиер, затова се скрих до входа и зачаках някое такси да мине по улицата.

Чаках вече десетина минути, когато пред мен спря лъскаво сребристо порше. Погледнах към автомобила, очаквайки да ме попитат за посоката, но вместо това видях Алекс, който се подаваше от шофьорското място.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика той през отворения прозорец.

— На какво ти прилича? Чакам шофьора да докара колата ми.

Устните му се свиха в усмивка, предизвикана от сарказма в думите ми.

— Ела. Ще те закарам у дома.

Поколебах се за миг. Той видя това и изруга тихо.

— О, за бога! — Ръцете му стискаха здраво волана. — Просто ще те закарам. Нима предпочиташ да се намокриш до кости, вместо да се качиш в една кола с мен?

Тогавя осъзнах колко нелепо се държа. След играта се преоблякох в обичайните ми дрехи, но дори и те не издържаха в това време — маратонките и крачолите на дънките ми бяха подгизнали, а

вятърът завихряше дъжда и го запращаше в лицето ми. А аз стоях там и отказвах предложението на Алекс да ме закара, защото... е, защо наистина?

Притичах бързо през тротоара до колата, преди да имам възможност да променя решението си. Отворих вратата, скочих вътре и изтръсках косата си като мокро куче. Изтрих с ръка водата от очите си и осъзнах, че бях намокрила гладката кожа на седалките. Но това не бе единствената беда.

Погледнах надолу и видях, че тениската ми беше напълно мокра, така че тънкият ми сутиен и премръзналите ми зърна се виждаха съвсем ясно. Усетих погледа на Алекс върху себе си. На устните му играеше лека усмивка.

— Какво? — попитах аз и скръстих ръце на гърдите си, в опит да запазя поне малко благоприличие.

На лицето му се появи престорено невинно изражение.

— Просто чакам да ми кажеш къде да те откарам. Или предпочиташ да стоиш тук цяла нощ?

Осъзнах грешката си и усетих как лицето ми пламва.

— О... да.

Казах му адреса и си сложих колана. Облегнах се на седалката и с удоволствие наблюдавах града, докато пътувахме. Обичах Лондон в ранните часове на утрото. Улиците бяха празни, а ярките светлини от уличните лампи блестяха в локвите като развълнувани дъги.

След дългата нощ никой от нас двамата не говореше. Наближавахме моята улица и аз се запитах дали не съм допуснала грешка. Замислих се за порутената сграда и разбрах, че нямам особено желание Алекс да види къде живея в момента. Но нямаше как да го накарам да ме остави на друго място, затова се примирих.

Улиците, по които се движехме, бяха във все по-окаяно състояние, а Алекс погледна през прозореца, за да прецени къде се намираме. Не каза нищо и лицето му остана все така безизразно, но със сигурност разбираше, че кварталът е бедняшки и мизерен.

Най-после спря пред входа на пансиона.

— Тук ли живееш? — Ужасът в гласа му бе ясно доловим и за миг видях квартала през неговите очи.

Местните наркомани стояха на стълбите и не допринасяха с нищо за подобряването на атмосферата.

— Не всички разполагаме с попечителски фондове, с които да си купим луксозни апартаменти — отвърнах аз, в опит да разведрия разговора.

Но Алекс не изглеждаше никак весел и бе вперил поглед в порутената тухлена сграда.

— Разбирам, но все пак...

Разкопчах колана си и отворих вратата, но за моя изненада той направи същото.

— Какво правиш? — попитах аз.

— Идвам с теб.

— О, моля те — подигравателно казах аз. — Не съм от момчетата, които изпращат до входната врата. А ти със сигурност не си от момчетата, които си правят този труд.

— Значи и двамата ще направим нещо ново и непознато — отвърна бързо той и слезе от колата, преди да успея да го спра. Можех да се възпротивя, но сякаш бе по-лесно да му позволя да ме изпрати догоре.

Стаята ми беше на последния етаж на сградата, затова се налагаше мъчително да изкачим пет етажа стълби. Не говорехме, докато се движехме нагоре. Очаквах да се откаже по средата, но той продължи да ме следва, без да се оплаква. Наистина искаше да се увери, че ще стигна невредима до стаята си.

Най-после пристигнахме на моя етаж.

— Е, вече можеш да си вървиш — казах аз, докато минавахме по коридора покрай другите стаи. — Живея тук.

Едва казах това и спрях рязко. Вратата на стаята ми бе отворена. Не беше нужно да съм гений, за да видя одрасканата боя около бравата и да разбере, че нестабилната ключалка бе разбита.

Погледнах към Алекс, а той се бе намръщил. Нямахме смисъл да се надявам, че не бе забелязал.

— Предполагам, че вратата не е била в този вид, когато си излизала? — попита той.

Още преди да отговоря, той мина пред мен и отвори вратата. Ключът за лампата беше точно до нея и той веднага го намери.

Ахнах в мига, в който видях състоянието на стаята. Когато излизах, всичко бе подредено, а сега бе обърнато с главата надолу. Мебелите бяха преобърнати, а дрехите ми — разхвърляни по пода.

Някой беше разпорил с нож матрака и възглавниците, из цялата стая имаше разпилени бели пера. Гледката би била красива, ако не беше толкова очевидно заплашителна. Но онова, което изпъкваше сред целия този хаос, беше надписът по стените, направен с кървавочервен спрей, който гласеше: „Плати си заема“.

Гледах думите и не можех да откъсна поглед от тях. Леден страх скова тялото ми. Какво щеше да се случи, ако си бях вкъщи? Какво щяха да ми направят? И дали ще тръгнат след Ейприъл, след като не бяха открили мен?

Тази мисъл ме удари като шамар. Не можех да дишам. Тогава си спомних, че тя беше на екскурзия чак до вторник. Дотогава просто трябваше да уредя нещата и наистина щях да го направя. Трябваше да приема по-сериозно искането на Сергей. Никога повече нямаше да го подценя.

— Нина? — обади се Алекс, а аз подскочих. Бях забравила за присъствието му. Единственото, за което можех да мисля, бе заплахата за физическо насилие, която беше очебийна. Погледнах го и се запитах какво ли мислеше за всичко това. Той повдигна вежда. — Добре ли си?

— Не съвсем.

Той започна да обикаля из стаята, като подреждаше мебелите и разглеждаше вещите ми. Нямах представа какво бе намислил, докато не намери една раница и не ми я подаде.

— Ето, вземи — каза той и ми я подаде. — Вземи малко багаж и да тръгваме.

Погледнах объркано раницата.

— Какво искаш да кажеш?

— Че можеш да дойдеш у нас.

— Защо да го правя?

— А защо не? — Той огледа сърдито стаята. — Очевидно не можеш да останеш тук, нали? Не е безопасно.

— Ще се оправя. Няма проблем. — Още докато изричах тези думи, знаех, че той не ми вярва. — Това е само...

— Заплаха? Да, виждам! — Алекс ядосано поклати глава. — Ти сериозно ли? Предпочиташ да останеш тук, вместо да пренощуваш у нас? Какво, по дяволите, мислиш, че ще ти направя?

— Нищо! — Лицето ми пламна заради намека му. — Просто ще ми е неудобно, това е всичко.

Той направи крачка напред, а сините му очи бяха убийствено сериозни.

— Нека тогава го кажа по друг начин — няма да те оставя тук и да рискувам ненормалникът, когото си вбесила, да се върне отново. Затова си събирай багажа или тръгвай, без да взимаш нищо.

Поколебах се само за миг. Тонът му подсказваше, че не търпи възражения, но това не беше единствената причина да се съглася. Не исках да оставам сама тук. Сергей бе достатъчно мил да остави макетен нож върху разбитото ми легло. С него бяха разпорили матрака ми, а аз не спирах да мисля какво можеше да причини същият този нож на лицето ми.

Алекс сигурно взе мълчанието ми за нежелание, защото каза:

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, приеми го като начин да защитя инвестицията си.

Отново ми подаде раницата и този път аз я поех.

* * *

Половин час по-късно Алекс спря поршето си в подземния паркинг под луксозния си апартамент в квартала „Найтсбридж“. Кимна на охранителя и паркира на мястото си.

Бе рано сутринта и нямаше други хора. Излезе от автомобила, без да казва нито дума, взе раницата ми от багажника и тръгна към асансьорите. Той имаше карта за асансьора. Вратите се отвориха, направи ми знак с ръка и каза:

— След теб.

Излязохме в просторната всекидневна на апартамента му. Всичко си беше точно толкова внушително, колкото го помнех от предишното си посещение. Навсякъде имаше прозорци, които се издигаха от пода до тавана и разкриваха гледка към Лондон. Тези прозорци ме привличаха, затова отидох до тях, докоснах с ръка стъклото и се насладих на студа, който почувствах върху кожата си. Под мен блестяха светлини, които приличаха на малки точки върху одеяло, изтъкано от тъмнина.

— Това място е невероятно — прошепнах аз.

Обърнах се към Алекс, който стоеше в огромната модерна кухня, в която шкафовете нямаха дръжки, а електроуредите бяха със сензорни бутони.

Алекс извади бутилка уиски и си наля питие. Огледа се наоколо равнодушно.

— Апартаментът е добра инвестиция. — Той вдигна бутилката. — Искаш ли питие?

— Не, благодаря — поклатих глава аз.

— Толкова си непорочна — отбеляза подигравателно той. Изпи уискито на екс и си наля още, сякаш за да покаже, че не се чувства неловко заради моето въздържание.

С чаша в ръка той се разположи на един от бежовите плюшени дивани и ми направи знак да го последвам. Отпи отново и впери настойчив поглед в мен.

— Е, няма ли най-после да ми разкажеш какво става? Защо ти трябва парите от покер игрите?

Гледах го в продължение на един дълъг миг. Чувствах, че му дължа истината заради онова, което видях, и заради това че ме приюти в дома си.

Разказах му за майка ми и Ейприъл, за причината да работя за баща му, а той слушаше невъзмутимо и от време на време ме прекъсваше, за да попита нещо или да изясни някоя подробност.

Обясних му за Сергей и щом приключих, той попита?

— Каква сума ти трябва?

— Шест хиляди, за да си платя дълга.

Без да казва нищо, той се изправи, отиде до стената и свали една картина, зад която се появи сейф. От мястото си наблюдавах как го отваря, а вътре видях купища пари. Извади няколко пачки, донесе ги до масата и ги сложи пред мен.

— Ето. Шест хиляди.

В началото не разбрах какво имаше предвид. След това осъзнах какво се случва: той ми даваше пари, с които да платя дълга си. Тази мисъл ме накара да изпитам отвращение.

— Не мога да взема парите от теб.

— Защо не?

— Дългът е мой. Проблемът си е мой. Ще намеря начин да платя.

Той сякаш бе готов да спори с мен, но нещо го спря. Явно виждаше, че съм наистина сериозна.

— Добре. Щом не искаш да вземеш парите, нека приемем, че това е авансово плащане на заплатата ти от игрите.

Погледнах първо парите, а след това отново него. Разкъсвах се от съмнения и не знаех как е редно да постъпя.

Той усети колебанието ми и каза:

— Ако не искаш да го направиш заради себе си, помисли за сестра си. Няма да ѝ помогнеш, ако се озовеш в болница, а подозирам, че ако не платиш на този Сергей, ще се случи точно това. Ами ако въобще не се занимава с теб и директно отиде при нея, когато тя се прибере от екскурзията?

Беше ми трудно да оспоря думите му, защото те наистина бяха логични.

— Добре — отвърнах аз. — С удоволствие ще приема предложението ти, ако нямаш нищо против да ми платиш предварително.

— Чудесно. — Той кимна одобрително. — Защо не се обадиш на Сергей? Кажу ми, че имаш парите и искаш да се срещнете.

Алекс се качи на горния етаж, а аз се обадох. Сергей не бе никак изненадан да ме чуе. Явно успяваше да накара хората да му се издължат, като им изпрати мутрите си. Уговорихме се да се срещнем след няколко часа на същото място — кафене „Ле Гранд“.

Алекс се върна и аз му разказах всичко.

— В колко часа е срещата? — поинтересува се той.

— В осем и половина.

— Добре. Ще тръгнем малко преди осем.

Думите му прозвучаха толкова убедително, сякаш най-нормалното нещо на света беше да отидем заедно.

— Не е нужно да идваш. — Досега той се държеше добре с мен и не исках да го забърквам още повече в това. — Знаем как изглеждаше стаята ми, но Сергей нямаше да ми направи нищо, защото знаеше, че нося парите.

— Въпреки това ще дойда.

Бях готова да се възпротивя, но видях изписаната на лицето му категоричност и реших да не го правя. Смятах, че това са само празни

приказки от негова страна и че накрая няма да дойде. В осем часа той щеше все още да спи и аз щях да тръгна сама.

— Добре, щом искаш.

Настъпи мълчание, а след това той проговори:

— Само още нещо — защо не ми позволи да ти заема парите, когато ти предложих?

Изглеждаше наистина любопитен. Помислих за миг и свих рамене.

— Не обичам да разчитам на други хора за помощ.

Алекс ме наблюдава дълго.

— Знаеш ли, Нина, никога досега не съм срещал човек като теб. — В погледа му се четеше уважение. — Повечето момичета, които познавам, се интересуват само от външния си вид и от гаджетата си. А ти жертваш всичко в името на семейството си.

Отместих поглед и се смутих от неочакваната похвала.

— Просто постъпвам, както е редно.

Той не отговори. Мълчанието продължаваше сякаш безкрайно, затова вдигнах очи и видях, че той все още ме наблюдава. В погледа му имаше нещо, което не бях виждала досега, и сърцето ми заби лудо. Устните ми пресъхнаха и аз леко ги облизах.

— Трябва да поспя — казах аз, защото внезапно ми се прииска да се отдалеча от него.

Страхувах се, че той ще се възпротиви, но вместо това бързо кимна с глава.

— Да, разбира се.

Изпи последната глътка от питието си и ме заведе на горния етаж, където бяха спалните. Стаята, която ми показа, бе просторна и скъпо обзаведена — имаше широк дрешник и отделна баня с големи хавлии и тоалетни принадлежности на луксозната италианска марка „Булгари“. Сякаш се намирах в петзвезден хотел.

Алекс остави износената ми раница на огромното легло и застана пред мен. В този миг осъзнах, че сме съвсем сами в спалнята.

— Имаш ли нужда от нещо друго?

Поклатих глава.

— Не. Това е идеално. — Думите сякаш не бяха достатъчни, за да опишат всичко, което той направи за мен.

— Опитай се да поспиш, макар че ще ти бъде трудно.

— Да, ще го направя. — Той вече бе до вратата, когато аз го извиках: — Алекс?

— Да? — обърна се той.

— Просто исках да ти благодаря за всичко. Не знам какво бих правила без твоята помощ.

— Сигурен съм, че щеше да намериш решение. — След тези думи той излезе от стаята.

Затворих вратата, облегнах се на нея и се свлякох на пода. Не можех да си позволя да усложня живота си още, като се влюбя в Алекс. Според статистиката за децата на алкохолици при тях съществуваше четири пъти по-голям риск самите те да станат алкохолици или да се оженят за алкохолик. Аз щях да бъда изключение от правилото. Алекс не беше алкохолик, но бе необуздан и непредвидим — неща, от които исках да избягам. Не ми беше приятно да се грижа за майка ми и нямаше да заменя една връзка, изградена върху зависимости, с друга такава.

Защо тогава той продължаваше да влиза под кожата ми, въпреки че усилено се опитвах да го отблъсна?

Легнах си с тази объркваща мисъл в главата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не очаквах да заспя, затова когато алармата ми звънна в 7:30, с изненада установих, че бях задрямала. Навярно събитията от предната нощ ме бяха оставили без сили.

Приготвих се набързо, защото исках да оставя повече време за път към мястото, където щях да се срещна със Сергей. Слязох долу и видях, че Алекс вече бе буден и облечен, и пиеше кафе на кухненския остров.

Влязох в стаята, а той се обърна към мен.

— Добро утро. Как спа?

— Добре — отвърнах, без да се замислям. Поклатих глава в опит да разсея объркването, което ме бе обзело. — Наистина ли идваш с мен? — попитах аз и не успях да прикрия изненадата в гласа си.

Той се намръщи и остави чашата.

— Нали вече казах, че ще дойда?

— Да, но... — Млъкнах, защото не знаех как да обясня мислите си.

— Но какво?

Отидох до него и седнах на един от свободните столове.

— Нали ти казах, че майка ми е алкохоличка? — Взех чашата с кафе, което той ми наля, и отпих, преди да продължа. — Е, работата е там, че алкохолиците обикновено гледат само себе си. — Взирах се в чашата, защото не смеех да срещна погледа му. — Тя забравяше рождените ни дни, не ходеше на родителските срещи... Такива неща. Поради тази причина... ами нека просто кажа, че много отдавна спрях да очаквам хората да спазват обещанията си. Затова, макар че каза, че ще дойдеш с мен, не вярвах, че наистина ще го направиш.

Изповедта ми бе последвана от мълчание.

— Е — най-после каза Алекс. — Аз не съм майка ти. Независимо какво е мнението ти за мен, не давам обещания, които не мога да спазя.

Вдигнах поглед и срещнах неговия.

— Виждам това — отвърнах меко аз.

Събитията от предната нощ ме накараха да се замисля дали не си бях изградила погрешно мнение за Алекс. Може би под самодоволната и разгулна външност все пак се криеше един добър човек.

Продължихме да се гледаме още миг. След това той погледна часовника си.

— Почти осем е. — Той изпи последната си глътка кафе. — Трябва да тръгваме.

По това време сутрин трафикът се засилваше, но все пак успяхме да стигнем до Източен Лондон преди 8:30.

Докато сляза от колата и стигна до кафене „Ле Гранд“, пулсът ми сякаш се ускори двойно. Застанах пред входа и изпитах колебание само за миг. Алекс сложи ръка на рамото ми, аз го погледнах, а той ми се усмихна окуражително. Отворих вратата на кафенето, като се стараех да изглеждам по-спокойна, отколкото се чувствах.

В този час на деня заведението бе сравнително празно. Сергей беше заел обичайното си място, а братята Осипови се навъртаха наоколо. Две други маси бяха заети от редовните клиенти — строители и шофьори на камиони, но никой от тях не ни обърна никакво внимание.

Насочих се направо към Сергей, а Алекс ме последва. Предварително се бяхме уговорили, че аз ще говоря, а той няма да се намесва, освен ако не е абсолютно наложително. Просто исках да приключа с това възможно най-бързо.

Почти не разговарях със Сергей и само му подадох плика с парите. Той ги преброи внимателно, без да бърза, и прибра плика в заключеното куфарче, което носеше със себе си. След това ме погледна със студените си черни очи.

— Знаех, че ще намериш начин да събереш парите, Нина. Просто имаше нужда от малко убеждаване.

Свих юмруци и отново отпуснах ръце, а тялото ми бе вцепенено от напрежение.

— Значи това е всичко? Дългът е изплатен, нали?

— Разбира се, Нина. Разбира се. — На лицето му се появи коварна усмивка. — Бих искал да кажа, че очаквам с нетърпение отново да работим заедно.

Алекс приближи, подпря се с две ръце на масата и се надвеси над Сергей.

— Дългът е платен, няма да има друг път — каза тихо той. — Нещата приключват. Получи парите си, всичко е платено. Не доближавай Нина или семейството ѝ. Ясно?

— Хей! — Виктор вече беше скочил на крака и идваше към масата, последван от брат си. — С кого си мислиш, че разговаряш?

— Алекс — предупредих го аз, докато близнаците приближаваха.

Но той успя да се изправи и да се обърне към нападателите си със скорост, която ме остави без дъх. Замръзнах на място от ужас, щом удари Виктор по носа, а кокалчетата на ръката му изхрущяха при допира с костта. След това удари Владимир в корема. Двамата братя залитнаха назад, очевидно стъписани. Виктор се държеше за носа, а Владимир бе превит надве.

Но двамата бързо се съвзеха. Не ги удряха за първи път — все пак това бе работата им. Гледах ту тях, ту Алекс. Той бе заел поза на боксьор, а вълчите му очи пламтяха. Бе готов за бой и изглежда имаше доста опит в това. В движенията му се усещаше такава лекота, която сякаш бе усъвършенствана с години на тренировки. Но въпреки че не поставях уменията му под съмнение, не смятах, че има големи шансове срещу близнаците поради тяхното числено превъзходство.

Малкото клиенти на кафенето очевидно усещаха, че конфликтът ще ескалира и не искаха да се замесват. Изведнъж сервитьорките изчезнаха, а клиентите набързо оставиха пари по масите и си тръгнаха, без да изядат храната си.

Братята бавно приближаваха Алекс, а умът ми препускаше в търсене на изход. В този миг прогърмя гласът на Сергей:

— Спрете!

Близнаците се заковаха на място, подобно на зайчета „Дурасел“, чиито батерии са били извадени.

— Никакъв бой повече — нареди той на мутрите си, обърна се и кимна на Алекс. — Той е прав. Получих парите си. Няма да спечеля нищо, ако направим сцена, освен да привлека вниманието на полицията, а аз не искам това да се случи.

Изпитах огромно облекчение. Макар че бях впечатлена от движенията на Алекс, не исках да ги прилага на практика. Сергей се обърна към мен:

— Кажу на майка си повече да не ме търси за заеми. Нямам нужда от подобни неприятности.

Нямаше какво повече да кажа. Единственото ми желание беше да се махна отгук и да забравя случилото се. Алекс сложи ръка на рамото ми и двамата заедно излязохме от кафенето.

В мига, в който вече бяхме в безопасност в колата му, усетих как напрежението напусна тялото ми. Обърнах се към него.

— Къде научи всичко това?

Той се засмя.

— Ще ми повярваш ли, ако кажа в пансиона? Боксът е джентълменски спорт, който през последното десетилетие се радва на истинско възраждане.

— Сериозно ли? В училище са ви учили как да се биете? — поклатих невярващо глава.

— Основните задължения на учителите в моето училище бяха да се уверят, че няма да се избием.

Вече беше час пик и ни отне повече време да стигнем до апартамента на Алекс. Излязохме от асансьора в коридора и аз казах:

— Още веднъж ти благодаря за всичко. Сега вече ще се махна и няма да ти се пречкам.

Той се намръщи.

— Защо? Снощи ти казах, че можеш да останеш.

— Знам, но след като проблемът със Сергей е решен, мога да се върна в пансиона.

— О, моля те. — Той поклати презрително глава. — Защо, за бога, би искала да живееш в онази мизерна дупка, щом можеш да останеш тук?

Той имаше право. Малцина биха предпочели да живеят в пълна с хлебарки стая, вместо в този луксозен апартамент. Но въпреки това...

— Кажу ми нещо — проговорих най-после аз. — Това е просто тактика от твоя страна, за да ме накараш да спя с теб, нали?

— Не, не е. — Той се засмя. — Макар че винаги е приятно да ми припомниш колко лошо мнение за мен имаш — добави той и въздъхна. — Виж, ако си търсиш някакво оправдание, приеми нещата по следния начин. Аз платих дълга ти. В замяна на това ти обеща да продължиш да работиш за мен. За тази цел трябва да си в безопасност, а аз няма

как да съм сигурен какво може да ти се случи, ако продължиш да живееш в онзи бордей.

Не знам защо, но думите му разбиваха увереността ми на пух и прах. За него аз бях просто една стока, в която беше инвестирал. Не разбирам защо бях толкова изненадана. Нима очаквах да каже, че му пука за мен?

— Това звучи справедливо — казах тихо аз. — Ще остана, докато изплатя дълга си. Щом това е желанието ти.

— Да, това е желанието ми.

В този миг телефонът в джоба ми изпиука. Извадих го и видях съобщение от Джас. Днес трябваше да обядваме заедно в нейния апартамент и ми съобщаваше, че малко ще закъснее, защото бе прекарала нощта при Хю.

— Невероятно — промърморих аз.

— Какво става?

— Съобщение от Джас. — Набързо й отговорих, че всичко е наред и прибрах телефона в джоба си. — С Хю е.

Алекс навярно усети настроението ми, защото ме погледна и повдигна едната си вежда.

— Това лошо ли е?

— Във всеки случай не е добре.

— Защо го казваш?

— Сериозно ли ме питаш? Той само я използва?

— За какво я използва?

— Знаеш за какво. — Той продължи да се преструва на объркан, а аз въздъгнах. — Добре, тогава ще го кажа. Използва я за секс.

Алекс се намръщи.

— Наистина не го вярвам. Хю е добър човек. Познавам го още от началното училище. Чист е като сълза.

— Да, сигурно. Разбира се, че ще кажеш така.

— Какво имаш предвид?

— Ами той е твой приятел, нали? Сигурно си мислиш, че няма проблем да изчука долнопробната сервитьорка, а после да не й обръща внимание, докато отново не му се прииска да спи с нея.

Алекс избухна в смях.

— Наистина си много подозрителна, нали? Честно казано, думите ти нямат нищо общо с истината. Хю е луд по Джас.

— Е, накрая ще видим кой е прав — казах аз леко превзето. — Докато говорим за Джас, наистина ще трябва да ѝ кажа, че живея тук за момента. Не мога да рискувам да научи сама. Ще ме пита какво общо имаме ние двамата...

Той помълча за миг, после отвърна:

— Тогава трябва да ѝ кажеш истината. — Очите му проблясваха и той добави: — Това ще е нещо ново за теб.

По-късно следобед двете с Джас пиехме чай в малката ѝ стая. Тя ме слушаше с ококорени очи, докато ѝ разказвах какво се беше случило — от пиенето на майка ми до покер игрите и Сергей.

— Значи сега живееш у Алекс, така ли? — попита тя, щом приключих с разказа си. — Знаех си, че между вас има нещо!

— Няма нищо, повярвай ми.

— Да, сигурно. — Тя ме замери с една възглавница. — И имаше наглостта да ме критикуваш заради Хю.

— Как вървят нещата с него? — попитах аз, за да сменя темата.

— О, не го казвай по този начин. Знам, че не го одобряваш. Но той се държи много добре с мен. — В очите ѝ се появи замечтаност, докато разказваше как ѝ приготвил вечеря и ѝ занесъл закуска в леглото.

Всичко звучеше прекрасно, с изключение на едно-единствено нещо: прекарвах цялото си време сами и не се срещаха с други хора.

— А семейството и приятелите му? — попитах небрежно аз. — Вече запозна ли се с тях?

Тя се намръщи.

— Ами не — отвърна и започна да хапе устната си. — Но не сме заедно чак от толкова дълго време. Сигурна съм, че и това ще се случи.

Само кимнах с глава и се надявах, че Джас не греши в преценката си за Хю.

Тази вечер се прибрах в апартамента, а Алекс ме чакаше и се усмихваше.

— Изглеждаш много доволен от себе си — отбелязах аз.

— Така е. — Усмивката му стана още по-широка. — Имам нещо за теб.

— О, така ли?

Бръкна в джоба на дънките, извади някакъв лист и ми го подаде. Беше билет за концерта на любимата ми група „Тъмбълуид“.

Погледнах го въпросително.

— Джас спомена, че ги харесваш, затова купих билети за всички — за теб, мен, Джас и Хю. Реших, че това е добра възможност да го опознаеш по-добре и да се увериш, че намеренията му към твоята приятелка са напълно почтени.

Погледнах датата на концерта и прехапах устна. Беше във вторник вечерта, на улица „Каледония“ в Северен Лондон. А във вторник вечер бе времето за срещи с Ейприъл.

— Какво има? — попита Алекс, щом видя реакцията ми.

— Не мога да дойда — отвърнах аз, но знаех, че трябва да обясня, затова продължих: — Във вторник се срещам със сестра ми. Не мога да я разочаровам.

Алекс свъси вежди.

— Не можеш ли да отложиш срещата за друга вечер?

Изсмях се кратко и рязко.

— Звучиш като човек, който никога не е имал вземане-даване със социалните служби. — Той ме погледна въпросително. — Повярвай ми — системата не е създадена, за да бъде толкова гъвкава.

— Не можеш ли да пропуснеш една среща? Сестра ти със сигурност ще разбере.

— Не мога да ѝ го причиня — отвърнах аз и му върнах билета. — Съжалявам, че си похарчил парите си напразно. Но съм сигурна, че ще намериш някой друг, който умира от желание да дойде с теб. — Изчаках секунда и не се сдържах да добавя: — Например Тори. Тя със сигурност си пада по такива неща.

Той се усмихна на думите ми. Прибра билета обратно в джоба си, но аз усещах, че разговорът все още не беше приключил. Алекс седна и впи поглед в мен.

— Какво има? — попитах накрая аз.

— Защо винаги си толкова сдържана? Не смятам да те притискам за билета — добави бързо той. — Но ти винаги си такава. Работиш и

се грижиш за семейството си. Но сякаш никога не... — Той се поколеба. — ... никога не се забавляваш.

— Вече ти казах — майка ми е алкохоличка.

— Знам и разбирам защо не пиеш. Но пиенето не е всичко. Винаги си толкова... — Гласът му заглъхна, сякаш търсеше подходящата дума.

— Каква съм? — Тонът ми бе отбранителен. Имах усещането, че онова, което щеше да каже, нямаше да бъде комплимент.

— Щях да кажа, че си толкова отговорна.

— Някой трябва да бъде отговорен.

Исках да прозвуча безгрижно и равнодушно, но дълбоко в себе си не се чувствах така. През годините имаше моменти, в които ми се искаше да имам по-хубаво детство. Но се бях научила, че няма смисъл да се самосъжалявам. Някой трябваше да се опита да задържи семейството заедно, да събере парчетата след проблемите на майка ми и да се грижи за Ейприъл. Аз бях единственият човек, който можеше да го направи.

Предпочитах да не мисля за това, но Алекс не се отказваше.

— Но така не е честно спрямо теб, нали? — отбеляза той. — Та ти си едва на деветнадесет години. Не трябва да поемаш толкова голяма отговорност.

— И какво предлагаш? Да оставя сестра си в приемно семейство и да се отдам на забавления?

— Не. — Звучеше така, сякаш се опитваше да бъде разумен. — Това, което правиш за семейството си, е страхотно. Просто казвам, че от време на време трябва да си даваш почивка. Светът няма да се разпадне, ако една нощ излезеш и се позабавляваш.

— Лесно ти е да го кажеш. Никога не си се тревожил за нищо друго, освен за това как да се забавляваш. Не ме съди, защото нямаш никаква представа за живота ми.

— Добре, няма да го правя — каза той и изчака секунда, а след това добави: — Но само ако и ти бъдеш също толкова благосклонна към мен.

Отне ми малко време да осъзная какво имаше предвид. Наистина беше прав. Разбрах какво бях направила и лицето ми пламна. Той винаги беше толкова бърз с думите и си служеше с тях толкова умело, а това никак не ми харесваше. Винаги се справяше по-добре от мен.

— Ще опитам да поспя — казах аз. Това със сигурност не беше най-остроумният отговор, но не ми хрумна нищо друго.

— Помисли си за концерта следващата седмица. Ще ти се отрази добре.

Нямаше смисъл да говорим повече. Той не разбираше колко много ми се иска да отида, но просто не можех да го направя. Изправих се и тръгнах към стаята си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни привиквах към новата обстановка. Алекс рядко си беше вкъщи, затова почти не го виждах, освен за кратко в моментите, в които се прибираше или излизаше.

Във вторник вечерта се срещнах с Ейприъл веднага след като тя се прибра от училищната екскурзия. Обясних ѝ, че съм се пренесла у мой приятел от работата. Обикновено тя се интересуваше от всички подробности, но в момента беше заета със собственото си положение. Увери ме, че Раquel вече не се заяжда с нея, но ми каза, че въпреки това предпочита да се прибере у дома и да живее с мен и мама. Нямах как да я виня за това.

Сякаш някаква висша сила знаеше, че ми бе писнало от семейните проблеми. На следващата сутрин получих съобщение да се обадя в рехабилитационния център. Лечението на майка ми започна преди повече от месец. Обадох се и съветничката ѝ ме информира, че мама се справя много добре и вече е време да се включа в терапията ѝ. Тя искала да се извини за всички онези пъти, в които ме бе предавала през годините. Съветничката ме помоли да отида някой ден, ако имам възможност.

— Нужно ли е да го правя? — попитах аз.

Поради някаква причина тя очевидно не прие въпроса ми сериозно. Затова следващия вторник отидох в центъра.

Срещата се проведе в официално обзаведена стая и очевидно бе важна. Сервираха ни чай в красив порцелан, което ми даде възможност да разбера защо това място беше толкова скъпо и се отразява толкова зле на финансите ми.

Майка ми се появи след десет минути и ми представи предварително подготвената си реч. Съветничката стоеше наблизо. Очевидно двете заедно бяха подготвяли думите на майка ми. Тя кимаше окуражително, докато мама говореше, а понякога дори изговаряше тихо думите заедно с нея.

Беше ми трудно да слушам оправданията на майка ми. Опитвах се да изглеждам заинтригувана, но бях чувала всички тези обяснения много пъти. Тя търсеше прошка, а аз просто не можех да ѝ я дам. Но ѝ казах всичко, което искаше да чуе, най-вече защото исках да се махна оттук — че приемам извинението ѝ и че ѝ вярвам, че този път няма да започне да пие отново.

След срещата с майка ми съветничката ме помоли да поговорим насаме. Нямах особен избор. Тя ме заведе в кабинета си и през цялото време се усмихваше, сякаш имахме обща тайна.

— Не ти беше лесно да чуеш всичко това, нали? — попита тя и ми направи знак да седна. — Просто я гледах, без да отговоря. — Знаеш, че тя наистина вярва в нещата, които каза.

— Винаги вярва.

Половин час слушах извиненията на съветничката за майка ми и обясненията ѝ как тя се старее. Най-после разговорът ни приключи и бях свободна да си вървя.

Прибрах се в апартамента и вече ми беше дошло до гуша от всичко. Нямах сила да се кача в стаята си, затова се излегнах на един диван и затворих очи. Срещата ми с Ейприъл беше в седем часа, но за първи път нямах желание да я видя. Щеше да ме разпитва за мама, а аз не можех да се преструвам, че ми пука за нея.

След около десет минути чух как някой тича надолу по стълбите. Отворих очи и видях Алекс. Явно излизаше, защото косата му беше мокра и бе облякъл якето си. И тогава си спомних, че той отива на концерта заедно с Джас и Хю.

Вероятно изобщо нямаше да ме забележи, но случайно погледна към мен, когато слезе от последното стъпало.

— Не знаех, че си се прибрала — каза той, а аз просто свих рамене. Настроението ми явно е било изписано на лицето ми, защото той се намръщи. — Какво има?

Не ми се говореше и само поклатих глава.

— Просто имах много лош ден.

— А какво ще правиш вечерта? Нещо много забавно, предполагам? — Дори не се опита да прикрие сарказма в гласа си.

Отново поклатих глава. Не смеех да отговоря, защото щях да се разплача.

— Защо тогава не дойдеш с нас, вместо цяла вечер да се мотаеш вкъщи?

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. — Той пристъпи към мен, а очите му блестяха предизвикателно. — Билетът е свободен. Отдай се на живота поне веднъж. Не искаш ли да разбереш какво е да се забавляваш?

Разбрах какво намеква и се изправих.

— Знам как да се забавлявам.

— О, няма? — попита той и скръсти ръце. — Покажи ми тогава.

Знаех, че ме предизвиква, за да приема предложението му, и исках да се проявя като достатъчно умна и да не падна в капана му. Беше толкова очевидно — наричаше ме страхливка, за да ме накара да направя нещо, което не трябва да правя. Но в този миг осъзнах, че не ми пука. Защото разбрах колко силно ми се иска да приема поканата му. Не постъпвах правилно, но имах нужда да прекарам една вечер с мои връстници. Исках поне една вечер да се отпусна и да забравя за всички проблеми и отговорности.

— Знаеш ли какво? — казах аз. — Ще дойда.

Щом видях самодоволната усмивка на лицето му, ме заля безпокойство, но не му обърнах внимание.

— Добре — каза той и погледна часовника си. — Но трябва да тръгнем след малко.

— Дай ми само пет минути — отвърнах аз и се усмихнах.

Изтичах бързо в стаята си, знаех, че не разполагам с много време. Това не беше проблем, защото не смятах да полагам големи усилия за външния си вид. Съблякох пуловера си, но прецених, че няма смисъл да събличам старите дънки, бялата блуза и кецовете „Кънвърс“. Все пак щяхме да ходим на концерт и навсякъде щеше да се лее бира. Прокарах ръка през късата си тъмна коса, сложих си спирала и тъмно червило, за да изглеждам така, сякаш съм се постарала. Облякох любимата си дреха — старо кафяво кожено яке, което купих за десет лири от пазара на улица „Портобело“.

Погледнах се в огледалото. Макар че не бях красива и елегантна като момичетата, които обикновено се навъртаха около Алекс, определено бях успяла да създам добра рок визия. За миг се зачудих защо за мен бе важно той да ме хареса, но не обърнах внимание на тази мисъл.

Опитах да се обадя на Ейприъл, но не успях да се свържа, затова ѝ изпратих съобщение, в което се извинявах, че няма да успея да отида на срещата и обещавах да мина през училището ѝ утре по обед. Почувствах се зле, докато изпращах съобщението, и едва не се отказах да изляза. Но тогава си казах: Какво значение има една вечер? Винаги мога да ѝ се реванширам. Можех дори да пробвам да я изведа някъде в събота.

Докато слизах по стълбите, прогоних вината, която изпитах. Щом тази нощ щеше да бъде само за мен, щях да ѝ се насладя изцяло.

Алекс ме чакаше до асансьора. Огледа ме от горе до долу и се усмихна одобрително.

— Готова ли си? — попита той, а аз кимнах в отговор. — Добре, да вървим тогава.

„Каледония“ не беше сред най-шикозните квартали на Лондон и аз се притесних да не отидем до клуба с кола с шофьор. Или пък още по-лошо, Алекс да вземе поршето си, което със сигурност щеше да бъде откраднато след пет минути. Но очевидно той също беше предвидил това и хванахме такси, като по пътя взехме Джас и Хю от неговия апартамент.

— Значи все пак дойде! — Джас се качи в таксито сияеща от щастие, стисна ръката ми и се настани на седалката до мен. — Страхотно! Вечерта ще бъде невероятна!

Хю се качи в таксито след нея, носейки лъскавата ѝ дамска чанта. Тази гледка почти ме накара да повярвам, че Джас и Алекс бяха прави за него, че той беше добър човек. Но засега запазвах мнението си.

В таксито беше тясно и Джас се сгуши до мен, като неволно ме притисна в Алекс, а аз усещах допира на тялото му. Тя не спираше да говори, а аз наблюдавах през прозореца как светлините на „Уест Енд“ изчезват, докато колата най-после спря на улица „Каледония“.

Сградата — някогашна църква, сега беше клуб, в който се провеждаха концерти на различни групи. Когато пристигнахме, наоколо вече бе пълно с народ и ние се смесихме с тълпата, която си проправяше път през сводестия вход.

Мястото беше мизерно и занемарено в сравнение с градската елегантност на „Дестинация“, но за моя изненада Алекс се чувстваше също толкова добре, колкото и в клуб за отбрани членове. Той притежаваше небрежно спокойствие, което веднага му позволяваше да се чувства на място, независимо къде се намира.

Отвътре мястото приличаше на порутен театър. Сцената бе в предната част, барът — в задната, а между тях бе разположен дансингът. Стените бяха боядисани в черно, което допълнително допринасяше за усещането за неприветливост.

Подгряващата група вече свиреше. Алекс попита какво ще прием, за да купи напитки. Всички си поръчаха шотове текила. Той ме погледна с въпросително изражение, а аз се замислих за миг.

— Същото и за мен. — Тази вечер щях да забравя всичко и да се отпусна напълно.

Джас нададе одобрителен вик. Алекс ме изгледа с неприкрито любопитство. Знаех, че се зачуди каква игра играя.

След малко се върна от бара с четири шота. Чукнахме се и изпихме горчивата течност в чашите.

— Пак от същото! — каза Джас, а аз не възразих.

Алекс не каза нищо при първите три шота, но на четвъртия вече изглеждаше притеснен.

— Сигурна ли си? — попита той и наведе глава към мен, за да го чуя. — Идеята не е особено добра, ако човек не е свикнал да пие.

Разумът ми знаеше, че той е прав. Но алкохолът вече ме беше замаял до степен да се чувствам непобедима.

— Не се тревожи за мен — отвърнах аз и потупах с пръст гърдите му, което си беше истински флирт. — Мога да се грижа за себе си. Наистина.

Алекс отново донесе шотове, но този път бе взел и бутилки с вода. Изпих текилата и той ми подаде една от бутилките.

— Харесва ми да те виждам такава, да разпускаш. Но нека не прекаляваме. Не искам да държа главата ти, докато повръщаш в тоалетната преди края на вечерта.

Завъртях очи с досада, но покорно изпих водата.

И тогава, без да имаме време да изпием по още една текила, приглушиха осветлението и „Тъмбълуид“ се качи на сцената сред хор от ръкопляскания, виковете и подсвирквания.

Клубът беше претъпкан и в момента, в който групата засвири, всички се втурнаха към сцената. Някой ме блъсна и аз залитнах, но Алекс успя да ме хване отзад и покровителствено обгърна талията ми с ръце. Усещах как върховете на пръстите му притискаха извивката на бедрата ми.

— Добре ли си? — Устните му бяха толкова близо до ухото ми, че усещах дъха му върху кожата си. Тялото ми потръпна, а прегръдката му стана още по-силна.

— Добре съм.

Той нямаше намерение да ме пусне, а аз не се възпротивих. Всички около нас танцуваха, затова Алекс също започна да се движи до мен и аз го последвах. Ръцете му докосваха корема ми и ме дърпаха по-близо, така че да усетя тялото му, притиснато в моето. Бях го виждала да прави това с поне дузина момичета в „Дестинация“, но въпреки всичко затворих очи и прогоних тази гледка. Искях да се отдам на мига.

Музиката продължаваше да свири, а ритъмът разтърсваше помещението. Лампите мигаха, а машините за дим бълваха бели облаци. Тълпата се олюля отново, погълна Джас и Хю и ме притисна още по-близо до Алекс, а дупето ми се допря до бедрата му. Тениската ми се повдигна, а пръстите му докоснаха леко корема ми, изтръгвайки въздишка от мен.

Алекс сигурно усети реакцията ми, защото се наведе, така че устните му бяха до ухото ми, и попита:

— Искаш ли да излезем и да се поразхладим?

Знаех какво всъщност означаваше въпросът му и се поколебах. Все пак ми беше останал достатъчно разум, за да знам в какво се забърквам. Просто кимнах, защото ме беше страх да проговоря.

Хвана ме за ръката и ме поведе по тясната алея зад сградата, където посетителите на клуба излизаха, за да си починат от жегата и шума. Излязохме в нощта, а студеният въздух успокои горящата ми кожа.

Дълбоко в себе си знаех, че идеята беше лоша и че по-късно щях да съжалявам. Но сега не исках да мисля за последствията. Искях поне веднъж да действам, без да мисля, просто да направя онова, което искам, дори и то да не е никак добро за мен.

Навън имаше само шепа хора — няколко пушачи и един охранител. Но Алекс ме заведе зад ъгъла, далеч от техните любопитни очи. Сърцето ми беше толкова лудо, че бях сигурна, че той го чува. Ако смятах да се възпротивя по някакъв начин и да прекратя нещата, сега беше моментът да го направя. Знаех, че той очаква реакцията ми. Но вместо това, аз отвърнах на сериозния му и непоколебим поглед.

Алекс нямаше нужда от повече насърчение. Сграбчи ме за раменете, притисна ме до стената и ме целуна.

Усетих настойчивостта му, когато докосна устните ми със своите, и натиска на тялото му. Ръцете му се преместиха от раменете върху лицето ми, придърпаха ме по-близо, а целувката му стана още по-страстна.

Музиката и шумът от клуба сякаш бяха някъде далеч. Алекс обсипа шията ми с целувки и прокара език по ключицата ми. Не успях да се сдържа и простенах гърлено. Стреснах се от внезапен смях и говор. Няколко от посетителите на клуба завиха зад ъгъла и се озоваха при нас. Алекс продължи да ме целува, а след това се отдръпна със стон. Обърна главата си и ме погледна, а аз видях очите му, изпълнени с чиста, неприкрита похот.

Посетителите на клуба явно разбраха, че ни бяха прекъснали и започнаха да се смеят.

— Наемете си стая! — провикна се един от тях.

Не си направихме труд дори да ги погледнем. Те сякаш не бяха там. Виждах как Алекс се бореше да запази контрол.

Пое си дълбоко въздух два пъти, гърдите му се повдигнаха и отново спаднаха, и след това той попита:

— Искаш ли да си тръгваме? — Гласът му бе плътен и дрезгав.

Кимнах с глава. Дори не помислих.

— Изчакай ме тук. Ще взема якетата ни и ще кажа на Хю и Джас, че си тръгваме. — Погали лицето ми с ръка и се върна в клуба.

Облегнах глава на студената тухлена стена и затворих очи. Нямах представа какво правех. Знаех, само че искам поне веднъж да направя нещо безотговорно, нещо за себе си.

И в този момент усетих вибрацията на мобилния ми телефон. Извадих апарата от джоба си и видях, че имам десет пропуснати повиквания. Отне ми секунда да позная номера — беше на Денис, приемната майка на сестра ми. Обзе ме лошо предчувствие.

Прослушах съобщението, а страхът и ужасът ми нарастваха.

Обаждам се, за да ти кажа, че по-рано тази вечер трябваше да заведем сестра ти в болницата. Ейприъл... ами... тя падна по стълбите... счупи си ръката. Но, моля те, не се тревожи. Сега си е вкъщи и всичко е наред.

Стана ми зле, докато слушах съобщението от Ейприъл — тя плачеше и ме молеше да отида да я видя.

Повдигаше ми се. Бях отменила срещата си с Ейприъл и тя бе пострадала. Ако бях спазила уговорката, това нямаше да се случи, защото тя щеше да бъде с мен. На всичкото отгоре тя ми беше звъняла, а аз дори не ѝ се обадох. Сестра ми е била уплашена, изпитвала е болка, а аз бях на концерт, пиех и се натисках с един чаровен сваляч, който щеше да ми донесе само проблеми.

В един миг ми хрумна, че се бях държала точно като майка ми. При тази мисъл ми се догади. Погледнах часовника си и усетих, че цялата треперя. Минаваше полунощ, но исках да видя Ейприъл. Забързах по алеята и стигнах до входа точно в мига, в който Алекс излизаше. Той носеше якетата ни.

Видя ме и спря. По изражението ми беше ясно, че нещо се бе променило и той свъси вежди.

— Какво има?

— Сестра ми. Пострадала е. — Поклатих глава. Точно сега не ми беше до обяснения. — Трябва да я видя. Веднага — казах аз и минах покрай него.

— Почакай. Ще дойда с теб — извика той.

Думите му ме приковаха на място.

— Не! — казах аз, внезапно изтрезняла. — Не те искам близо до мен. Вече направи достатъчно за една нощ.

Алекс присви очи.

— Какво означава това?

— Означава, че изобщо не трябваше да те слушам и да идвам тук тази вечер. — Дълбоко в себе си знаех, че се държа неразумно, като обвинявах Алекс, но бях ядосана, уплашена и изпитах вина, затова

трябваше да си го изкарам на някого. — Трябваше да отида на срещата с Ейприъл. Тогава това може би нямаше да се случи.

— Сериозно ли говориш? — Той поклати невярващо глава. — Обвиняваш мен за случилото се?

— Не — отвърнах аз, а гласът ми беше изненадващо спокоен. — Обвинявам себе си. От самото начало знаех, че идеята е лоша. През последните шест години живях с безотговорен човек. И последното нещо, което ми трябва, е да се забъркам с друг безотговорен човек. Ти си егоистичен и безразсъден, и това е страхотно за теб. Но аз не мога да съм такава. Затова, моля те, стой далеч от мен. Имам си достатъчно проблеми и без теб.

При тези думи се обърнах и изтичах до най-близкото такси, като се опитвах да не мисля за яростта, изписана на лицето на Алекс.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не успях да се свържа по телефона, затова реших да отида направо в дома на приемното семейство. Когато пристигнах, цялата къща бе потънала в тъмнина. Позвъних веднъж, но никой не отвори, затова продължих да звъня, докато най-последен един от прозорците на втория етаж светна.

Изчаках нетърпеливо да чуя стъпки по стълбите. Денис отвори вратата, но не изглеждаше никак доволна от срещата с мен. Казах ѝ, че искам да видя сестра си, но тя ми отговори без заобикалки, че това е невъзможно, защото Ейприъл спи, както и останалите членове на семейството.

— Най-добре ела утре сутринта — каза Денис. Тя бе облечена с розов халат и очевидно я бях събудила, но не ме беше грижа. — Няма да я будя в този час — добави тя.

Тя излезе пред входа и дръпна вратата зад гърба си, за да ми покаже ясно, че няма да ме покани да вляза.

— Не можеш да ми попречиш да я видя. Аз съм ѝ сестра и тя има нужда от мен. По-рано звучеше толкова разстроена и искам да се уверя, че е добре.

Денис скръсти ръце на пищните си гърди.

— Вече ти казах, идеята не е добра. Тя спи, пък и мисля, че ще се разстрои още повече, ако те види в това състояние.

Огледа ме набързо от глава до пети, а аз усетих как лицето ми се изчервява. Прекрасно разбирах какво имаше предвид. Със сигурност усещаше миризмата на алкохол в дъха ми и не бе доволна от това. Искях да ѝ обясня, че обикновено не се държа така, че това бе просто еднократна глупава постъпка. Но тя нямаше да ми повярва. Крушата не пада по-далеч от дървото.

Ударих с ръка касата на вратата и изпсувах тихо.

— Как си допуснала да се случи това?

Денис ме гледеше невъзмутимо и остана напълно равнодушна към изблика ми на яд.

— Не мога да бъда навсякъде. Давам всичко от себе си и не мога да направя нищо повече.

Знаех, че тя има право. Просто си го изкарвах на нея. Беше около четиридесет и пет годишна и бе станала приеман родител преди десет години, след като научила, че не може да има деца. Не търпеше празни приказки, а поведението ѝ показваше, че беше видяла какво ли не. Знаех, че се грижи добре за къщата и децата, и разбирах, че нямаше как да бъде навсякъде едновременно.

— Извинявай — започнах аз, но тя махна с ръка.

— Прибирай се у дома — каза ми този път малко по-любезно. — Ще ѝ кажа утре да се пригответи по-рано, за да можеш да я видиш, преди да тръгне за училище.

Отново беше права и нямаше смисъл да споря с нея. Не исках да се прибирам в апартамента на Алекс. Колкото и глупаво да звучеше, исках да съм физически близо до сестра ми. Затова отидох в една денонощна дюнержийница на улица „Ямайка“, където изчаках утрото.

Точно в седем часа се върнах пред къщата, за да се видя с Ейприъл, преди тя да тръгне за училище, както бе предложила Денис. Щом я видях, изпаднах в шок. Китката ѝ беше гипсирана, а на бузата ѝ имаше дълга драскотина, която приличаше на одраскване от нокти. Бе облечена в униформа в тъмночервен цвят и изглеждаше по-бледа от обикновено.

Отидохме в едно кафене, което беше по пътя към училището ѝ, и я накарах да ми разкаже за случилото се. Оказа се, че ме бе лъгала за Ракел, която бе продължила да я тормози. Нещата ескалирали, когато момичето чуло Ейприъл да ми звъни. Опитала се да измъкне телефона от ръцете на сестра ми и Ейприъл паднала по стълбите, докато двете се боричкали.

Единственото хубаво нещо в цялата ситуация бе, че едно от другите деца видяло кавгата и казало на Денис. Това не се случвало за пръв път Ракел да се държи зле и да използва насилие, и вече имала последно предупреждение да внимава за поведението си. Затова тази сутрин тя била изведена от приемното семейство и отведена в дом.

И макар че вероятно трябваше да изпитам облекчение, бях разстроена, че Ейприъл бе скрила от мен нещо толкова важно.

— Трябваше да ми кажеш какво се е случвало! Щях да измисля нещо. Защо ме излъга, че всичко е наред?

— Защото не исках да се притесняваш. Отделяш толкова време, за да се грижиш за мама и за мен. Реших, че няма нужда да се занимаваш и с това.

Очите ми се напълниха със сълзи. Не беше честно. Тя не трябваше да решава такива проблеми на своята възраст.

— Никога повече не мисли така. Искам да знам какво се случва с теб. Става ли?

Тя се загледа отчаяно в горещия си шоколад и сви рамене.

— Става — отвърна и вдигна поглед към мен. — Къде всъщност беше снощи? Защо не можа да дойдеш на срещата?

През цялото време се страхувах от този въпрос. Но тя не изглеждаше ядосана, нито пък ме обвиняваше — просто бе любопитна. Не можех да си наложа да ѝ кажа истината.

— Просто имах работа. — Отпих от кафето и отместих поглед. Знаех, че отговорът ми беше уклончив, но как можех да ѝ кажа, че бях навън, пих и флиртувах с момче, което познавах съвсем отскоро?

Но Ейприъл и без това трябваше да тръгва за училище. Изпратих я до вратата, прегърнах я силно и ѝ обещах да се видим през уикенда. Но идеята за срещата не я развълнува, както обикновено. Едва след като се разделихме, аз осъзнах, че за първи път не ме попита кога ще се съберем, за да заживеем заедно като семейство. Сестра ми явно вече не разчиташе на мен, а аз не можех да я виня за това.

Поех към апартамента на Алекс. Дължах му извинение заради нещата, които му наговорих снощи. Изпитвах вина и си го изкарах на него, но утрото е по-мъдро от вечерта и сега разбирах, че не беше честно да се държа така.

Апартаментът беше потънал в тишина, но якето и обувките на Алекс лежаха на пода в коридора. Явно се беше върнал и вероятно спеше. Влязох в кухнята, за да си направя чай. Докато чаках чайника да заври, седнах на централния остров и прокарах ръка по гранитния плот. В този миг чух как Алекс се прокашля зад мен.

Звукът ме стресна и аз се обърнах, готова да се извиня. Но думите замръзнаха в устата ми, щом видях, че е облечен само с дънки,

смъкнати ниско на талията му. Беше гол от кръста нагоре, а плочките по корема му биха засрамили дори модел на Келвин Клайн.

Облегна мускулестото си рамо на касата на вратата и ме погледна с притворени очи.

— Прибрала си се значи.

Успях само да кимна. Не бях сигурна къде се рееха мислите ми. Предполагах, че спи и че ще имам време да подготвя извинението си, но щом го видях в този вид, се обърках напълно.

— Как е сестра ти? Добре ли е? — Тонът му бе хладен и не издаваше мислите му, точно както и изражението на лицето му.

— Да — отвърнах най-последно аз, щом успях да възвърна гласа си. — Вече е добре, благодаря.

— Радвам се да го чуя. — Видът му стана още по-сериозен. — Все пак не искам да мисля, че безразсъдното ми поведение ѝ е причинило незаслужени беди.

Забих поглед в пода. Надявах се, това да улесни нещата, но явно ми се сърдеше заради снощи. Не го винях. Очевидно щеше да се наложи да се извинявам дълго.

— Виж, Алекс. — Поех си въздух и се опитах да се успокоя. — За думите ми снощи.

Преди да успея да довърша изречението си, чух бързи тихи стъпки по стълбите от горния етаж.

— Алекс? — изгука елегантен женски глас. — Какво правиш? Започнах да се чувствам самотна тук горе.

Гласът принадлежеше на блондинка с безупречен външен вид. Беше облечена с разкопчана мъжка бяла риза и чифт черни бикини. Дългите ѝ, загорели от слънцето, крака сякаш бяха безкрайни, а педикюрът ѝ — перфектен. В този миг осъзнах защо Алекс бе бос и без риза. Вероятно ги бях прекъснала в спалнята и той бе успял да обуе само дънките си. Цялата се изчервих при мисълта за онова, което са вършили.

Блондинката ме видя и усмивката ѝ изчезна.

— Коя е тази? — Острият ѝ поглед бе насочен към мен, но въпросът ѝ — очевидно към Алекс. Гледаше ме така, сякаш бях буболечка в салатата ѝ, а това действаше наистина дразнещо.

— Благотворителният ми проект — отвърна провлечено Алекс. — Познаваш ме — винаги помагам на изпадналите в беда.

Значи все пак бях права — Алекс ми се сърдеше.

Блондинката присви очи. Очевидно бе объркана.

— Ще се присъедини ли към нас?

Алекс въздъхна леко с раздражение.

— Разбира се, че не, Лавиния. Ще довърша разговора си с младата дама и съм само твой.

Лавиния не изглеждаше никак доволна, но явно разбра, че не можеше да направи нищо, затова само сви рамене.

— Добре. Прави каквото трябва. Но не се бави. — Хвърли ми последен, изпълнен с презрение, поглед и изчезна на горния етаж.

— Очарователна е — казах аз, без да се замисля.

— Права си. Чарът не е сред силните страни на Лавиния — каза той и повдигна похотливо вежди. — Но повярвай ми, притежава много други силни качества.

Безсрамният намек от човека, с който си се натискал предната нощ, ме порази. Знаех, че ако не ни бяха прекъснали, щях да се озова в леглото с него. Толкова ли му бях безразлична, че веднага ме бе заменил с друга?

Но нямах време да мисля по въпроса, защото Алекс отиде до хладилника и извади бутилка скъпо шампанско.

— Не е ли малко рано за това? — Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра.

Той се обърна и ме погледна с присвити очи.

— Скъпа, ако не те познавах по-добре, щях да реша, че ревнуваш.

— Да ревнувам ли? — отвърнах бързо аз, едва успяла да събера мислите си.

Но той не прояви интерес към ядосания начин, по който се опитах да отрека думите му, вместо това взе две чаши за шампанско от шкафа, използва някакъв уред, за да ги охлади, и тръгна към стълбите.

Исправих се, но не знаех какво да правя. Той спря на най-долното стъпало и ме погледна, а на устните му заигра лека усмивка.

— Знаеш ли, Нина, снощи пропусна възможността да бъдеш с мен. Но винаги съм готов да ти дам друг шанс, макар че следващия път може да се наложи да ме молиш.

Бях толкова вбесена, че дори не можех да говоря. Той си тръгна, а подигравателният му смях се носеше зад гърба му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

До края на деня успях да избягна Алекс, като просто излязох от апартамента. Но вечерта отидох на работа, обзета от напрежение и страх. Ако той се появи в „Дестинация“, щях да бъда принудена да гледам как момичета като Тори и Лавиния му се подмазват цяла нощ. Не бях сигурна дали ще издържа.

Но не беше нужно да се тревожа. В дамските тоалетни имаше теч и клубът нямаше да работи. Казаха ни да останем още малко, за да видим дали повредата ще бъде отстранена, но след час Мел ни освободи.

Излизах от клуба, когато Джайлс ме догони. Беше по-раздърпан от обикновено — ръкавите на ризата му бяха навити, а тъмнорусата му коса — разрошена, затова предположих, че е прекарал тежка нощ.

— Нина? Имаш ли минута? — попита той, а аз веднага се запитах каква ли грешка бях допуснала. Вероятно забеляза изписаната на лицето ми тревога, защото веднага ми се усмихна чаровно, а на бузите му се появиха трапчинки. — Няма за какво да се притесняваш, наистина.

— Да, разбира се.

Казах лека нощ на Джас и го последвах в кабинета му. Джайлс ми направи знак да седна на малкия диван, а той седна на бюрото си. Въпреки думите му, не можех да се успокоя.

— Извинявай, че преди малко те уплаших. Искях само да видя как вървят нещата, да разбера как си.

Той многозначително снижи глас, а аз се усмихнах. Бях трогната от загрижеността му.

— Имаш предвид какво става с незаконните покер игри?

— Ами всъщност, да. Точно така — каза бавно той. — Но чух и слух, че си се нанесла в апартамента на брат ми.

Едва сега осъзнах с какво желание ме гледаше той. Лицето ми пламна, което бе красноречив отговор на въпроса му.

— Значи е вярно — каза той и придоби някак странно разочаровано изражение. — Има ли нещо между вас двамата?

— Не! — Спомних си за случилото се на концерта на „Тъмбълуид“, но прогоних мисълта. Това нямаше да се повтори никога повече, не и след всичко, което преживях. — Имах малко неприятности и той ми предложи да остана в апартамента му за няколко седмици. Това е всичко.

Джайлс ме наблюдава в продължение на един дълъг миг, сякаш преценяваше дали му казвам истината. Най-после кимна бързо с глава.

— Радвам се да го чуя. — Усмихна се криво. — Алекс може да бъде много чаровен, когато поиска. Извини ме, ако съм си направил погрешен извод. Не съм искал да любопитствам. Просто се тревожа за теб, това е всичко.

— Знам. Баща ти те помоли да се грижиш за мен и да ми помагаш, и ти правиш точно това.

— Това не е единствената причина за въпроса ми, Нина.

Начинът, по който ме гледаше, ме притесняваше и аз отместих поглед.

— Ами, добре — прокашлях се. — Искам да знаеш, че скоро приключвам с покер игрите. Обещавам. И след това ще се изнеса от апартамента на Алекс.

— Радвам се да го чуя.

Престраших се и отново го погледнах. На лицето му се бе върнало обичайното му делово изражение. Чувствах се объркана. Навярно само ми се беше сторило, че има някакво напрежение между нас.

— Само още нещо — каза той.

— Да?

— Баща ми би искал да вечеря с теб. — Това беше последното, което очаквах. — Той каза, че първата ви среща била много кратка и би искал да те опознае по-добре в неофициална обстановка.

Идеята никак не ми допаднаше, но трябваше да призная, че дължах работата си в „Дестинация“ на неговата добра воля, затова няхах особен избор.

— Ще бъдем само тримата — продължи Джайлс, сякаш усещаше колебанието ми. — Той просто иска да те опознае малко по-добре.

Нямаше как да откажа.

— Разбира се. Ще вечерям с него, щом иска.

Джайлс, изглежда, изпита облекчение.

— Той предложи вечерята да е другата неделя, в неговата къща.

В неделя обикновено се провеждаха покер игрите, но за момента Алекс се беше отказал да ги организира.

— Звучи чудесно.

Джайлс се изправи, наведе се над бюрото с гръб към мен и започна да търси нещо.

— Добре — каза бързо той. — Радвам се да го чуя. — Изправи се и се обърна към мен, а в ръка държеше ключовете от колата си. — Приключих за тази вечер, така че мога да те закарам до вас. — Щях да откажа и да обясня, че ще се прибера с метрото, но той добави: — Наистина, няма проблем. По път ми е.

Джайлс караше тъмносив ягуар модел ХJ. Автомобилът беше много елегантен и му подходеше перфектно. Разговорът в колата течеше спокойно, говорехме предимно за „Дестинация“.

Пристигнахме пред дома на Алекс и Джайлс спря отпред, точно до входа.

— Значи Алекс няма да присъства на вечерята? — попитах аз, докато свалях предпазния колан.

— Не. Той избягва семейни сбирки. — Джайлс се намръщи. — Всъщност сигурно няма нужда да ти го казвам, но е най-добре да не споменавам на баща ми за покер игрите и за това, че живееш у Алекс.

— Да, разбира се — отвърнах аз и взех чантата си. — Благодаря, че ме докара.

— Няма защо — каза той.

За моя изненада, Джайлс се наведе и ме целуна по бузата. В този момент усетих, че някой ме наблюдава. Вдигнах поглед и видях Алекс в неговото порше да влиза бавно в подземния паркинг.

Първоначално не разбрах какво беше провокирало интереса му. Но след това осъзнах как всъщност е изглеждало отстрани. Целувката между мен и Джайлс беше изцяло платонична, но Алекс бе видял единствено тила на брат си.

Джайлс усети промяната в настроението ми и попита:

— Какво има? — Той се огледа, но Алекс вече бе влязъл в подземния паркинг.

— Алекс — захапах устната си. — Видя ни, докато слизаше в паркинга, и сигурно е разбрал погрешно ситуацията.

— Нима? — Джайлс се засмя. — Е, това е интересно.

Не го попитах какво имаше предвид. Благодарих му отново и излязох от колата. Искаше ми се да избегна среща с Алекс, но единственият начин да стигна до стаята си беше да мина през просторната всекидневна. Влязох и го заварих излегнат на един от диваните с чаша уиски в ръка.

— Значи така — каза провлечено той. — Изглежда, вече си преминала на брат ми. Много си бърза.

Завъртях отегчено очи.

— Не ставай смешен.

Тръгнах към стълбите с намерението да се прибера в стаята си, но гласът му ме спря.

— И кое е толкова смешно? — Все още се усещаше нехайният му тон, но под него ясно прозираше острота. — От това, което видях току-що, явно ви е много приятно заедно.

Бавно се обърнах към него. Беше седнал на дивана, а леденосините му очи ме гледаха сериозно. Можех лесно да изясня ситуацията, но все още бях наранена от случилото се сутринта.

— Е, и? — Вирнах пренебрежително брадичка. — Какъв е проблемът, дори и да проявявам интерес към Джайлс. Ти не ми поиска разрешение да доведеш Лавиния.

Той сведе поглед.

— Е, да... — Той поглади брадата си с ръка. — Ти ясно ми показва, че не се интересуваш от мен. Затова просто намерих друг човек, който проявява интерес.

— Така ли? — Жегна ме мисълта, че толкова лесно ме заменяше с друга. — Е, може би намерих човек, който прилича на мен.

Алекс притихна, а след това попита:

— Какво означава това?

— Означава, че ако ще излизам с някого, искам той да бъде като Джайлс. Да бъде отговорен и трудолюбив. Човек, на когото имам доверие. — Той си пое въздух. — Както и да е — продължих аз, преди той да каже нещо. — Не знам защо обръщаш толкова голямо внимание на това. Със сигурност има цяла опашка от момичета като Лавиния,

които искат да спят с теб. Остави ме на мира и върви да досаждаш на някоя от тях.

Забелязах как челюстта му се стегна.

— Знаеш ли какво? — каза той след малко. — Мисля да направя точно това.

Допи питието си, взе портфейла си и излезе. Успях да си поема въздух едва след като той изчезна. Очите ми се напълниха със сълзи, но бързо ги избърсах. Нямах причина да се разстройвам. Алекс беше свободен човек. Можеше да прави каквото си иска — дори самата аз му го бях казала.

Но не можех да спра болката. И си легнах с тази мисъл.

Събуди ме приглушено бумтене на музика. От долния етаж долитаха викове и смях, смесица от мъжки и женски гласове. Като че ли имаше парти. Изправих се в леглото, за да видя колко е часът. Неоновите цифри показваха едва три и половина сутринта. Пъхнах се под завивката, мърморейки, твърдо решена да заспя отново. Но миг покъсно някой увеличи музиката още, след което последваха одобрителни възгласи. Това бе последната капка, която преля чашата. Изритах завивката, скочих от леглото и тръгнах към балкона на горния етаж, за да проверя какво става долу.

От мястото си виждах всекидневната на долния етаж и няколко души. Тори в единия край на стаята разговаряше с мъж, който не познавах, а Алекс беше на дивана. Едно полуголо момиче бе седнало в скута му и двамата се целуваха страстно, а друго целуваше врата му. Тримата изглеждаха така, сякаш всъщност правеха секс.

Не издържах повече. Върнах се обратно в стаята си, облякох се и прибрах вещите си в раницата. Джас щеше да ми позволи да остана в апартамента ѝ за няколко дни. Щеше да ни бъде тясно, но в момента исках да съм далеч от Алекс.

Заслизах по стълбите, с надеждата да се измъкна незабелязано. Почти бях стигнала до вратата на коридора, когато чух гласа му.

— Хей. Къде си мислиш, че отиваш?

Изкуших се, да се престоря, че не съм го чула, но все някога трябваше да проведем този разговор, затова бавно се обърнах към него.

Той дори не си направи труда да се изправи. Само ме погледна лениво от дивана, докато с една ръка галеше косата на момичето до него. Ясно ми казваше, че няма никакво намерение да прекъсне това, с което бе зает, за да разговаря с мен. Налагаше се да говоря тук, пред всички.

— Изнасям се — казах аз.

— Нима? — Той изглеждаше отегчен. — И защо?

Огледах стаята.

— Мисля, че е напълно ясно — леко снижих глас и продължих:
— Превърнал си апартамента в бордей.

— И защо това те притеснява? — попита той и ме изчака да отговоря, но аз така и не го направих и той се усмихна. — Освен ако не ревнуваш?

Завъртях очи.

— О, моля те. Не се ласкай.

— Е, щом не ревнуваш, защо те интересува какво правя?

— Защото... — започнах аз, но изпуснах мисълта си. Вече и двете момичета го целуваха, което ме разсейваше достатъчно, а спокойният му тон ме дразнеше още повече. — ... защото не искам да съм тук.

Той ме гледа дълго.

— Звучи справедливо. — При думите му изпитах облекчение, но той допълни: — Но първо трябва да ми върнеш парите.

— Какво?

— Много е просто. Върни ми парите, които ти дадох, за да платиш дълга си, и можеш да си тръгнеш.

— Знаеш, че не мога да го направя — отвърнах аз. Не можех да повярвам, че ми причинява това.

— Тогава ще трябва да останеш. Такава беше уговорката, нали — оставаш, докато работиш при мен, за да изплатиш дълга си.

Впих поглед в него. Не разбирах това, което чувах.

— Би ли ни извинила? — каза той и насочи вниманието си към двете момичета, които не спряха да му се умилкват по време на целия ни разговор. — Ще се качим ли горе, дами?

Момичетата слязоха от скута му, той се изправи и подаде ръка на всяко от тях. Нямахме какво друго да направя, освен да ги гледам как се качват на горния етаж.

Замислих се дали все пак да не си тръгна — какво щеше да направи, за да ме спре? Но пък можеше да не ме наеме за покер игрите и така нямаше как да му платя, което възнамерявах да направя на всяка цена. А и дълбоко в себе си усещах, че имам някаква вина за случващото се. Не бихме изпаднали в тази ситуация, ако не бях реагирала по този начин на концерта.

Затова оставих раницата и отидох в кухнята да си направя чаша чай.

— Хей — чух някакъв глас, докато вадех кутията с чая от един шкаф. Обърнах се и видях Тори да се настанява на един от столовете до бара. Изобщо не ми се занимаваше с нея, сигурно щеше да злорадства заради поведението на Алекс. Но за моя изненада, вместо да направи някакъв заядлив коментар, тя само каза: — Какво, по дяволите, се случи между вас двамата?

— Нищо, за което да си струва да говорим — отвърнах аз. Нямах намерение да споделям точно с нея — момичето, което се държеше като кучка от самото начало.

— Е, каквото и да става, вероятно си улучила слабото място на Алекс. Отдавна не го бях виждала в това състояние.

— Какво имаш предвид? Мислих, че това е обичайното му поведение.

Тори сбърчи нос.

— Жените и купоните? — започна да разсъждава тя. — Понякога нещата се влошават. Обикновено излиза извън релси, когато някой го критикува. Казва си: *Добре, щом имат толкова лошо мнение за мен, няма смисъл да ги опровергавам.*

— Но защо?

Тори въздъхна.

— Мисля, че причината се крие в детството му. Нали знаеш, че майка му е зарязала баща му? — попита тя и продължи, щом аз кимнах. — Дънкан... той е горд човек, който не е приел равнодушно факта, че е мамен от жена си. Така и не простил на Ева, че си е тръгнала, и си го изкарвал на Алекс. А Алекс... той толкова прилича на майка си. Има и същия характер — чаровен и остроумен, душата на компанията... Дънкан е много различен. Той е много по-сериозен — истински бизнесмен, за когото дългът е на първо място. Познаваш и Джайлс — той е същият. За съжаление на Дънкан му било трудно да се

сближи с Алекс и двамата имали много проблеми. В началото, когато Алекс бил малък, Дънкан го отбягвал, защото му напомнял за Ева. А щом пораснал, всеки път, когато се забърквал в неприятности, баща му казвал, че прилича на майка си. Винаги го сравнявал с Джайлс и го съветвал да се държи като по-големия си брат. Но каквото и да правел Алекс, никога не било достатъчно. — Тори се усмихна печално. — Мисля, че в крайна сметка Алекс започнал да играе тяхната игра. Създавал неприятности в училище, така и не учил в университет и не преследвал кариера. Оставил всичко това на Джайлс. Дънкан му натяквал, че се държи зле, а той упорито се опитвал да му покаже, че е прав. Мисля, че това се е превърнало в негов навик. Щом някой го нападне, започва да се държи по този начин.

Прехапах устна. Беше интересно да науча всичко това за живота на Алекс. Разказът на Тори обясняваше поведението му. Всичко бе започнало в нощта на концерта. Но дали това означаваше, че Алекс се държи така, защото го отблъснах, а след това му казах, че предпочитам някой по-отговорен като Джайлс? Навярно беше точно така. Но все пак не беше извинение. И нямаше гаранция, че би се държал по различен начин, ако не се бяхме скарали.

Но имаше нещо, което ме притесняваше. Разглеждах Тори, изучавайки я. Със своята руса коса и нежни очи тя изглеждаше безупречно дори по това време на денонощието, след като беше купонясвала цяла нощ.

— Защо ми казваш всичко това? — попитах аз.

— Какво имаш предвид?

— О, стига. Никога не си крила, че не ме харесваш. Държиш се като кучка от самото начало. Защо сега изведнъж се тревожиш какво мисля за Алекс?

— Защото ме е грижа за него и не искам да го виждам в подобно състояние на саморазруха — каза спокойно тя.

— И какво общо имам аз?

Тори ме погледна.

— О, моля те. Не се прави на глупава. Не ти подхожда.

— Тя слезе от стола и тръгна, но после спря и добави: — Чудиш се защо се държах като кучка? Е, не е особено забавно да бъда отхвърлена заради теб.

— Но това е нелепо! Между нас не се е случило нищо. — Е, поне до онзи концерт, но тя едва ли имаше предвид точно това. — Никога не съм го сваляла.

Тори се засмя печално.

— Това само влошава нещата. Няма никакво значение, че не си се опитвала да съблазниш Алекс — той продължава да се интересува повече от теб, отколкото от мен. Вината може би не е твоя, но това няма как да ни превърне в най-добри приятели. — Очите ѝ леко се насълзиха. — Всеки път, когато те погледна, виждам момичето, което Алекс предпочита пред мен. Дори и да съм се държала подло, можеш ли да ме виниш за това? Независимо дали си знаела или не, той иска теб, а не мен.

След тези думи Тори си тръгна. А аз останах в кухнята и ми стана мъчно за нея. През цялото време я смятах за богата кучка и не се бях замисляла защо се държи толкова зле. Дали не грешах и за Алекс?

Направих чая и се сгуших на дивана с чаша в ръка, мислейки за Алекс и нещата, които научих за него. Досега го бях мислила за богат чаровник, който има целия свят в краката си. Но тъжното му детство ме накара да смекча отношението си.

Огледах стаята. Навсякъде се въргаляха празни бутилки от шампанско. По черната стъклена маса видях следи от кокаин. А едно от момичетата беше зарязало блузата си...

Въпреки причините за поведението на Алекс не можеше да се отрече, че той има сериозни проблеми. А аз вече си имах достатъчно грижи с майка ми.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В неделя вечерта гледах отражението си в огледалото и много ми се искаше да имам поне няколко минути, за да се преоблека. За съжаление времето ме притискаше и трябваше да тръгна за вечерята в дома на Дънкан Ноубъл в „Челси“, затова нямах друг избор.

Въпреки че вечерята щеше да бъде неофициална, сметох, че дънките и тениската са прекалено небрежно облекло. Гардеробът ми бе силно ограничен, затова се принудих да помоля Джас да ми заеме някакви дрехи. Повечето от тоалетите й бяха прекалено тесни и къси, но накрая избрах черна сатенена рокля. Джас ме посъветва да обуя прозрачни чорапи и високи обувки, но аз предпочетох да остана вярна на себе си и избрах тъмен клин и рокерски ботуши. Така запазих непринудеността в облеклото си и стила си. Тази мисъл ме накара да се засмея — сякаш въобще имах стил!

Сложих си малко грим и изсуших косата си със сешоар, за да пада меко около лицето ми. Бях доволна, защото изглеждах по-женствена, но сега се питах дали все пак видът ми не бе прекалено рокерски за този повод.

Не бях сигурна дали тоалетът ми ме караше да се чувствам некомфортно, или по-скоро причината беше самата вечеря. Тази среща ме ужасяваше още от мига, в който се бях съгласила. Дънкан Ноубъл не се държа особено дружелюбно с мен в офиса си. Но все пак бе така добър да ми помогне, затова нямаше как да откажа.

Излязох от стаята си и видях Алекс на долния етаж, излегнат на един от диваните. Беше сам за моя изненада. През изминалата седмица в апартамента течеше непрестанен купон. Той излизаше рано вечерта и се прибираще късно през нощта с шумна група приятели, с които надуваха музиката и купонясваха. Всяка сутрин заварвах всекидневната в пълен безпорядък и гледах как той изпраща различни момичета.

Помислих си, че спи, изтощен от среднощните си лудории, но той отвори очи, докато слизах по стълбите.

— Хмм... — Огледа ме от глава до пети. — Къде си тръгнала толкова издокарана? Не. — Той се надигна на лакти. — Всъщност не ми казвай — нека позная. Някой богаташ ти е предложил да излезеш с него срещу малко пари.

Само завъртях очи в отговор и продължих надолу по стълбите. И без това бях достатъчно напрегната заради вечерята. Нямахше нужда да ми казва, че приличам на скъпо платена проститутка.

— Нека си остане между нас — обади се той. — Каквото и да ти казва, очаква повече от една вечеря. Много повече.

Не се сдържах при тези негови думи. Спрях и се обърнах, а на лицето ми имаше широка усмивка.

— Всъщност, Алекс, прав си. Тази вечер имам среща с по-възрастен богат мъж.

Той присви леко очи.

— О, няма?

— Да. Ако не ме лъже паметта, ти го наричаш татенце.

Той седна на дивана и свали краката си на пода.

— А, значи си поканена на вечеря в къщата на баща ми. Късметлийка. — Млъкна за секунда и добави: — Брат ми също ще бъде там, нали?

Вирнах леко брадичка. Нямах никакво намерение да му спестя това.

— Точно така. Джайлс ще ме вземе и сигурно вече ме чака — казах аз, без да обръщам внимание на раздразнението, което се появи в погледа му, и продължих: — Така че наслади се на самотната си вечер или на някое момиче, което има толкова ниско самочувствие, че ще бъде поласкано да преспи с теб.

Умишлено се държах жестоко с него и налях масло в раните му — отношенията с баща му и Джайлс. Но през последните няколко дни ми бе дошло до гуша от него. Нанесох последния си удар, обърнах се и излязох.

Джайлс беше паркирал пред сградата и ме чакаше, точно както обеща. Бяхме се разбрали, че е по-добре аз да сляза, отколкото той да се качи в апартамента, с риск да се натъкне на Алекс. Но въпреки това имах чувството, че все пак успях да предизвикам неприятности.

Джайлс бе очарователен, както винаги. Отвори ми вратата на автомобила и ми направи комплимент за външния ми вид. Но аз бях

прекалено разсеяна, за да ме е грижа за това. Наистина се страхувах как щеше да мине вечерята, а разговорът с Алекс ме разтревожи още повече.

Десет минути по-късно пътувахме по улиците на „Челси“ покрай елегантни бели къщи и поддържани площи. Спряхме пред къщата на Дънкан Ноубъл, а аз се опитах да прикрия колко съм впечатлена. Пететажната сграда се намираше точно в дъгата на извитата в полукръг улица, което я превръщаше в една от най-скъпите къщи на най-скъпата лондонска улица. Значи на такова място живее човек, който управлява успешен бизнес в сферата на луксозните забавления.

Пристигнахме малко след седем часа вечерта. Дънкан ни посрещна. Беше облечен по-небрежно в сравнение с първата ни среща — носеше чино панталон и синя риза. Сега, когато двамата с Джайлс стояха един до друг, виждах съвсем ясно приликите помежду им.

— Нина, радвам се, че успя да дойдеш — каза Дънкан и ме целуна по двете бузи. — Заповядай!

Последвах го по коридора към гостната. Седнах на дивана, а една сервитьорка, облечена в черна пола и бяла риза, донесе шампанско и ордюври. Реших да пия само вода, защото умът ми трябваше да остане бистър.

— И така — каза Дънкан, щом сервитьорката излезе от стаята. — Знам, че на предишната ни среща се държах остро, затова се надявам, че тази вечер ще имаме възможност да се опознаем малко по-добре.

— Чудесно — отвърнах аз, опитвайки се да изглеждам така, сякаш това е най-приятното занимание, на което бих могла да се отдам.

— Е, в тази връзка, защо не ми разкажеш за себе си?

Предвид факта, че бях скрила от него за проблемите на майка ми с алкохола, разговорът не беше никак лесен. Но говорих предимно за Ейприъл и съумях да запълня времето.

Четиридесет и пет минути по-късно се преместихме в официална трапезария с дълга маса от полиран махагон. На нея спокойно можеха да се поберат дванадесет души, затова изглеждаше някак празна само с трима ни. Но нямах никакво време да мисля по този въпрос, защото Дънкан Ноубъл не спираше да ме обстрелва с въпроси.

Тъкмо приключихме с мидените ордюври и последните чинии бяха отсервирани, когато на входната врата се позвъни. Джайлс и баща му си размениха погледи — това не беше от кварталите, в които се

отбиваха неканени гости. Прислужницата отвори вратата и ние дочухме приглушени гласове — нейният писклив женски тембър, последван от по-плътен мъжки глас. Чува се тежки стъпки в коридора и миг по-късно Алекс нахлу в стаята.

Не си бе направил труда да се избърсне или да се преоблече — беше облечен в стари дънки и скъсана на врата тениска. От него се носеше миризма на алкохол.

— Извинете ме за мудността и закъснението ми — каза той. — Колата не искаше да запали.

Думите му бяха откровена лъжа, а аз едва сдържах смеха си, но забелязах гневното изражение на лицето на Дънкан Ноубъл и успях да сподавя кикота.

— Не знаех, че ще се присъединиш към нас, Александър — каза Дънкан Ноубъл, а тонът му бе по-леден и от Северния полюс.

— Семейна вечеря? — Алекс дръпна един стол и се разположи на него. — Не бих я пропуснал за нищо на света. Колко жалко, че научих за събирането от други хора. Предполагам, че асистентката ти е забравила да ми се обади.

Дънкан Ноубъл потръпна. Очевидно разбираше, че Алекс е сърдит, тъй като не бе поканен, и че беше дошъл, решен да търси отплата за това.

— Но няма нужда да се притесняваш — продължи той и премести поглед върху мен. В очите му ясно се виждаше дяволита игривост. — Нина беше достатъчно мила да ми съобщи всички подробности.

Дънкан стисна челюст и ни погледна.

— О, нима? Вие двамата познавате ли се?

Притихнах и не знаех какво да отговоря. Спомних си за настойчивостта на Джайлс да не казвам нищо на Дънкан за отношенията ми с Алекс. Но щом той искаше да каже на баща си, аз не можех да направя нищо, за да му попреча.

— Разбира се, че познавам Нина — отвърна Алекс, а на устните му заигра самодоволна усмивка. — Тя работи в „Дестинация“. Нямах как да не се запознаем.

Настъпи мълчание. Алекс, Джайлс и баща им си разменяха погледи, но нямах представа защо. За щастие в този миг се появи сервитьорката с основното ястие от токачка. Тя каза, че готвачката

приготвя чиния за Алекс, а докато аз се възхищавах от факта, че в къщата има всякакъв персонал, Джайлс използва възможността да насочи разговора към други, по-безобидни въпроси.

През следващия час обсъждахме актуални теми. Учудващо Алекс бе прекрасно информиран за световните събития и разговорът беше оживен, макар да му липсваше пикантността от по-лична тематика.

Почти бях успяла да се успокоя. Но тъкмо когато сервираха кафето, Дънкан се обърна към Джайлс:

— Разгледах плановете ти за ремонта на „Дестинация“ и трябва да кажа, че съм впечатлен от видяното.

— Радвам се да го чуя.

— Имам само един въпрос — за цената. Тя е малко по-висока, отколкото очаквах, и изглежда няма да използваме обичайните доставчици.

Джайлс кимаше с глава през цялото време, докато баща му говореше, сякаш беше очаквал тези въпроси.

— Предпочетох качеството пред това да спестим пари. Мисля, че новата фирма ще се справи по-добре.

Дънкан кимна одобрително.

— Разсъжденията ти са добри.

— Любимецът в действие — каза тихо Алекс, но все пак достатъчно високо, за да го чуе баща му.

Той обърна глава и впи поглед в сина си.

— Да, Александър, прав си — тази вечер чухме достатъчно от Джайлс. Защо не ни разкажеш за своите постижения? Сигурен съм, че всички присъстващи са нетърпеливи да научат как прекарваш времето си.

Алекс завъртя очи с досада.

— О, татко, не започвай отново, става ли?

— Значи все още не смяташ да работиш?

Алекс отпи глътка вино, преди да отговори.

— Не си падам по това.

— Нима? — Дънкан вдигна вежда. — И по какво си „падаш“ напоследък? Да си тръгваш пиян от нощни клубове със случайни момичета? По това ли си „падаш“?

Алекс остави чашата си на масата. Изглеждаше сериозен и доста по-трезвен, отколкото предполагах, че е.

— Всъщност работя по един проект. Ресторант с гостуващи готвачи. В момента търся инвеститори.

— О, така ли? Нека позная — искаш да те финансирам?

Алекс стисна зъби.

— Някога искал ли съм ти дори и стотинка? Проектът е мой и ще се справя сам. Без твоя помощ.

Дънкан изглеждаше изненадан, поне за миг. След това бързо възвърна самообладанието си.

— Това е възхитително. Надявам се, този път да не зарежеш нещата, без да ги завършиш.

Цялата изтръпнах. Той бе успял да направи комплимент на Алекс и в същото време да го унижи.

Алекс отново посегна към чашата си, а Дънкан се намръщи.

— Предполагам, че не смяташ да шофираш след изпития алкохол.

Алекс изпи виното си до дъно и остави чашата на масата.

— Всъщност не, не смятам да шофирам. Дойдох с такси и ще се прибера с такси. Но е добре да знам, че имаш такова ужасно мнение за мен.

Вместо да се извини, Дънкан каза:

— Нима можеш да ме виниш за това? Вече спрях да броя колко пъти през годините си се държал егоистично и неразумно.

Алекс се изсмя рязко.

— И се чудиш защо не идвам по-често на семейните вечери? — Той погледна мен и Джайлс и поклати глава. — Знаеш ли какво? Нямам нужда от това. Тръгвам си. — Той избута стола си, стана и излезе от стаята.

Без изобщо да се замисля, аз също се изправих и тръгнах след него. Но той беше прекалено бърз и вече бе стигнал до входната врата.

— Алекс, почакай — извиках аз.

Ръката му държеше бравата на вратата. Видях как я стисна, а след това я пусна и се обърна към мен. Този път в погледа му нямаше насмешка, а единствено раздражение.

— Какво искаш?

Спрях на най-долното стъпало и не знаех какво да кажа. Бях вложила цялата си енергия в това да го настигна, без изобщо да знам какво ще му кажа, щом го направя.

— Аз... — започнах и млъкнах. — Исках да ти се извиня за случилото се преди малко — казах най-после.

— Защо? — Той сви широките си рамене. — Ти нямаш вина за нещата, които той каза.

— Може би. Но мисля, че не беше прав.

— Нима? — Той наклони глава и ме погледна със свити очи. — Изненадан съм да го чуя. Смятах, че си напълно съгласна с тях. Все пак нали самата ти каза, че съм егоистичен и безразсъден?

Думите му ме накараха да потръпна. Внезапно разбрах защо се държеше по този начин. Отнесе се добре към мен, а аз му се отблагодарих, като го критикувах точно както правеше и баща му. Нищо чудно, че оттогава се държеше така, за да ми покаже, че съм права. Поведението му никак не ми харесваше, но го разбирах.

Опитах се да издържа погледа му възможно най-дълго, но за никого от двамата ни не беше изненада, че аз първа отместих поглед.

— Да. — Той се засмя рязко. — Така си и знаех. — Той се обърна, за да си тръгне, но този път не се опитах да го спра. Входната врата се блъсна зад гърба му, а трясъкът ѝ разтресе цялото ми тяло.

Останах на мястото си и се вторачих във вратата. Но чух как някой се прокашля зад гърба ми. Обърнах се и видях Дънкан, който не изглеждаше никак доволен.

— От това, което чух, съдя, че двамата с Алекс се познавате по-добре, отколкото предполагам.

Сведох поглед и започнах задълбочено да изучавам пода.

— Ще разбера, ако не искаш да ми кажеш какво става. Но както и сама видя, по-малкият ми син може да бъде много труден. Трябва да внимаваш, Нина. Не искам да бъдеш наранена. — Той направи кратка пауза, за да осмисля думите му. — И така — каза бързо той, за да смени темата. — Едва ли някой от нас все още е в настроение, затова ще кажа на Джайлс да те закара до вас.

Двамата бяхме унили и мълчаливи по време на пътуването. Притеснявах се за това как Алекс ще понесе случилото се тази вечер. Предвид поведението му напоследък, сигурно цяла нощ щеше да купонясва в апартамента. Само при мисълта за това се чувствах уморена.

Джайлс спря пред сградата и аз му благодарих, че ме докара. Той се наведе към мен и аз предположих, че отново ще ме целуне по

бузата, но вместо това той наклони глава и ме целуна по устните.

Бях толкова шокирана, че първоначално не реагирах. След това вдигнах ръце към гърдите му и го избутах. Инстинктивно се огледах и си дадох сметка, че търсех Алекс, притеснена, че може да ни е видял. Но за щастие него го нямаше. Едва тогава насочих вниманието си към Джайлс.

— Защо, за бога, направи това?

— Според теб защо го направих? — Той ме гледаше, сякаш не бях с всички си.

Премигнах объркано с очи. Не ми бе хрумвало, че Джайлс може да има някакви други чувства към мен, освен приятелски. Харесвах го и му се възхищавах, но не изпитвах никаква тръпка към него. Това беше жалко. Той бе работлив и надежден — мъж, с какъвто винаги съм се надявала да бъда. Но за съжаление сърцето ми искаше нещо съвсем различно.

А и честно казано, не бях убедена, че той изпитва нещо към мен. Някое съвършено същество като лъскавата Лавиния му подходеше много повече от момиче от бедните квартали с безброй проблеми. Питях се дали внезапният му интерес към мен не се дължеше на някакво съревнование с брат му, независимо дали той го осъзнаваше или не.

— Съжалявам, Джайлс — започнах аз.

Той изруга тихо и ме прекъсна.

— През цялото това време ти обясняваше, че не искаш да имаш нищо общо с Алекс, но това е много далеч от истината. Поне бъди откровена със себе си.

Нямах отговор на този въпрос. На Джайлс очевидно не му харесваше, когато нещата не се случваха по неговия начин и беше най-разумно да го оставя да лекува наранената си гордост. Затова излязох от колата и го гледах, докато се отдалечи.

Беше почти два часа след полунощ, когато чух стъпки в апартамента. Бях заспала преди час и шумът във всекидневната на долния етаж ме стресна.

Лежах в тъмнината и усещах тежката му походка по стълбите. Вратата на стаята на Алекс се затвори с трясък. Беше сам.

Чудех се какво да правя. Разумът ми подсказваше да продължа да спя, но дълбоко в себе си нямах никакво намерение да го послушам.

Трябваше да видя Алекс след всичко, което се случи тази вечер.

Преди да имам време да размисля, станах от леглото и тръгнах към стаята му. Спрях пред вратата. Сърцето ми биеше лудо в гърдите ми и бях наистина притеснена. Почуках бързо на вратата, за да не променя решението си.

Приглушеният звук сякаш отекна на целия етаж. Изчаках един дълъг миг, но нямаше отговор. Не можех да реша какво да правя. Вече бях стигнала прекалено далеч, за да се откажа, затова почуках отново. Не последва отговор, но този път натиснах бравата и отворих вратата.

— Алекс? — казах внимателно аз в тъмната стая и успях да различа силуета му — лежеше облечен върху кувертюрата на леглото. — Алекс? — повторих аз.

Последва тишина, а след това той попита:

— Какво?

Беше буден, това ми вдъхна повече увереност и аз влязох в стаята. Видях, че се е изтегнал в леглото с ръка върху очите си.

— Просто исках да видя дали си добре.

— Е, както и сама виждаш, добре съм. Изпълни задачата си. Можеш да си вървиш.

Спрях за миг и след това, вместо да си тръгна, отидох до леглото и седнах. Не си беше направил труда да дръпне електронните щори и в стаята не беше напълно тъмно, а по-скоро сумрачно. Затова видях как стисна зъби, когато усети тежестта ми върху леглото. Въздъхна, махна ръка от очите си и ме погледна.

— Скъпа, нощта беше дълга — каза той, а аз долових миризмата на алкохол в дъха му. Очевидно беше пил доста, но все още говореше свързано. — Затова най-добре ми кажи какво искаш, за да можем и двамата да се наспим.

Не отговорих, а само докоснах бузата му с ръка и нежно погалих кожата му с палец. На лицето му се изписа объркване и той се намръщи. Тогава се наведох и леко целунах устните му. Отдръпнах се, за да видя реакцията му. Гледаше ме с празно изражение, а ръцете му стояха неподвижни до тялото му. Това не беше реакцията, която очаквах, но разбирах какви мисли се въртят в главата му — все пак го бях отхвърляла толкова много пъти. Сега щеше да ме накара да се потрудя сериозно.

Не бях от хората, които обичат да играят игрички, но ми допадна идеята да поема инициативата и да го съблазня.

— Добре, така е честно — промърморих аз. — Щом така ти харесва...

Наведох глава и отново го целунах, но този път по-страстно. Той отново остана напълно неподвижен, но това само ме стимулира още повече. Устните ми разтвориха неговите, а езикът ми докосваше неговия. Той продължаваше да не реагира, но това само ме караше да упорствам повече. Не мислих какво правя. Седнах върху него, хванах ръцете му и ги вдигнах над главата му. Целувах го страстно, а гърдите ми се опираха в неговите.

Това беше достатъчно. Той изстена в знак на поражението си, прегърна ме, придърпа ме към себе си и ме целуна. Устните му бяха грапави и изискващи.

В началото се опита да покаже, че не му пука, но сега сякаш беше решен да поеме контрола. Само с едно движение ме сложи да легна по гръб. Отдръпна глава за миг и потърси очите ми в полумрака.

— Какво ти става? — прошепна той.

— Защо? — Трябваше да призная, че объркването му ми хареса. — Да не би да имаш нещо против?

На лицето му се появи усмивка.

— Съвсем не.

Отново наведе глава и устните му докоснаха моите. Усетих как разкопчава горнището на пижамата ми и гали гърдите ми, а зърната ми се втвърдиха. Извих тялото си, щом прокара ръка по корема ми, пхна я под ластика на пижамата ми и я плъзна още по-надолу. След миг пръстите му ме докоснаха, така че изпитах огромно удоволствие, вдишах дълбоко и впих нокти в гърба му.

Ласките му ставаха все по-страстни, а аз затворих очи. Цялото ми тяло беше напрегнато и изпънато в сладко очакване на нещо, което никога досега не беше изпитвало.

В този миг го исках повече от всичко друго на света. Не ме интересуваше, дори това да бе само секс за една нощ.

Но през мъглата на прекрасните усещания един досаден глас не спираше да ми повтаря, че идеята е лоша. Разумът крещеше, че трябва да прекратя това. Всичко се случваше прекалено бързо, сякаш нещата

излизаха извън контрол. Та това беше първият ми път — така ли трябваше да се случи? С мъж, който до утре щеше да ме е забравил?

Отдръпнах се от него и с усилие си поех въздух.

— Не можем да го направим.

— Защо, по дяволите? — Той също дишаше тежко. Гледаше ме в очите. В гласа му се усещаше нетърпение и разочарование, не го винях за това. Все пак аз бях тази, която започна всичко, а сега го спирах. Трябваше да има някакво обяснение.

Но не знаех откъде да започна. Причините бяха толкова много. Дватама принадлежахме на два различни свята. Аз работех за семейството му. Хората не спираха да ме предупреждават да стоя далеч от него...

И макар че всички тези доводи бяха сериозни, нито един от тях не изчерпваше главната причина. Истината бе, че се страхувах от чувствата, които изпитвах към него. Още в първия миг, в който го видях, инстинктивно разбрах, че ще се влюбя. А ако позволя това да се случи, щях да пострадам. Несъмнено всичко щеше да приключи бързо и тогава аз щях да бъда наранена.

Целуна ме отново, а част от мен искаше да се отдаде на чувствата и поне за една нощ да не се държи разумно и отговорно. Но въпреки всичко проявих разум.

— Почакай. — Отново се отдръпнах аз. Нещата се случваха прекалено бързо. Дойдох, защото исках да бъда с Алекс, но сега, когато моментът бе настъпил, исках да забавя темпото и да съм сигурна в действията си и в избора си.

— Можем ли малко да забавим нещата? — попитах аз и видях как той се намръщи, сякаш се питаше какво се случва. Сведох поглед — притеснявах се да го погледна в очите, защото знаех какво признание трябва да направя. — Просто... ами аз не съм го правила преди.

Не ми се нравеше идеята да призная неопитността си на някоя вещ като Алекс. Погледнах го скришом, а той сякаш все още осмисляше информацията и осъзнаваше думите ми. В очите му се появи изненада.

— Какво искаш да кажеш? Девствена ли си?

— Да. — Изсмях се нервно. — Така се получава, когато майка ти е алкохоличка и трябва да се грижиш за по-малката си сестра. Не ти

остава много време за момчета.

В продължение на миг чувах само дишането ни. Изражението на Алекс беше непроницаемо. Прехапах устната си, подозирайки, че нещо не е наред.

— Това проблем ли е? — попитах тихо аз с глас, който никак не приличаше на моя. Обикновено бях силна, затова сега ми бе странно внезапно да се почувствам толкова уязвима.

— Не, разбира се, че не. Разбирам те.

Продължихме да се гледаме. Той очевидно се чудеше какво да прави. Предположих, че аз бях тази, която трябва да започне всичко отначало, затова сложих ръце на голите му рамене и го придърпах към себе си. Започна да ме целува отново, но този път усещах, че целувките му бяха без страст и чувства. Усещаше се неловкост и колебание, които липсваха преди. Ръцете му вече не галеха тялото ми, той сякаш се стараеше да не ме докосва. Извих се към него, исках да му покажа, че го желая, но усетих как тялото му замръзна и след миг той се отдръпна.

— Съжалявам — промърмори той. — Това беше грешка.

Преди да успея да кажа каквото и да е, Алекс се изтърколи от мен, изправи се и излезе от стаята. Останах да лежа полугола в леглото му тъжна, отхвърлена и разочарована. Чух го да слиза на долния етаж и да пуска музика. Уверих се, че няма да се върне, закопчах пижамата си и се прибрах в моята стая.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събудих се на сутринта, но Алекс не беше в апартамента. През следващите няколко дни не се засичахме изобщо и аз се питах дали той не ме избягва нарочно. Част от мен се радваше — толкова се срамувах от случилото се, че няхах никакво желание да го виждам. Но знаех, че все някога трябваше да говоря с него и исках да приключа с това възможно най-бързо.

Отношенията между мен и Джайлс също бяха неловки. Видях го няколко пъти в клуба и той само ми кимна любезно.

В събота вечерта приятелите на Алекс се появиха в „Дестинация“, но той не беше с тях. Изпитвах безпричинно раздразнение и цяла вечер не спрях да мърморя.

— Какво ти става? — Най-накрая ме попита Джас, след като ѝ се сопнах за трети път без никаква причина.

— Нищо.

Бързият ми, кратък отговор я накара да повдигне вежди.

— Да, да. Сигурно.

Тази нощ се прибрах в апартамента по-уморена от всякога. Минах през кухнята за обичайното късно хапване и си отидох в стаята. Разположих се на фотьойла до леглото, събух си чорапите и започнах да масажирам уморените си крака.

В този момент телефонът ми звънна. Грабнах го бързо. Часът беше три и половина след полунощ, затова който и да се обаждаше, едва ли беше за нещо хубаво. Видях на екрана името на социалния ни работник и пулсът ми се ускори.

Маги Уокър ми съобщи, че тази вечер Ейприъл бе избягала от приемния си дом, но вестта не ме изненада особено. Затворих очи и изслушах подробностите за случилото се.

Защо беше нужно да го правиш, Ейприъл? Казах ти да потърпиш...

— Имаш ли представа къде може да е отишла? — попита Маги.

Замислих се, преди да отговоря. Имах някаква идея, но не исках напълно непознати хора да открият Ейприъл.

— Имам няколко предположения. Нека да проведе няколко телефонни разговора.

Обух обувките и изтичах обратно на долния етаж. На улицата лесно щях да си намеря такси. Тъкмо стигнах до асансьора, когато той спря, вратата се отвори и от него слезе Алекс с увисналата на ръката му Лавиния. Той ми хвърли поглед и сигурно смяташе да направи някакъв подигравателен коментар, но ме погледна отново и самодоволната му усмивка изчезна.

— Какво се е случило? — попита той, махна ръката си от талията на Лавиния и пристъпи към мен.

Ситуацията бе странна — през последните няколко дни се притеснявах от среща с него. Но сега, след като получих вестта за Ейприъл, разбрах, че това не беше никак важно. Единствено Ейприъл имаше значение.

— Сестра ми. — Толкова се страхувах за нея, че изрекох думите, без да се замисля дали исках Алекс да разбере за случилото се. В този миг просто исках да споделя с някого. — Избягала е от приемното семейство. Едва на четиринадесет е. Трябва да я намеря.

— Добре. — Гласът му бе отсечен и властен. — Аз ще карам.

Поколебах се само за миг. Каквото и да се случваше между мен и Алекс, Ейприъл бе по-важна. Алекс щеше да ме закара много по-бързо от таксито.

— Трезвен ли си? — Не усещах алкохол, но трябваше да съм сигурна. За щастие той не се обиди от въпроса ми.

— Не съм пил нито капка.

— Да вървим тогава.

— Ами аз?

Двамата се обърнахме към Лавиния.

— Отиди на рецепцията и ще ти извикат такси — каза ѝ Алекс.
— Това е по-важно.

Лавиния се мусеше и цупеше, докато слизахме с асансьора. Тя се запъти към рецепцията, а ние с Алекс тръгнахме към подземния паркинг, където беше сребристото му порше.

— Къде отиваме? — попита той, щом се качихме в колата.

Казах му адреса в „Хейфийлд Корт“ — така ми подсказваше шестото ми чувство. Бях почти сигурна, че Ейприъл е отишла в стария ни апартамент.

Алекс потегли, без да каже нито дума. Излезе на главното шосе и даде газ, не спазваше никакви ограничения на скоростта. Не си направи труда да води какъвто и да е разговор, защото беше наясно колко съм уплашена и колко важно бе да пристигнем по-бързо.

За щастие по улиците на Лондон нямаше почти никакво движение, с изключение на няколко микробуса за доставяне на стоки и такситата, затова се движехме бързо. Наблизо изрева полицейски автомобил с включена сирена. Алекс намали скоростта, докато патрулката ни подмина. Запитах се къде ли отива полицейската кола. Дали не отиваше да разпознае трупа на едно младо момиче? Бързо прогоних тази мисъл от ума си.

Алекс ме погледна. Явно бе прочел мислите ми, затова протегна ръка и стисна окуражително коляното ми.

— Опитай се да се успокоиш. Ако поне малко прилича на сестра си, знае как да се грижи за себе си.

Неусетно стигнахме в Източен Лондон. Околностите ставаха все по-бедни и Алекс се оглеждаше, за да се ориентира в квартала, в който бях живяла.

Най-после пристигнахме в „Хейфийлд Корт“.

— Тук ли си живяла? — попита той с намръщено изражение.

— Да. — В този миг погледнах мястото през неговите очи — високи скучни блокове и покрити с графити стени. Това ме накара да заема отбранителна позиция: — Не е толкова зле.

Алекс не отговори. Спря колата, а аз изскочих от нея, видях залепената на асансьора табела „Не работи“ и тръгнах по стълбите. Погледнах назад и с изненада видях, че Алекс ме следва.

— Най-добре е да не оставяш автомобила си без надзор — казах му аз.

— Да не мислиш, че ми пука за това?

Прескачах по две стъпала, а Алекс вървеше след мен. Апартаментът ни беше на петнадесетия етаж и когато най-после се изкачихме, и двамата дишахме тежко. След пожара входната врата бе закована с дъски, по нея имаше изрисувани графити, а сега дъските бяха разбити и някой беше влизал в апартамента.

Тръгнах към вратата, но Алекс ме спря с ръка.

— Нека вляза първи.

Отдръпнах се, а той натисна временната врата, отвори и влезе.

Апартаментът не се беше променил особено от последния път, когато го видях — в деня след пожара. Килимите бяха подгизнали, стените бяха изпоцапани със сажди и миришеше на пушек. Никой не беше почистил и се виждаше, че стаите са необитаеми. Електроуредите бяха изключени, а единствената светлина влизаше от съседните апартаменти и караше жилището да изглежда някак зловещо.

— Ейприъл? — извиках аз. — Скъпа? Аз съм, Нина.

Цареше пълна тишина. Запитах се дали не съм сгрешила, дали не беше избягала на друго място. Но само миг по-късно чух някакъв звук от задната част на апартамента.

— Тук съм.

Последвах гласа ѝ и стигнах до стаята на Ейприъл. Тя бе там, седнала на пода между леглото и бюрото, на което си пишеше домашните. Щом влязох, тя вдигна поглед, а очите ѝ бяха пълни с тъга. Лявата ѝ ръка все още бе гипсирана.

Алекс влезе и ме докосна по рамото.

— Ще бъда отгатък.

Стаята на Ейприъл беше в задната част на апартамента, затова бе по-малко пострадала от всекидневната. Приблжих се и седнах на пода до сестра ми. Тя бе свила колене до гърдите си и ги бе стиснала здраво с ръце.

Вече бях решила, че няма смисъл да ѝ чета лекция. Вместо това изчаках тя да заговори.

— Не понасям онова място — каза най-после тя.

— Знам.

— Ужасно е дори и без Раquel. Просто искам всичко да бъде както преди.

— Аз също.

Едва сега ме погледна.

— Наистина ли? Защото се тревожа, че ти живееш по-добре, докато аз съм в приемно семейство.

Бях ужасена, че тя дори си бе помислила подобно нещо.

— Как ти хрумна това?

— За първи път не е нужно да се притесняваш за мен и мама. Можеш да излизаш, когато си искаш и да правиш каквото си искаш, без ние да сме ти в тежест. Затова не дойде на срещата ни онази вечер, нали? Защото си била навън и си се забавлявала.

— О, скъпа! — Очите ми се напълниха със сълзи. Не можех да понеса тя да мисли, че съм я изоставила. — Не беше така. Просто преди това видях мама и исках да забравя всичко поне за една вечер.

— Да забравиш и мен? — Ейприъл дори не се опита да прикрие тъгата в гласа си.

— Не! Това не е вярно! — Хванах ръцете ѝ, за да ѝ покажа, че съм напълно сериозна. — Ти си всичко за мен. И за мама също. Не знам какво щях да правя, ако тази вечер ти се бе случило нещо. Правя всичко възможно да се прибереш у дома. Съжалявам, че според теб не се справям добре. Но единственото ми желание е всички отново да сме заедно у дома, кълна се...

Гласът ми затрепери и аз се разплаках. Ейприъл бе смаяна. Не ме беше виждала да плача от години. След смъртта на татко се опитвах да крия чувствата си и да не показвам никаква слабост. Сълзите ми явно я смутиха, защото тя ме прегърна.

— О, Нина, съжалявам! — Прегръдката ѝ стана още по-силна. — Не исках да те разстройвам. Не се бях замислила как се чувстваш ти. Моля те, не плачи.

Затворих очи и я притиснах до себе си. Бе чудесно да е до мен и това усещане ме накара отново да разбере колко много ми липсваше тя.

Дълго стояхме прегърнати, докато най-последно се отдръпнах с неохота и я погледнах. Косата ѝ беше разрошена, затова я пригладих с палец.

— Нали знаеш, че в момента те търсят. Ще трябва да се обадя на Маги Уокър и да ѝ кажа, че съм те намерила. — Прехапах устна, притеснена как Ейприъл ще реагира на следващите ми думи. — Знам, че не искаш да чуеш това, но трябва да се върнеш там, поне за още малко.

— Знам.

Очаквах спор, но вместо това сестра ми сякаш се беше примирила със съдбата си. Очевидно моето безпокойство за ситуацията ѝ бе помогнало да разбере, че е необходимо да прояви

малко търпение и стоицизъм. Трябваше да науча още нещо, преди да я изпратя обратно в приемното семейство.

— Но трябва да ми кажеш нещо — има ли конкретна причина, заради която избяга? — попитах аз. — Ако се случва нещо нередно...

Ейприъл вече клатеше глава.

— Не, няма нищо. Не ме бият и не ме тормозят.

— Какъв тогава е проблемът?

Ейприъл сви рамене.

— Там просто не е моят дом. Не е моето семейство. Искам да живея с теб и мама.

Бях готова отново да се разплача заради простото ѝ обяснение. Но нямаше смисъл от това.

— Знам — казах аз. — Разбирам, че искаш всички да сме отново заедно. Аз също го искам и се опитвам да уредя нещата.

Отново прегърнах сестра си. Чувствах се обезсърчена, сякаш се бях провалила. Ейприъл страдаше най-много от случващото се, а аз трябваше да я защитавам. Трябваше да се постарая повече, за да събера семейството, дори и ако това означаваше да намеря начин да се сближа с майка ни.

Обадих се на Маги Уокър и на Денис, приемната майка на Ейприъл, за да им кажа, че съм открила сестра си. Алекс предложи да ни закара до приемния ѝ дом.

Ейприъл бе впечатлена от поршето му, но още по-силно впечатлена от Алекс. Видях как лицето ѝ се изчерви, когато той се ръкува с нея.

— Това гаджето ти ли е? — прошепна тя, щом се качихме в колата.

— Не — казах твърдо аз, знаейки, че той ни чува. Чудех се как да ѝ обясня кой всъщност е той. Майка ми бе толкова против семейство Ноубъл, че не исках тя да разбере за отношенията ми с тях. — Той е... — започнах аз, без да знам как да ѝ обясня ситуацията. — Той е мой приятел — казах най-после аз. — Познаваме се от работата.

За съжаление, тя не спря дотук.

— Сигурно те харесва, щом тази вечер те докара — каза тя, когато излязохме от колата. Не отговорих нищо. — Какъв е проблемът,

щом те харесва, а и ти сигурно го харесваш?

Отново не отговорих.

— Значи проблемът е в теб? — попита тя, когато стигнахме до входната врата на приемното жилище. Ейприъл спря и се обърна към мен. — Виж, знам, че ти е много трудно с мама. Знам, че ти е трудно да се довериш на някого, защото тя винаги те предава.

— Но тя се държи така и с теб.

— Не, за мен е по-различно. Аз имам теб. Ти винаги помниш рождените ми дни и ми помагаш с домашните. Ти винаги си до мен, когато нея я няма.

Погледнах я невярващо. Смятах, че тя няма представа какво правех за нея през всичките тези години или че просто приемаше това за нещо нормално. За мен бе истински шок да разбера, че тя винаги е знаела прекрасно какво се случва.

— Само казвам, че трябва да бъдеш с Алекс, ако го искаш. Според теб, като не допускаш никого до себе си, се предпазваш, но е тъжно да живееш така. В някакъв момент трябва да се довериш на някого — дори и този човек да те нарани. А и навярно дълбоко в себе си вярваш на Алекс, защото в противен случай нямаше да му позволиш да дойде с теб тази вечер.

След тези мъдри думи тя се обърна и почука на вратата.

Предполагах, че ще ми бъде трудно да я оставя у приемното семейство. Притеснявах се, че ще се разстрои и ще ме моли да я взема с мен. Но случилото се тази вечер явно я бе направило по-спокойна и по-силна, и я бе накарало да се примири с факта, че за решаването на проблема е нужно още малко време. Или пък това, че аз се бях разстроила толкова много, я бе убедило, че правя всичко по силите си, за да сме отново заедно. Затова тя не създаде никакви неприятности.

С Алекс се прибрахме в „Найтсбридж“ в мълчание. Все още бе тъмно, а събитията от нощта се въртяха в ума ми, докато пътувахме по мокрите от дъжда улици.

— Добре ли си? — попита най-накрая той, щом приближихме апартамента му.

— Чувствам се ужасно, че я оставих на онова място.

С лекота можеше да ме успокои с безсмислени баналности и да ми каже, че всичко ще се оправи, но не бях в настроение да ги слушам и той сякаш разбра това.

Беше вече почти шест часа сутринта, когато се качихме в асансьора. Алекс натисна копчето и се обърна към мен. Виждах, че искаше да ми каже нещо, но не бе сигурен как ще реагирам на думите му.

— Какво има? — Дори и аз усетих колко уморено и отегчено звучах.

— Искаш ли да поостанем и да поговорим? — Протегна отбранително ръце, сякаш вече усещаше подозрението ми. — Нямам скрит мотив, честна дума. Просто мисля, че имаш нужда да се успокоиш. И без това няма да можеш да заспиш.

Шестото ми чувство казваше да откажа, но знаех, че той е прав. Изпитвах силен прилив на адреналин и имах нужда да поговоря с някого за случилото се.

Последвах го в кухнята и седнах на централния остров, а той се зае да направи чай.

— Пия го без захар — казах аз, когато той извади пакета. Но Алекс не ми обърна внимание, сипа две лъжици захар в чашата ми и я сложи пред мен.

— Захарта е полезна при стрес.

Наблюдавах го как пече филийка хляб и я намазва с масло и мед. Настани се на стола срещу мен и ми подаде чинията, а аз поклатих глава.

— Не съм гладна.

— Хапни поне малко. Ще ти се отрази добре.

Отхапах внимателно от филията и осъзнах, че ми харесва много повече, отколкото предполагах. Алекс отпи от чая си. Настъпи неловко мълчание, което никак не ми допаднаше. Погледнах го в очите.

— Виж, исках да ти обясня какво се случи миналата вечер. Онова, което видя... Джайлс и мен.

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Не се тревожи за това. Права си. Не е моя работа какво правиш.

Думите му ме объркаха. Не очаквах да отхвърли темата по такъв начин. Не знаех какво друго да кажа, затова допих чая си.

— Е... най-добре е да си лягам.

Той кимна леко с глава.

— Да, разбира се.

Слязох от стола.

— Нина?

Гласът му ме спря. Поех си дълбоко въздух и се обърнах. Страхувах се от онова, което той щеше да каже, и моя отговор. Но лицето му беше безизразно и непроницаемо.

— Свободна ли си във вторник? — попита той делово.

Кимнах. Във вторник бяха срещите ми с Ейприъл, но съм сигурна, че тя ще се съгласи да се видим по същото време в понеделник.

— Добре. Ще организирам една игра, в която искам да участваш. Играта е важна. След нея дългът ти ще бъде изплатен.

Обзе ме разочарование. Не бях сигурна какво очаквах да ми каже, но със сигурност не и това. Опитах се да прогоня обърканите си чувства и да се съсредоточа върху въпроса.

— Мислех, че игрите винаги се провеждат в неделя.

— Участниците са свободни само във вторник. Ще успееш ли?

— Ще бъда там — казах аз и ми хрумна нещо. — Къде ще се проведе играта?

Той се поколеба за миг.

— Това може би няма да ти хареса. Исках да направя играта на някое специално и по-различно място. В началото не се сещах, но после ми хрумна тази идея.

— Е, кое е това място?

Сякаш знаех какъв щеше да бъде отговорът му.

— Имението „Рексли“. Семейното ни имение в провинцията.

И мястото, на което загина баща ми.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поршето на Алекс се движеше в скоростната лента на магистралата, а той бе натиснал педала на газта. Километражът показваше 140. Дъждът се стичаше по предното стъкло и пътят едва се виждаше. Погледнах Алекс. Нямаше други автомобили, а той бе внимателен и контролираше ситуацията, но аз се тревожех. Може би защото през целия път до имението „Рексли“ не спирах да мисля за баща си и за начина, по който бе намерил смъртта си.

— Може ли да намалиш скоростта? — Гласът ми прозвуча доста по-остро, отколкото възнамерявах.

Алекс ме погледна и за миг помислих, че ще откаже. Но той премести поглед към таблото, което стисках толкова силно, че кокалчетата ми бяха побелели. След секунда отдръпна леко крака си от газта и скоростта падна.

Бяхме тръгнали късно следобед и движението бе изненадващо ненатоварено, защото някак успяхме да улучим периода между прибирането на учениците от училище и придвижването към къщи в края на работния ден.

Пътуването до Бъкингамшир трябваше да продължи около деветдесет минути, но при скоростта, с която Алекс шофираше, пристигнахме за по-малко от час. Той най-после намали, щом достигнахме до виещите си селски пътища. Очевидно познаваше маршрута, защото взимаше с лекота тесните завои и минаваше под ниските клони на дърветата, които драскаха автомобила.

Завихме по частно шосе и стигнахме до огромните порти на имението, направени от ковано желязо. Алекс спря до дискретна електронна кутия, въведе някакъв код и сякаш магическа сила отвори вратите пред нас.

От двете страни на лъкатушешката алея растяха големи дъбове. Смътно си спомнях мястото, защото бях идвала няколко пъти тук като дете, но не успях да сдържа ахването си, щом имението се появи пред очите ми. Приличаше на замък от приказките, с извисяващи се кули в

стил „Дисниленд“, заобиколени от поддържани градини, които преминаваха в избуяла гора. Доколкото си спомнях, имението било построено за семейството на богат търговец през 80-те години на деветнадесети век. Беше в неоренесансов стил^[1] и наподобяваше френско шато. След век богатството на семейството намаляло и Дънкан Ноубъл купил „Рексли“.

Алекс спря пред сградата. Отпред го чакаха мъж и жена на средна възраст, които навярно се грижеха за имението. Той им кимна любезно и ме запозна с тях. Казваха се Бил и Сара Дейвидсън. След това взе чантите ни от багажника, даде ключовете на Бил, за да паркира автомобила, и влезе в къщата, а аз го последвах.

Преддверието бе точно такова, каквото го виждах в представите си — имаше каменен под и ламперия от тъмно дърво, а по стените висяха маслени картини. Къщата бе внимателно реставрирана и ремонтирана, така че да се запазят великолепието и разкошът на Ренесанса. Оглеждах изумена помещението. Искаше ми се да остана още малко, за да попия всичко, но Алекс не ми даде възможност. Вече бе тръгнал към извитото стълбище, което се издигаше като арка в другия край на коридора.

— Ще ти покажа стаята ти.

Наложи се да подтичвам, за да го настигна. През цялата седмица разговорите ни се ограничаваха до размяна на любезни и хладни реплики. Не си давах сметка колко много ми липсваха шегите ни.

Бях настанена в кралския апартамент на първия етаж, който представляваше красива, слънчева стая, боядисана в цвят слонова кост и детайли в бледо ябълковозелено. Обзавеждането бе пищно — имаше огромно легло с балдахин и фотьойли с елегантна дамаска. Но в стаята имаше и всякакви модерни удобства: огледалото над камината се оказа телевизор с плосък екран, а банята бе оборудвана с озвучителна система на известната американска марка „Боуз“, модерен душ с дъждовен ефект и вана със старинен дизайн. Бе постигната перфектната комбинация между класически стил и съвременния комфорт.

Алекс ме разведе набързо из стаята и застана на прага. Очевидно нямаше търпение да се махне.

— Харесва ли ти?

— Прекрасна е — отвърнах тихо аз. — Благодаря ти.

— Добре. Е, почини си няколко часа. Ще се видим в девет за играта.

Той излезе, а аз погледнах часовника. Имах достатъчно време, преди да започна да се приготвям за вечерта, и знаех какво искам да направя.

Облякох топло палто, шапка и ръкавици, и изтичах на долния етаж. До вратата имаше поставка, пълна с големи чадъри, но за мой късмет вече не валеше, затова излязох в тъмнината на ранната вечер и тръгнах през имението.

Бях идвала на това място само веднъж досега, преди шест години, когато бях на тринадесет. Но знаех как да стигна до него. Нямаше начин да го забравя, защото именно там бе катастрофирал баща ми, прибирайки се в Лондон, по криволичещия път от имението „Рексли“. Колата му бе излязла от шосето и се беше блъснала в едно дърво.

Майка ни заведе там седмица след катастрофата. Още помня следите от удара по дънера на дървото.

Минах направо през окосените ливади. Вървах половин час в почти пълна тъмнина. В началото пътят ми се осветяваше от къщата, а след това трябваше да използвам малкото фенерче, което носех със себе си.

Минах покрай спретнатата къщурка, в която навярно живееше семейството, което се грижеше за имението. Продължих още малко и най-после стигнах до мястото.

Всичко си беше така, както го помнех. Видях острия завой на пътя, на който баща ми бе изгубил контрол над автомобила. Дървото, в което се бе блъснал, беше отрязано и на негово място растеше трева. Някой се бе опитал да заличи напълно следите от случилото се.

Изпитах неочаквана тъга за всички тези години, през които не бяхме заедно. Сълзи потекоха по лицето ми, а аз ги избърсах ядосано.

— Хей.

Гласът ме накара да подскоча. Обърнах се и видях Алекс. В началото помислих, че ме е проследил, но той също бе изненадан да ме види.

— Какво правиш тук? — попитах аз. Моето присъствие бе разбираемо — исках да отдам почит на баща си. Но Алекс едва ли желаше да направи същото.

Той се поколеба за миг и сви рамене.

— Просто имах нужда да прочистя ума си. — Той се огледа наоколо.

Питах се дали ще спомене баща ми, или ще избегне темата. Повечето хора я избягваха, защото смъртта ги караше да се чувстват неловко. Но той попита:

— Все още ли ти липсва?

— Всеки ден.

Настъпи мълчание. Радвах се, че мастилената тъмнина му пречи да види лицето ми. Не исках да разбере, че съм плакала.

Алекс първи наруши мълчанието.

— Трябва да се връщаме. Време е да се приготвяме за играта.

Тръгнахме заедно към къщата.

— Помисли — каза Алекс. — Ще се отървеш от мен завинаги след края на вечерта.

Тази мисъл ме потискаше, но положих усилия да го прикрия, затова отвърнах:

— Да, така е.

Изминахме останалата част от пътя, без да кажем нито дума.

Всички осем играчи пристигнаха до 21:30. Масата бе разположена в стаята за бiliarд, обзаведена в типично мъжки стил. Ламперията по стените беше дървена, а диваните бяха от естествена кожа в тъмночервен цвят. Четирима от играчите отпаднаха бързо, но останалите продължиха до ранните часове на утрото, играта сякаш се проточи безкрайно.

Беше почти три часа, когато покерът най-после приключи. Шофьорите чакаха търпеливо в гостната на долния етаж, защото всички играчи бяха пожелали да се върнат в Лондон, вместо да останат в имението.

Докато Алекс ги изпращаше, аз си налях безалкохолно и се свих на един от диваните. Разбърках леда в чашата и си дадох време да осъзная значимостта на мига.

Това беше краят. Най-после бях свободна и нямаше да участвам в незаконните игри на Алекс. Очаквах да изпитам облекчение, но имаше

и нещо друго — пристъп на съжаление. Отпратих тази мисъл и изпих останалата част от питието си.

Дълбоко в себе си знаех, че трябваше да се възползвам от възможността и да си легна. Това бе най-лесният начин да избегна неловкия разговор. Но исках да видя Алекс. Докато се чудех какво да правя, той влезе в стаята.

— Заповядай — каза той и хвърли нещо в скута ми. Сведох поглед и видях дебел плик. Гледката ме разтревожи.

— Какво е това?

— Пари. За тази вечер.

Отворих плика и погледнах вътре. Беше пълен с банкноти по двадесет лири. Имаше поне десет хиляди лири.

Вдигнах поглед, а умът ми препускаше. Алекс стоеше на бара с гръб към мен и си наливаше скоч.

— Но с играта тази вечер трябваше да изплатя дълга си към теб. Не трябва да ми даваш тези пари.

— За първи път виждам някой да отказва пари. — Той отпи от чашата си и се обърна към мен. — Приеми ги като бакшиш.

Чудесно разбирах какво правеше той — даваше ми пари, защото ме съжаляваше. Не исках отношенията ни да приключат така, не исках той да ме приема като своя благотворителна кауза.

Изправих се, отидох до него и оставих плика на бара.

— Знам, че ми мислиш доброто, но не искам пари, които не съм спечелила.

Той поклати невярващо глава.

— Сериозно ли? Държиш се, сякаш това е някаква обида. А аз просто исках да направя нещо добро.

— Знам, че ти...

— О, нима? — попита той с горчивина. — Явно смяташ, че никога не мога да направя нищо хубаво за теб. — Пресуши скоча си и посегна към бутилката, за да си налее още, но аз протегнах ръка в опит да го спра.

— Алекс!

— Какво? — Очите му проблясваха гневно. — Какво искаш от мен? Защото аз не съм Джайлс и никога няма да бъда. Опитах да се променя, положих всички усилия заради теб, но това очевидно не е

достатъчно. Показа ми го ясно в нощта на концерта. За теб аз винаги съм лошият. Какъв тогава е смисълът да се опитвам да бъда друг?

— Това не е вярно. — Не допусках, че все още мислеше така. — След това дойдох при теб, за да ти се извиня. Ти беше този, който ме отхвърли.

— Разбира се, че го направих! — Гледаше ме така, сякаш не бях с всичкия си. — Бях пиан, а ти ми каза, че си девствена. Това само подкрепя думите ми. Трябва да имаш много лошо мнение за мен, ако мислиш, че бих спал с теб в онзи момент.

Алекс бе на два сантиметра от мен — толкова близо, че усещах дъха му върху лицето си. Сърцето ми биеше лудо. Знаех, че трябваше да си тръгна, но в този миг не исках да помръдна. Заля ме страстно желание и не можех да търпя нито секунда повече. Преди да имам време да размисля, обхванах лицето му с ръце и го целунах.

На Алекс не му бе нужно повече подканяне. Ръцете му се спуснаха по гърба ми и той ме притисна към себе си. Докосвах устните му с моите, докато галех врата му и заравях пръсти в копирената му коса.

За първи път не мислех за нищо. Единственото, което имаше значение, беше начинът, по който той ме докосва, как повдига блузата ми, хладните му ръце, които галеха топлата ми гола кожа. Простенах от удоволствие и се притиснахме още по-близо един до друг, сякаш се опитвахме да се разтопим и да се слеем ведно.

В този миг усетих възбудата му. Изведнъж ръцете му се озоваха на раменете ми и той ме избута от себе си, събирайки цялата си воля, която не предполагах, че притежава. Простенах в опит да му покажа, че това не ми харесва и го погледнах намръщено, но той ме държеше здраво.

— Защо? — попита той, а погледът му търсеше моя. — Защо го правиш?

Замислих се за миг. Осъзнавах колко важен бе за него отговорът ми.

— Защото искам — казах най-после. — Защото го искам отдавна. И защото ти вярвам. Защото знам, че си по-добър, отколкото позволяваш на хората да видят.

— А Джайлс?

Поклатих глава.

— Между нас няма нищо. Онази целувка — той ме целуна, не аз него. Дадох му да разбере. Той знае, че не изпитвам нищо към него. — Замълчах за миг. — Всъщност той разбра какви са чувствата ми към теб.

Изражението на Алекс се проясни. Наклоних глава. Искях да ме целуне отново, но той не го направи.

— Не, не тук.

Хвана ме за ръката, целуна я бързо и ме изведе от стаята за бiliarд нагоре по стълбите. Влязохме в неговата спалня, която представляваше по-мъжествена версия на моята стая. Имаше легло с балдахин, плътни плюшени завеси и бе боядисана в цвят магнолия и тъмнозелено. Стаята бе някак безлична и изобщо не приличаше на детска стая, но нямах време да мисля за това. Той затвори вратата с ритник и ме взе в обятията си.

Този път ме целуна толкова нежно, че бе ясно, че умишлено не бързаше. Целувката му ставаше все по-страстна, а аз легнах по гръб на леглото и го дръпнах върху себе си. Усещах тежестта на тялото му. Задърпах ризата му, нетърпелива да се отърва от нея, но той хвана ръцете ми.

— Търпение — прошепна той с дрезгав глас. — Няма защо да бързаме. Цялата нощ е пред нас.

Започна да ме съблича, бавно и внимателно разкопча ризата ми и я смъкна от раменете ми. Прехапах устни, когато свали ципа на панталона ми и го съблече мъчително бавно. Останах само по бельо. Той спря и ме разгледа. Изпиваше ме с поглед, а тялото ми потръпваше в очакване на предстоящото. Макар че опитът ми бе ограничен, разбирах, че той бе истински майстор и познавач.

Устните му отново откриха моите, целувката му бе възбуждащо лека. Без дори да усетя, той опитно разкопча сутиена ми и нежно смъкна презрамките. Обсипа с целувки пъпа ми и пъкна пръсти под бикините ми, а аз усетих пулсиране между краката си.

Събу черните дантелени бикини и продължи да ме целува, галейки вътрешната част на бедрото ми. Пръстите му най-после се преместиха между краката ми, а аз вдишах шумно. Докосването му бе мъчително възбуждащо. Извих гърба си и протегнах крака в сладко очакване, докато пръстите му ме докосваха. Стиснах завивката с ръце и потръпнах в прегръдката му.

Тогава той се отдръпна от мен и потърси погледа ми, а аз дишах тежко.

— Можем да спрем. Не е нужно да го направим тази нощ.

Вместо да му отговоря, протегнах ръце и се захех да разкопчавам колана му.

Коленичи между краката ми, а аз затворих очи. Ахнах леко, когато внимателно проникна в мен. Алекс спря и допря челото си до моето.

— Добре ли си? — прошепна той.

Отворих очи и кимнах, за да му покажа, че може да продължи. Той отново ме целуна и изчака да се успокоя. Започна да се движи бавно. Испитах болка само за миг, а след това започнах да се движа заедно с него, напълно забравяйки притеснението си.

Постепенно ритъмът на движенията му ставаше все по-бърз. Постоянно нашепваше името ми, ръцете му галеха косата ми, а ноктите ми се впиваха в гърба му, докато той най-после свърши с дълбок, примитивен стон и тялото му потръпна.

След това ме взе в обятията си, притисна ме до потното си тяло и започна да ме целува отново и отново.

[1] Архитектурно-художествен стил в изкуството през XIX век, който използва форми от времето на Ренесанса и достиженията на италианското изкуство от XVI век. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Отворих очи. Не знаех къде се намирам. Със сигурност не бях в Лондон. Далечният шум на автомобили бе заменен от птичи песни и бръмченето на трактор. Стаята бе полутъмна, съвсем малко светлина влизаше през тясната пролука между дебелия плюшени завеси.

Спомних си събитията от предната нощ. Изведнъж осъзнах, че съм гола и съм се сгушила до топло мъжко тяло, а нечия ръка ме прегръщаше през кръста.

Тялото ми се вцепени, а ръката ме притисна още по-силно.

— Будна ли си? — попита Алекс.

Измърморих утвърдително вместо отговор. Нямах представа как трябва да постъпя в тази ситуация. Всичко се беше случило в един страстен миг, а сега, в студено утрото, аз не знаех как трябва да продължи. Въпреки споделяната интимност Алекс все още ми беше непознат.

Той се изправи и се подпря на лакът.

— Успя ли да се напиш? — Звучеше загрижен. — Снощи си легнахме късно...

— Добре съм. — Исках да се държа спокойно, докато разбере какво се очакваше от мен. Не знаех как трябва да постъпя.

Изминалата нощ бе много важна за мен, но това не означаваше, че Алекс приема нещата по същия начин. Той е имал много такива срещи само за една нощ. Може би сега просто чакаше да се облека и да си тръгна.

— Просто добре? Е, това е удар по самочувствието ми. — В гласа му се усещаха флиртуващи нотки, които звучаха обещаващо, но не исках да правя никакви предположения, затова замълчах.

Алекс ме дръпна нежно и аз се преобърнах по гръб. Наложих си да го погледна. Завивките покриваха тялото му само до кръста и ми бе много трудно да не забележа голите му мускулести гърди.

Той наклони глава на една страна и ме погледна внимателно.

— Е, ще ми кажеш ли какво се случва в главата ти?

Дотук с плана ми да си мълча. Дори и аз не можех да пренебрегна един такъв директен въпрос.

— Мислих си, че трябва да се приготвям. Да се връщам в Лондон...

Гласът ми заглъхна. Алекс не отговори веднага. Аз тайно го погледнах, подготвяйки се да бъда отблъсната. Но очите му танцуваха развеселено.

— Само не ми казвай, че смяташ да ми избягаш. — На лицето му се изписа престорена тъга. — Какво съм аз за теб? Просто поредната бройка?

— Да... не... просто не бях сигурна кое е редно... — Не можех да повярвам колко неубедително звучах. За щастие за Алекс това нямаше значение.

— Ами... — каза той проточено и наведе глава, така че устните му докоснаха рамото ми. — Ако зависи от мен — изрече той между целувките — бих предпочел да останеш още малко. Стига да не бързаш да се връщаш...

Положих усилия да не реагирам, но докато пръстите му галеха голия ми корем, несъзнателно ахнах.

— Всичко зависи от това дали ще ми посочиш добра причина да остана — отвърнах аз. Зарязах всички преструвки, прегърнах го през врата и го придърпах върху себе си.

— Гладна ли си?

Час по-късно все още бяхме в леглото. Алекс лежеше по гръб, главата ми беше на гърдите му и той галеше косата ми.

— Умирам от глад — признах аз. До момента не ми бе хрумвало, но в този миг осъзнах, че малко храна щеше да ми се отрази добре.

— Хайде да слезем и да видим какво ще открием в хладилника.

— Нима се очаква сами да си направим закуска? — престорено промърморих аз, а Алекс стана от леглото и obu дънките си. — Мислих, че на едно такова място ще има слуги, които изпълняват всяко наше желание. Какъв е смисълът да спя с богаташ, ако това няма да ми донесе поне някакви бонуси?

Той се засмя.

— Те знаят от опит, че предпочитам да не ми се бъркат.

Усмихнах му се нахално.

— Това означава ли, че мога да сляза долу гола?

— Щом така искаш. Но все пак е по-добре да облечеш това — отвърна той и ми подаде тениската си.

Щом се облякох, той ме хвана за ръка и двамата излязохме от стаята. Слизахме по стълбите и се смеехме. Той вървеше пред мен, а аз го следвах.

Но щом стигна до последното стъпало, той внезапно спря. Аз спрях зад него и надзърнах над рамото му, за да видя какво става. В коридора стоеше елегантен мъж на средна възраст, облечен в тъмносив костюм. Мъжът ме гледаше втренчено.

Беше Дънкан Ноубъл.

Тримата замръзнахме на местата си — Алекс и аз стояхме на последното стъпало, а баща му бе застанал върху каменния под на внушителния коридор. Настъпилата тишина стана неловка.

Алекс първи наруши мълчанието.

— Татко — каза той с неприкрита враждебност. — Какво правиш тук?

— Помолих Бил и Сара да те наглеждат. — Гласът на Дънкан бе също толкова спокоен. — Знаех, че отново си започнал да организираш покер игри, и имах предчувствие, че рано или късно някоя от тях ще се проведе именно тук.

Макар че Дънкан привидно бе ядосан заради покера, имах усещането, че това не беше единствената причина. Навярно се държах като параноичка, но мисля, че гневът му се дължеше по-скоро на моето присъствие. Исках да пусна ръката на Алекс, но той стисна пръстите ми окуражаващо. Това не ми подейства особено успокоително под строгия поглед на баща му.

Дънкан ме погледна, а аз потръпнах. Той бе достатъчно добър да ми даде работа и да ме покани на вечеря, а сега усещах, че бе разочарован да ме види тук с Алекс. Единственото хубаво нещо в цялата история беше, че все пак не бях слязла гола, макар че краката ми бяха на показ, тъй като носех само бельо и тениската на Алекс. Дръпнах тениската, в опит да се поприкривя още малко. Алекс също бе полугол — носеше само дънки. На Дънкан Ноубъл му стана пределно ясно с какво се бяхме занимавали, освен ако точно днес по някакъв начин не бе изгубил ясната си преценка.

Най-после отмести очи от мен и погледна сина си.

— Александър. Може ли да поговорим насаме, моля — каза той.
— И, за бога, облечете някакви дрехи.

При тези свои думи той се обърна и тръгна към задната част на къщата.

Алекс въздъхна и ме погледна.

— По-добре да отида и да реша проблема.

— Разбира се. — Почувствах облекчение, че нямаше да участвам в разговора.

— Няма да се бавя. — Той ме целуна по носа. — Поне така се надявам.

Можах да отида в кухнята и да си направя закуска, но не се чувствах удобно, като знаех, че Дънкан Ноубъл е тук, затова реших да се върна в стаята на Алекс и да го изчакам.

Къщата имаше добра звукоизолация, но докато се качвах по стълбите, чух далечен шум от повишени гласове. Навярно бях много смутена, но не можех да се отърся от усещането, че аз съм причината за спора между Алекс и баща му.

Качих се на горния етаж и се сгуших на един от фотьойлите. Мислех, че Алекс ще се върне след няколко минути, но времето минаваше, а него го нямаше. По едно време чух как входната врата се затвори с трясък, но Алекс отново не се върна.

Накрая започнах да се чувствам глупаво да лежа там само по бельо. Станах и се облякох. Най-добре беше да изляза, независимо какво се случваше.

Тъкмо обувах обувките си, когато Алекс се появи на вратата.

— Какво стана? — Почувствах облекчение да го видя. — Наред ли е всичко?

Той не отговори. Просто си стоеше там и ме гледаше, а лицето му бе непроницаемо.

— Алекс? — подканих го аз, когато тишината стана изнервяща.

— Всичко е наред — отвърна той, отиде до леглото и се просна на него.

Не очаквах такъв отговор.

— Нима? Баща ти не изглеждаше никак доволен. Какво искаше?

— Обичайното. Да ме убеди да се откажа от покер игрите.

— О... ясно.

Изчаках за още обяснения, но такива не последваха. Замислих се дали да не легна до него, но нещо ме спираше да го направя. Настроението на Алекс се бе променило. Флиртаджийските закачки бяха изчезнали. Бе покрил лицето си с ръка, така че не виждах очите му. Пред мен стоеше онзи студен и сдържан Алекс от изминалата седмица. Разговорът с баща му очевидно му бе повлиял, независимо за какво бяха говорили.

Надигна се на лакти и ме погледна.

— Виж, имам няколко неща за вършене. Искаш ли да се прибереш в Лондон с влака?

Отворих изненадано уста. Исках да попитам нямаше ли да закусваме, но интуицията ми казваше да не го правя.

— Разбира се — отвърнах аз. — Няма проблем, ще се прибера с влака.

— Добре. Ще ти извикам такси.

Събрах нещата си, докато той се обади за такси, опитвайки се да не обръщам внимание на студенината и тревогата, които ме обземаха.

— Ще си взема душ — каза той, щом приключи разговорът. — Можеш да си тръгнеш сама, нали?

— Да... разбира се. — Не знаех какво друго да кажа. Ситуацията бе станала толкова неловка, а аз не разбирах защо. Тъкмо щях да си тръгна, но нещо ме спря. — Алекс?

— Хмм?

— Навярно се държа като параноичка... но дали баща ти се ядоса, защото ни завари заедно?

Той беше зает да изпраща съобщения от телефона си и дори не вдигна поглед, а само попита:

— Защо да е ядосан за това?

Намръщих се и се замислих. Хрумваше ми само едно нещо, независимо колко невероятно изглеждаше.

— Не знам... може би е преувеличено, но нали знаеш, че майка ми и баща ти са скарани? Питам се дали няма нещо общо с това...

Така и не успях да накарам майка ми да ми каже защо онази нощ го изгони от дома ни. Какво толкова ужасно се бе случило, че то да повлияе на начина, по който Дънкан Ноубъл приемаше връзката ми с Алекс?

Но той не се интересувахе от размислите ми.

— Мисля, че влагаш прекалено много емоции — каза той, прибра телефона си и ме целуна по носа.

Това трябваше да бъде жест на обич и нежност, но с него сякаш ме игнорираше. Или пък бе само плод на въображението ми.

— Какво мога да кажа? Благодаря за невероятната вечер. Беше страхотна — рече той.

Разговорът не вървеше, но не можех да разбера каква точно бе причината за това. Постоянно се питах дали всичко е наред. Бях сигурна, че странното настроение на Алекс е безспорно свързано с онова, което му е казал баща му.

Той вече беше на вратата. Не исках всичко да приключи по този начин. Отчаяно се питах какво да кажа.

— Ще се върнеш ли до довечера? Защото, ако се прибереш, можеш да се отбиеш в клуба.

Алекс спря, обърна се и ме погледна.

— Да — каза той след кратка пауза. — Да, ще се видим в клуба.

— Чудесно. — Гласът ми беше престорено весел. Исках да кажа още нещо, но отношение му не бе никак предразполагащо.

Докато слизах по стълбите, не можех да се отърся от странното усещане, че нещо не беше наред. Но каква бе причината? Всичко между нас вървеше страхотно до появата на баща му. Не можех да си представя, че думите на Дънкан Ноубъл биха могли да го настроят срещу мен.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

По време на цялата ми смяна в „Дестинация“ тази вечер не спрях да чакам Алекс, но той така и не се появи. Пратих му есемес през почивката, за да го попитам какво прави, но не получих отговор. Замислих се дали да не му звънна, но в крайна сметка се отказах да бъда едно от онези досадни момичета.

— Какво става с теб тази вечер? — попита Джас, докато се преобличахме след края на смяната ни. Замери ме със сгънатата си на топка туника, която се закачи на главата ми и ме накара да вдигна поглед изненадано.

— Какво е това? — Изобщо не забелязвах нищо около себе си.

— Разказвах ти, че Хю ме покани да живея с него и те попитах какво мислиш за идеята. — Тя вирна нос и подсмръкна, преструвайки се на обидена. — Но ти очевидно си заета с по-важни неща.

Тя ме погледна с очакване, а аз само свих рамене. Все още не исках да ѝ казвам нищо за Алекс. Двамата не бяхме разговаряли за отношенията си, затова не исках да се разприказвам.

— Няма нищо за казване.

— Добре. — Джас завъртя очи с досада. — Не казвай нищо на най-добрата си приятелка. И без това не ме интересува.

Тя отново ми разказа историята за преместването си у Хю и отново попита за мнението ми. Темата очевидно я накара да забрави за мен и за желанието си да научи тайната ми.

Тръгнахме си от клуба заедно, хванати подръка. Хю беше паркирал от другата страна на улицата и я чакаше в черното си бентли. Каква ирония! Толкова много ѝ говорих да не се доверява на Хю, защото той ще я нарани, а ето че той беше тук, а Алекс го нямаше.

Джас ме хвана за ръката.

— Ела. Хю ще те закара до апартамента на Алекс.

Тръгнахме към колата, а Хю слезе и отвори вратата на Джас.

— Здравей, скъпи — поздрави тя и го целуна по бузата. — Може ли да закараме Нина до къщи?

— Разбира се — отвърна Хю и тръгна към шофьорската врата, докато аз се качвах на задната седалка. — И без това щях да ви попитам дали ви се ходи на партито — каза той безизразно, сякаш бе напълно ясно за какво говори.

— Какво парти? — попита Джас.

Хю се намръщи.

— Партито у Алекс, разбира се. Мислих, че затова предлагаш да закараме Нина... — Той ме погледна и гласът му заглъхна.

Погледът на Джас се местеше ту върху мен, ту върху него. Разбираше, че се случва нещо, но не знаеше какво.

— Е, да тръгваме. Колкото по-бързо отидем, толкова по-добре.

Джас не спря да говори през целия път, за да запълни неловката и напрегната тишина, която бе настанала. Щом пристигнахме, Хю паркира колата, а тя предложи да се качи с мен. Аз не отказах. Имах чувството, че подкрепата ѝ ще ми бъде нужна.

В момента, в който вратата на асансьора се отвори, чух шума от партито. Музиката бе толкова силна, че стените и подът се клатеха, а над нея се чуваше смях. Тревогата и лошото предчувствие, които цял ден усещах в стомаха си, започнаха да заливат цялото ми тяло, но аз насила ги овладях. Независимо какво щеше да се случи, трябваше да се изправя пред него.

Влязох във всекидневната и заварих Алекс и приятелите му. Той лежеше на дивана и държеше в ръка полупразна бутилка френско шампанско „Тетанже“. Изглежда, това съвсем не беше първата му бутилка за вечерта.

— Добре ли си, скъпа?

Обърнах се и видях Джас, която ме наблюдаваше с неприкрито безпокойство. Макар че не ѝ бях разказала нищо за предишната нощ, тя разбра, че гледката ме беше разстроила много повече от очакваното.

Хю стоеше до нея и се мръщеше. Очевидно не беше никак доволен от видяното.

— Добре съм — казах аз, а гласът ми прозвуча далечен и отчужден. — Може ли да ме почакате тук за минута?

Джас кимна енергично.

— Разбира се.

Оставих Джас и Хю на вратата и отидох при Алекс. Положих огромни усилия да не обръщам внимание на оскъдно облечената

блондинка, която стоеше до него.

— Алекс? — Той ме погледна със стъклени очи. — Може ли да поговорим?

— Каквото пожелаеш, скъпа. — Вече усещах тревога. Гласът му бе прекалено подигравателен и думите му прозвучаха така, сякаш флиртуваше.

Погледнах сърдито приятелите му.

— Можем ли да излезем навън?

— И защо да го правим? — попита той и дори не помръдна. Протегна ръце на дивана и потъна още повече в меките възглавници. Огледа бавно хората наоколо. — Можеш да кажеш всичко пред приятелите ми.

Отпи от бутилката и я подаде на блондинката. При тази гледка ми се прииска да си тръгна. Бе ясно, че той не се интересува от мен. Но дълбоко в себе си исках да знам какво се бе променило. Сутринта бе толкова мил и аз наистина повярвах, че между нас има нещо. Нима всичко това е било във въображението ми?

— Е? — Той се прозя. — Какво искаш?

— Аз просто... — Предчувствах, че ще се изложи, но въпреки всичко трябваше да знам. — Искам само да разбера защо се държиш така.

— Как? — Погледът му беше толкова празен, че започнах да изпитвам съмнения. — Преспяхме заедно. Това е всичко. Защо правиш толкова голям въпрос от това? — Той се обърна към останалите и завъртя очи с досада. — Напомнете ми друг път да не спя с девственица. Не си струва неприятностите.

Поех си рязко дъх. Зад мен Джас извика:

— О, не!

И тогава чух присмеха на останалите, а лицето ми се изчерви. Мразех се, задето показах реакцията си пред всички.

— Ах, ти, копеле — просъсках аз.

— Не можеш да ме обидиш с думите си — каза той и остана съвсем невъзмутим.

Поклатих глава с отвращение и се обърнах.

— Колко забавно... — Гласът му ме закова на място. Думите му бяха толкова нелепи, че ме накараха да се обърна и да чуя какво още имаше да казва. Гледаше ме със студените си очи и подигравателната

си усмивка, която ме провокираше да го ударя. — Смятах, че това ще те направи щастлива.

— И защо мислиш така? — попитах през стиснати зъби.

— Защото можеш да се поздравиш, че през цялото време беше права за мен.

Гледах го в продължение на един дълъг миг. Не можех да повярвам, че това бе същият мъж, който миналата вечер нежно махаше косата от очите ми, който бе толкова грижовен и внимателен. Сякаш бях попаднала в някакво лошо направено телевизионно предаване, в което са го взели и са го сменили с напълно непознат човек. Нима бе толкова добър актьор? Нима аз бях толкова глупава, че повярвах на представлението му? Винаги съм се смятала за по-умна.

Тогава се обърнах. Нямах да позволя да ме види как плача.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Добре ли си, скъпа? — Джас ме гледаше със съчувствие. Погледът ѝ бе същият през последните две седмици, в които живеех при нея.

През цялото време се държеше изненадващо дискретно и не настояваше да ѝ кажа какво точно се бе случило между мен и Алекс. Бях ѝ благодарна за това. И бездруго голяма част от личния ми живот вече беше на показ. Имаше много свидетели на случилото се и новината бързо се беше разнесла в клуба, така че сега всички знаеха — от клиентите до персонала. Щом влезех в съблекалнята, разговорите спираха и хората ме гледаха така, сякаш съм онова момиче — глупачката, което бе преспало с гадняр като Алекс Ноубъл.

— Честно ли? Не съм особено добре — отвърнах аз, а Джас седна на стола срещу мен. Не ми е леко.

Беше събота сутринта, а аз стоях на масата в кухнята ѝ със стария си лаптоп. Търсех си нова работа и ново жилище. Лечението на майка ми приключваше след две седмици и щяхме да разполагаме с месец да се подготвим, преди социални работници да дойдат и да преценят дали можем да се грижим за Ейприъл. Препоръката към съда на нашия социален работник щеше да бъде решаваща. Затова трябваше да направя всичко необходимо, за да покажем, че можем да осигурим безопасен и стабилен дом на Ейприъл.

Но на думи бе далеч по-лесно постижимо, отколкото на практика. Отчаяно исках да напусна работата в „Дестинация“ не само заради Алекс. Можех да се справя с погледите и шушуканията, защото и преди съм преживявала подобни неща, но ми трябваше работа с приемливо работно време. Миналата седмица бях на интервю за нова длъжност, която не беше кой знае какво — рецепционистка във фитнес зала в Лондонското сити.

На хартия работата беше перфектна. Заплатата и работното време бяха добри, фитнесът бе близо до гарата на улица „Ливърпул“, в центъра на район с много банки. Нямахме да работя през почивните

дни и смените ми щяха да продължават най-късно до десет вечерта. Но интервюто не мина никак добре. Управителката не остана впечатлена от надеждността ми, а споменът за разпита, на който ме подложи, все още ме караше да потръпвам.

Защо си работила само три месеца на бензиностанцията?

А от колко време работиш в „Дестинация“?

Бих искала да отбележа, че явно не се задържах дълго на работа. Има ли някаква конкретна причина за това?

Имаш ли препоръки?

Опитах се да обясня възможно най-добре, но дори и аз нямаше как да не призная, че автобиографията ми бе доста бедна. Тръгнах си с ясното усещане, че искаха да ми кажат: „Не ни се обаждай, ние ще ти се обадим“. Кандидатствах и за много други работни места, но едва ли имах големи шансове.

— Както и да е — казах аз и затворих лаптопа си. — Този следобед ще разгледам един апартамент. Стискай палци всичко да мине добре.

— Да, разбира се. Не се отказвай от онази работа. Обзалагам се, че не си се изложила толкова много, колкото мислиш.

Джас ми се усмихна окуражаващо, а аз се опитах да отвърна на усмивката ѝ. Но имах предчувствието, че нещата бяха точно толкова зле, колкото предполагах.

— И така, както виждате, всичките три спални са достатъчно големи. — Брокерката ме заведе в една от стаите, за която реших, че е основната спалня.

Сандра Морган или Санди, както ми каза да я наричам, беше жена на средна възраст със сурово лице. Носеше костюм с подпльнки от 80-те години в яркочервен цвят. Косата ѝ сякаш бе изсушена тази сутрин. Учудих се, че къдриците ѝ успяха да минат през вратата.

— Във всички стаи се побират двойни легла и навсякъде има голямо пространство за гардероб.

Обясни ми, че апартаментът е близо до всякакви удобства — спирките на метрото и автобусите, и търговски център — но всъщност нямаше нужда да го хвали. Жилището беше идеално и точно това, което търсех.

Апартаментът се намираше близо до езерото Канада Уотър, от другата страна на реката, срещу „Плейстоу“, в Източен Лондон, където живяхме преди. През последните две десетилетия районът постепенно бе започнал да се заселва от хора със знатен произход и днес можеше да се похвали със съвременни жилищни комплекси, в които живееха млади професионалисти. Сградата бе едва на около пет години и имаше модерно излъчване — стените бяха боядисани в цвят магнолия, килимите бяха кремави, а стаите — малки, но удобни и практични. Бях сигурна, че на Ейприъл ще ѝ хареса много, а социалната работничка Маги ще остане впечатлена, когато дойде на посещение.

Върнахме се в кухнята и Санди се обърна към мен с голяма, ентузиазизирана усмивка.

— Е, какво мислите?

Кухнята беше добро място да зададе този въпрос. Макар че бе малка или компактна, както се изразяваше Санди, имаше южно изложение, така че през огромния прозорец нахлуваше слънчева светлина и падаше върху кръглата маса в ъгъла. Представях си как цялото ни семейство се събира около нея.

— Ще го наема — казах аз и забелязах как очите ѝ проблеснаха при думите ми.

— Чудесно! — Тя бръкна в кожената си бизнес чанта и ми подаде някакви документи. — Ето формуляра, който трябва да попълните. Съвсем стандартен е. Трябва само да уточним препоръките и да изчистим депозита, и апартаментът е ваш.

Разгледах формуляра и нещо привлече вниманието ми.

— Депозитът е в размер на шестседмичен наем? Мислих, че е за четири седмици.

Усмивката изчезна от лицето на брокерката.

— Е, депозитът е в размер на шестседмичен наем. Въпросът не подлежи на договорки. Това проблем ли е?

Нямаше да бъде проблем, ако бях взела парите, които Алекс ми предложи за последната игра. Понякога ми се иска да не бях толкова принципна. Така животът ми щеше да е много по-лесен.

Не отговорих веднага и Санди въздъхна.

— Вижте. — Погледна сърдито часовника си. Приятелското ѝ отношение бе сменено от нетърпение. — Съжалявам, но имам и друга среща.

С умели движения, които сигурно беше усъвършенствала дълги години, тя успя да ме изведе от кухнята в коридора. Преди да разбере, отвори входната врата и аз вече стоях отвън, на изтривалката с надпис „Добре дошли“.

— Нали ще уведомите собственика, че се интересувам от апартамента? — попитах аз, усещайки, че жилището ми се изплъзва.

— Да, разбира се. Но не възлагайте особени надежди. Това е много чест развой на нещата. — При тези думи тя затвори вратата пред лицето ми.

Късно следобед се прибрах в апартамента на Джас и се чувствах наистина обезсърчена. Изглежда, нямаше да бъде никак лесно да си намеря нова работа и жилище. Отворих входната врата, а Джас веднага дойде да ме поздрави.

— Е, как мина? — попита тя, подскачайки от крак на крак.

Бях ѝ благодарна, че през последните две седмици прекарваше толкова много време с мен, особено като се имаше предвид, че не бях никак забавна. Знаех, че умира от нетърпение да се пренесе у Хю и можеше да ме зареже, но вместо това тя остана и не спираше с опитите си да ме развесели.

— Не особено добре. — Пуснах мантата си на пода и събух маратонките си. Високият дух на Джас ми допадаше, но сега не бях в настроение за веселби.

— Не съм толкова сигурна. — Тя ме хвана за ръката. — Ела да прослушаш съобщенията си.

Задържа ме във всекидневната и застана до мен, докато аз пусках телефонния секретар. Тя очевидно полагаше усилия, за да не издаде вълнението си, но дори и аз останах изненадана, когато чух първото съобщение. То бе от управителката на фитнеса, която ми предлагаше

работата като рецепционистка. Второто съобщение бе от Санди, която съобщаваше, че собственикът на апартамента бил съгласен да вземе депозит само за четири седмици.

Прослушах съобщенията втори път, а на лицето на Джас грееше широка усмивка.

— Видя ли? Нали ти казах, че всичко ще се оправи?

Почувствах огромно облекчение. Очакваше ме ново начало. Ако нещата продължаваха да се подреждат в същия дух, скоро Ейприъл щеше да се прибере у дома и никога повече нямаше да се наложи да виждам Алекс Ноубъл.

* * *

— Е, значи ни напускаш? — каза Джайлс и се облегна на бара два дни по-късно, докато бях на работа в „Дестинация“.

Опитах се да се видя с него по-рано и да му кажа за новата ми работа, но го нямаше, затова се наложи да оставя молбата си за напускане на бюрото му.

Не бяхме говорили след случката, при която го отблъснах, но се радвах, че дойде да ме намери. През цялото време се държеше добре с мен и аз не исках нещата между нас да останат неизяснени. Радвах се, че и той мислеше така.

— Надявам се, че не е заради... ами...

— Алекс? — допълних аз.

Поне имаше благоприличието да изглежда засрамен.

— Съжалявам. Дочух някои неща. Не трябваше да вярвам на слуховете, но... — обясни той и сви рамене. Знаех какво имаше предвид. Ситуацията имаше толкова големи последици, че нямаше как да ги избегнем.

— Не е заради това. Трябва ми работа с по-нормално работно време.

— Сигурен съм, че татко щеше да ти намери нещо подходящо.

Всъщност Дънкан Ноубъл каза същото, когато му се обадох, за да му съобщя, че напускам. Смятах, че му дължа това, защото преди няколко месеца ми бе помогнал. Предложението му ме изненада, особено предвид факта, че ме видя с Алекс в имението „Рексли“.

Питах се дали не ми предлага друга работа единствено защото знаеше, че синът му ме беше зарязал. Това ми бе достатъчно да му откажа.

— Вече всичко е уредено и аз съм доволна.

Джайлс кимна с разбиране.

— Това е добре. Радвам се, че нещата се оправят. Ако ти трябва препоръки или нещо друго, просто ми се обади.

— Благодаря. — Думите ми бяха съвсем искрени. — За всичко. Държа се много мило с мен. А и не каза нищо за покер игрите.

Докато двамата разговаряхме, усетих, че някой ме гледа. Вдигнах поглед и видях Алекс и неговите приятели в другия край на заведението. Гледаше ни втръчено и не изглеждаше никак доволен.

Виждах го за първи път след онази ужасна нощ, в която ме унижи пред приятелите си. Не знам дали ме избягваше, или просто не беше идвал в „Дестинация“, но това не ме интересуваше. Радвах се, че не ми се налагаше да го виждам. Досега.

В един миг погледите ни се срещнаха, но Алекс веднага се обърна към Тори, която бе седнала до него, и продължи разговора си.

Джайлс си тръгна и аз се върнах към работата си.

Инцидентът с Алекс продължи само няколко секунди и аз дори не се замислих за случилото се. Но дойде време за почивката ми. Тръгнах по коридора и чух стъпки зад себе си. Обърнах се и го видях. Раздразнението ми, че ме следва, се изпари напълно, щом видях изражението му. Алекс беше бесен.

— Какво има между теб и Джайлс? — попита той.

— Нищо — казах аз, обърнах се и продължих по коридора. Но той застана пред мен и препречи пътя ми.

— Не ме прави на глупак. Видях ви заедно. Кажи ми — вече спиш с него ли?

Гневът се лееше от цялото му същество. Не можех да повярвам какъв двуличник беше! Спа с мен, заряза ме и ме унижи, а сега имаше нахалството да — какво? Какво всъщност си позволяваше? Ако не го познавах толкова добре, бих помислила, че ревнува.

Щях да му обясня, че съм подала молба за напускане и с Джайлс се сбогувахме, но тогава се запитах защо е нужно да си правя труда. Не бях длъжна да се оправдавам пред него. Ако Алекс си правеше някакви заключения за връзка между мен и Джайлс, не бе необходимо да му обяснявам каква е истината.

— И какво, ако го правя? — Вирнах предизвикателно брадичка аз. — Не е твоя работа. — Направих крачка напред. — Ти съвсем ясно ми показва, че не искаш да имаш нищо общо с мен. Защо просто не направиш услуга и на двама ни и не ме оставиш на мира.

Обърнах се, но той хвана ръката ми.

— Нина...

— Недей! — извиках аз и издърпах ръката си. — Не знам какво се опитваш да направиш. Може би искаш да видиш дали самоуважението ми е толкова ниско, че да се върна при теб, след като се отнесе с мен като с боклук, за да ме унижиш отново. Ако е така, нека си изясним нещата — по-добра съм, отколкото си мислиш и съм по-добра от теб. Не ме докосвай никога повече.

Продължи да ме гледа дълго. Положих усилия да отвърна на погледа му. Сърцето ми биеше толкова бясно заради гнева и болката, които изпитвах, че едва дишах, но не исках да му позволя да види какво чувствам. Помислих, че той ще каже още нещо, но за мое облекчение просто си тръгна.

Наблюдавах как се връща обратно в клуба. Едва тогава издишах дълбоко.

Нещо ме накара да го последвам. Видях го да се връща на масата и да сяде до една красива блондинка. Обви раменете ѝ с ръка и се наведе, за да прошепне нещо в ухото ѝ. Не знам какво ѝ каза, но явно думите му бяха свършили своето, защото секунда по-късно двамата тръгнаха към изхода.

Очите ми се напълниха със сълзи, бързо ги избърсах. Нямах смисъл да плача за някой като Алекс. Бе ми дал да разбера, че не се интересува от мен. Той беше свободен. Можеше да спи с всяка, с която пожелае. Но ме болеше да гледам как го прави.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Сандра тук ли е?

В офиса на брокера за недвижими имоти имаше само още един човек — пъпчив младеж, който сигурно още не се бръснеше, облечен с прекалено голям за него костюм. Предположих, че е стажант.

— Съжалявам, тръгна си. Мога ли да ви помогна?

Поколебах се за миг и се почудих дали можех да се доверя на този малко нервен, но благ младеж. Но какво пък. Просто щях да оставя подписаното копие на договора. Ако не можеше да го обработи, щях да се върна на следващия ден.

Той всъщност се оказа по-компетентен, отколкото изглеждаше. Покани ме да седна и през следващите десет минути огледа всичко много старателно. Бях се замислила за други неща, когато го чух да казва:

— А шестседмичният депозит е платен предварително.

— Не, не съм платила.

Той ме погледна изненадано.

— Имах възможност да платя депозит за четири седмици и Сандра се съгласи.

Той повдигна вежда.

— Това не е никак типично за Сандра. — Той отново разгърна документите. — Не, сто, записано е. Пише, че е изплатен целият депозит.

Вероятно трябваше да оставя нещата така, но исках да се уверя, че всичко е наред. Не исках да се окаже, че ще ми вземат апартамента.

— Казвам ви, платила съм само за четири седмици.

Той се намръщи.

— Нека проверя отново... Да — каза той след миг. — Платила сте само за четири седмици, а сумата за останалите две е платена от друг. Оттук идва объркването.

Нещо в ума ми прищрака. Пулсът ми се ускори.

— Въпросът сигурно ще ви се стори странен, но как се казва този друг човек?

— Ами... — Колебанието му бе очевидно. Сигурно се чудеше дали не допуска грешка, разкривайки информацията. В един миг явно осъзна, че парите бяха платени от мое име, така че нямаше значение. Отново прегледа документите. — Сумата е платена от Александър Ноубъл. — Явно забеляза изписания на лицето ми ужас, защото каза: — О, боже. Добре ли сте? Нещо лошо ли казах? Мога ли да ви помогна?

Успях някак да го убедя, че съм добре. Напълно зашеметена от чутото, събрах нещата си и излязох от офиса.

Вървях по улицата и размишлявах за това колко сигурна бях, че нямаше да получа нито работата, нито апартамента. Накрая все пак ги получих, сякаш бе станало чудо. Спомних си успокоенията на Джас, че нещата не са толкова зле, колкото ми се струват на мен, и реакцията ѝ, когато разбра, че всичко се бе подредило. Тя не беше толкова изненадана, колкото аз. Сякаш очакваше точно този развой на нещата.

— Добре ли си, скъпа? — Гласът на Джас долетя от кухнята, когато блъснах входната врата. — Тъкмо щях да правя чай. Искаш ли една чаша.

В мига, в който се появих на вратата на стаята, тя млъкна. Изречението ми говореше достатъчно.

— Ти си знаела, нали? — кимнах аз. Все още бях прекалено ядосана, за да говоря.

Тя затвори очи за миг и изруга тихо. Вдигна поглед към мен, а очите ѝ вече бяха пълни със сълзи.

— Седни за минута, става ли? Ще ти обясня всичко.

Но аз останах на мястото си и само скръстих ръце на гърдите си. Беше ми дошло до гуша близките ми хора да ме предават. Ненаправно бях толкова затворена през всички тези години. Всеки път, щом се доверявах на някого, той неминуемо ме предаваше.

— Смятах те за своя приятелка, Джас. — Гласът ми бе тих и овладян. Наложих си да впрегна цялата си воля, за да не обърна внимание на терзанието, изписано на лицето ѝ. — Смятах, че ти също го мразиш.

— Така е, наистина!

— Защо тогава му помагаш? И каква е целта на всичко това? Не разбирам.

Този въпрос ме измъчваше през целия път към апартамента на Джас и не успях да намеря отговор. Какво иска Алекс? Той ясно ми показва, че ме презира, че не означавам нищо за него. Защо тогава бе платил част от депозита, за да получи апартамента? И защо бе направил всичко възможно да получи работата във фитнеса? Бях почти убедена, че той имаше нещо общо и с предложението за работа.

Пристъпих към Джас.

— Просто ми кажи какво става. Това е поредната му играчка, с която иска да ме унижи, нали? А ти си решила да му помогнеш?

— Не, за бога! Нищо подобно!

— А какво става тогава? Наистина нищо не разбирам.

Джас сбърчи лице.

— Моля те, скъпа, не се ядосвай. Няма нищо подмолно и нередно, кълна се. — Аз не отговорих, а тя трепереше като лист под погледа ми. — Виж, миналата седмица Алекс дойде при мен в клуба. Попита ме как си. Бях му толкова ядосана, че му разказах всичко — как се опитваш да си намериш работа и да наемеш апартамент. Казах му, че той е виновен за всичко. Той поиска да научи повече, а аз се питах дали пък не може да помогне. И когато разбрах за онези обаждания, предположих, че той има пръст в това. Но наистина не виждам какъв е проблемът. Това е най-малкото, което можеше да направи за теб, след като се държа по този начин. Но двамата не сме заговорничили или нещо такова...

Очите ѝ бяха големи и влажни като на куче, което не знае къде е сгрещило и моли за прошка. Вярвах ѝ, но в момента не бях в настроение да ѝ простя и да я оставя на мира.

— Може и да си заговорничила с него умишлено, но все пак трябваше да ми кажеш.

Тя сведе поглед, а ръцете ѝ започнаха нервно да пипат кухненската маса.

— Знам. Съжалявам.

Знам, че искаше да чуе, че ѝ прощавам, но все още не бях готова за това. Обърнах се и излязох от стаята.

Чух стърженето на стола по пода, когато Джас стана и ме последва.

— Наистина съжалявам — каза тя и ме настигна до входната врата. — Моля те, не ми се сърди.

Въздъгнах. Тя звучеше толкова смутено, че трябваше някак да я успокоя.

— Виж, не се сърдя на теб. Сърдя се на него — изплюх последната дума с цялото отвращение, на което бях способна.

Джас прехапа устна.

— Разбирам те, но...

— Какво? — попитах аз. Тя се колебаеше дали бе редно да каже онова, което искаше. — Каж ми какво има.

— Ако това ще е някаква утеха за теб, мисля, че той направи всичко това, защото е загрижен за теб.

Не си направих труда да ѝ отговоря. Просто излязох и блъснах вратата зад гърба си.

Стоях на оживената улица и гледах нагоре към сградата от стъкло и хром, в която се намираще апартаментът на Алекс. Когато си тръгнах преди две седмици, не очаквах, че пак щях да се върна тук, затова ми трябваше малко време да събера кураж. Костюмиран мъж мина покрай мен, блъсна ме леко и ми хвърли злобен поглед. Очевидно средата на тротоара не бе най-удачното място, на което да застана. Беше почти осем часа вечерта. Най-голямото движение бе отминало, но „Найтсбридж“ беше район, който винаги кипеше от живот. От магазините „Харълдс“ и „Харви Ник“ излизаха тълпи купувачи, а съседните ресторанти и хотели гъмжаха от посетители.

Влязох в облицованото с мрамор фоайе, опитвайки се да се успокоя. Три красиви рецепционистки седяха зад огромно дъбово бюро, а четирима охранители бяха заели позиции из цялото помещение.

Знаех паролата за асансьора и можех да вляза, но исках да го направя по установения ред. Затова помолих една от рецепционистките да се обади в апартамента. Алекс си беше вкъщи и тя ме покани да се кача.

Стоях в асансьора и наблюдавах как етажите се сменят един след друг. Радвах се, че бях сама. Чувствах се като боксьор преди важен мач — всяка частица от тялото ми беше напрегната. Чувах дишането си, въпреки блудкавата музика в асансьора; пръстите ми барабаняха по дясното ми бедро и усещах докосването им дори през дънките.

Най-после асансьорът достигна луксозния апартамент на последния етаж и спря със свистене. Вратите се отвориха, аз си поех дълбоко въздух и стъпих в коридора на Алекс.

Той стоеше на входа на всекидневната с чаша уиски в ръка.

— Добре направи, че се отби — каза провлечено той, докато вървах към него. — Но трябваше да ме предупредиш. Щях да се облека в подходящи за събитието дрехи.

— Какви игрички играеш? — прекъснах го аз, щом стигнах до него.

Той наклони глава на една страна, а на устните му заигра усмивка.

— Ще се наложи да бъдеш малко по-конкретна, скъпа. Последните две седмици бяха доста натоварени...

— Престани с тези глупости. Знам всичко, Алекс.

Доброто му настроение се изпари. Отпи от уискито и едва след това отговори:

— Какво точно знаеш? — Опитваше се да запази игривите нотки в гласа си, но ясно чувах появилата се острота.

— За депозита за апартамента ми.

— О, това ли?

Дали само ми се стори, или той наистина изпита облекчение? Какво друго бих могла да знам? Това не беше ли достатъчно?

Той се обърна и тръгна към кухнята с обичайното си равнодушие. Нямах друг избор, освен да го последвам. Наля си още една чаша уиски, а аз дори не си направих труда да удостоя предложението му с отговор.

— А работата във фитнеса? — продължих аз. — И в това ли си замесен?

Алекс сви широките си рамене.

— Собственикът ми е приятел. Поговорих с него и му казах, че според мен ще се справиш добре с работата.

Облегна се на кухненския плот и прокара пръст по ръба на чашата. Едва се сдържах да не я избутам от ръката му. Дразнеше ме фактът, че се опитва да омаловажи всичко. Наложих се да положа огромни усилия, за да овладее емоциите си.

— Ако трябва да съм напълно откровен — започна той и потисна прозявката си, — правиш от мухата слон. Помогнах ти и точка. Какво друго да кажа?

— Искам да ми кажеш защо.

Той повдигна вежда.

— Защо ти помогнах ли?

Кимнах в отговор.

— Има ли значение? — Погледнах го, а той въздъхна, сякаш целият разговор му беше неприятен. Отпи от уискито и продължи: — Може би съм те съжалил. Или пък съм се почувствал виновен. А може би това е бил най-бързият начин да те извадя от живота си. Сама избери. За мен е все едно.

Задържах погледа си върху него в продължение на един дълъг миг. Изваяното му лице изглеждаше отегчено и аз едва устоях на желанието си да си тръгна. Но нещо ме спря. Той се държи като задник, няма две мнения по въпроса. След последните му думи трябваше да си тръгна и никога повече да не погледна назад. Но знаех, че той искаше точно това. Сякаш полагаше огромни усилия да се прави на глупак.

— Не ти вярвам. — Думите излязоха от устата ми, преди да успея да ги спра.

Той въздъхна.

— За кое?

— За всичко, което каза. — Нямах да позволя очевидното му раздражение да ме ядоса. Можеше да се преструва, че не му пука за нищо, но аз знаех, че дълбоко в себе си бе загрижен. — Мисля, че ми помогна, защото все още имаш чувства към мен.

— Нима? — попита подигравателно той. — Мислиш, че се интересувам от теб, въпреки че те нараних и те унижих пред приятелите ми? Ти да не си се побъркала?

Навярно наистина се бях побъркала. Може би в момента се излагах ужасно. Но интуицията ми подсказваше, че не е така.

Пристъпих към него. Не исках да се откажа, докато той най-после не признаеше какво всъщност се случва.

— Познавам те, Алекс. Искаш всички да мислят, че не ти пука за нищо, но дълбоко в себе си ти си добър човек. Не разбирам какво става, но със сигурност има нещо повече от това, което ми казваш.

— Мисли каквото искаш — каза безгрижно той, за да ми покаже ясно, че смята думите ми за пълни глупости. Взе чашата си и се обърна към мен.

В този миг сигурно щях да се откажа, но за части от секундата видях напрежение в очите му и разбрах, че съм на прав път. Затова продължих да го притискам.

— Знам, че това звучи нелепо. — Той започна да обикаля из стаята. — Не съм забравила как ме унижи пред приятелите си. Постъпката ти бе много жестока. — За мой срам гласът ми започна да звучи неуверено. Забих нокти в дланите си в опит да спра сълзите си. — Накара ме да изглеждам като пълна глупачка. Но аз все още вярвам в теб. Дори след всичката болка, която ми причини, аз...

— Добре! Стига! — Той се завъртя, а очите му блестяха. — Права си. Това ли искаш да чуеш? Онази нощ, когато те унижих пред приятелите ми. Не исках да те нараня. Целта ми беше да те предпазя.

Макар че аз бях тази, която го притискаше да се съгласи, че помощта му бе продиктувана от нещо друго, признанието му ме накара да загубя ума и дума.

— Какво искаш да кажеш? — попитах най-после аз.

Той поклати глава.

— Знаеш ли какво? Уж си много умна, а понякога се държиш наистина глупаво. — Направи стъпка към мен. — Искаш да знаеш защо го направих? Истинската причина? Защото се безпокоя за теб. Защото започнах да се влюбвам в теб.

Това бе последното нещо, което очаквах да чуя от него. Бях толкова смаяна, че не можех да говоря, затова просто му позволих да продължи.

— Онази сутрин в имението се събудих, погледнах те и осъзнах, че никога преди не бях изпитвал подобни чувства към друга. Бил съм с толкова много момичета, но ти си единствената, с която наистина исках да прекарвам повече време. И тогава се появи баща ми. — Гласът му стана горчив. — Попита ме какво, по дяволите, правя там с

теб. Каза ми, че накрая ще те нараня, а това няма да е честно спрямо теб. Че трябва да имаш работлив и надежден мъж до себе си. Някой коренно различен от мен. Знаех, че е прав. Аз не съм добър човек, Нина. Не съм подходящ за теб. Затова...

— Затова реши да докажеш това, като ме зарежеш пред всички?
— Не можех да повярвам на ушите си и дори не си направих труда да го прикрия.

Той затвори очи за миг, а на лицето му се изписа болка.

— Е, това е. Оттогава съжалявам за постъпката си. Дори и да бях взел решение да те отблъсна, трябваше да го направя по друг начин. — Той се засмя огорчено. — Предполагам, че е напълно нормално и очаквано да се държа като копеле. — Той прокара ръка през тъмната си коса. — Последните две седмици бяха ужасни и за мен. Попитах Джас как си, защото наистина се интересувах. Щом тя ми каза колко зле е положението... Ами исках да помогна. Затова направих така, че да получиш апартамента и работата. Искях да си щастлива. — Той направи още една крачка към мен и виждах искреността в сините му очи. — Не си мисли, че съм те отхвърлил. Искях те. И продължавам да те искам.

Направи пауза, за да ми позволи да осмисля думите му. Гледах го, без да знам какво да кажа и как да реагирам. Беше толкова близо до мен, че можех да го докосна. Знаех, че той искаше да ме докосне, и търсеше знак, че може да го направи. Но как можех да му имам доверие?

Очите ми потърсиха неговите. Опитвах се да открия нещо, което да ми покаже, че той лъже. Не долових нищо, но какво всъщност означаваше това?

— Не знам на какво да вярвам, Алекс. Как мога отново да ти имам доверие след всичко, което направи? — попитах аз почти шепнешком.

— Как би могла да не ми се довериш след всичко, което казах?

Не откъсвахме поглед един от друг. Той направи крачка към мен. Хвана с две ръце лицето ми и нежно ме погали с палци. Поколеба се само за миг. Гледаше ме, за да разбере дали имах нещо против. В този миг осъзнах, че съм притаила дъх. Страхувах се, че дори най-малкото движение щеше да развали деликатността на мига. И тогава, преди да

успея да помисля дали исках да го спра, устните му докоснаха моите и той ме целуна страстно.

Отвърнах инстинктивно, обвих ръце около врата му, придърпвайки го по-близо към себе си, сякаш не можех да му се наситя. След цялото това време на раздяла нямахме дори и секунда за губене. Алекс сигурно се чувстваше по същия начин, защото разтвори ризата ми с едно движение, копчетата се разпиляха по пода, а той свали презрамките на сутиена ми. Ръцете му докосваха цялото ми тяло, галеха гърдите и корема ми и обсипваха с ласки кожата ми.

Преди да осъзная какво се случва, той ме повдигна върху кухненския плот. Избута полата ми нагоре и събу бикините ми. Бедрата ми се разтвориха и вдишах тежко, щом ме докосна.

Не издържах повече, затова протегнах ръце към колана на Алекс. Изругах нетърпеливо, когато ципът на дънките му заяде и свалих боксерките му.

Обвих крака около тялото му и го придърпах по-близо. Най-после го усетих в себе си, движенията му бяха страстни и бързи. Пъхна ръка в косата ми и издърпа главата ми назад, обсипвайки шията ми с горещи, жадни целувки.

Цялото ми тяло се разтрепери и впих нокти в гърба му.

— Нина... О, мили боже... — Притискаше ме още по-силно към себе си, оставяйки ме без дъх. Най-накрая изстена и се отпусна върху мен, полагайки глава на рамото ми.

Останахме така, притиснати един в друг, изтощени и замаяни. Единственият звук в стаята бе тежкото ни дишане. В този миг разбрах, че няма връщане назад, независимо какво щеше да се случи помежду ни.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Паркиран на улицата черен мерцедес не беше необичайна гледка в Лондон. Автомобили с шофьори като този са нещо нормално за Лондонското сити — те возят изпълнителни директори на важни срещи, а след това ги взимат от тях.

Изобщо нямаше да му обърна внимание на излизане от фитнеса след края на смяната ми, ако не бях забелязала персонализираната му регистрационна табела, на която пишеше ДН-1.

Минах покрай колата на път към спирката на метрото и затъмненият прозорец се отвори. Не бях изненадана да видя Дънкан Ноубъл.

— Имаш ли една свободна минута? — попитай той любезно, но аз се зачудих какво трябваше да му кажа.

Отворих вратата и седнах на бледобежовата кожена седалка. Огледах наоколо с критичен поглед.

— Доста потайна и мистериозна среща, не мислите ли?

— Навярно си права. Но исках да говоря с теб, а не знаех дали ще се согласиш да се срещнем.

— Затова решихте да не ми давате право на избор?

Той се усмихна при тези мои думи, но бързо възвърна сериозното си изражение.

— Алекс ми каза, че вие сте възобновили вашата... — Той направи пауза, търсейки подходящата дума. — ... вашето познанство.

Усмихнах се на свой ред. С Алекс се сдобрихме преди седмица и оттогава бяхме неразделни. Не бих използвала точно тази дума, за да опиша отношенията ни.

— Да, отново сме заедно.

Той въздъхна, а аз не разбирах защо беше толкова недоволен от това.

— Виж, Нина, ще говоря направо. Двамата сте достатъчно големи и решението си е ваше, независимо от моето мнение. Но... — Той се поколеба, а аз го гледах невъзмутимо, очаквайки да чуя какво

искаше да ми каже. — ... Може би е най-добре да не казваш на майка си, че двамата сте заедно.

Това бе последното, което очаквах да чуя. Поклатих невярващо глава — молбата му беше толкова нелепа.

— Защо? Знам, че двамата сте скарани. Но Алекс е бил едва на шестнадесет години, когато баща ми умря. Едва ли има нещо общо със случилото се между вас.

Дънкан изглеждаше огорчен.

— Разбирам те напълно. Но смятам, че точно в този момент, когато тя излиза от възстановителния център, навярно е най-добре да я предпазваме от излишен стрес. Затова навярно трябва да изчакаш, преди да й кажеш. Да видиш как ще потръгнат нещата между вас с Алекс.

Гледах го дълго. Нямахме смисъл от повече спорове.

— Добре. Ще си помисля.

— Точно това те моля.

Тъкмо излизах от колата, но отново се обърнах към него. Имаше нещо, което не ми даваше мира.

— Искам да знам само едно нещо.

— Какво? — попита предпазливо той.

— Защо с майка ми се скарахте преди години?

Той въздъхна дълбоко.

— О, Нина, най-добре е да не ровим в нещата.

— Това не е отговор. — Той просто ме гледаше. Разбрах, че няма да науча нищо повече. — Добре, така да бъде.

Посегнах към дръжката на вратата. Тъкмо излизах, когато Дънкан протегна ръка, за да ме спре.

— Повярвай ми. Най-добре за теб е да не ровиш повече.

В очите му се четеше ожесточеност, която ме разстрои.

Преглътнах шумно. Каквото и да се бе случило, никой не искаше то да излезе наяве.

Не спрях да мисля за враждата между майка ми и Дънкан Ноубъл, докато пътувах с метрото към апартамента на Алекс. Нямах никаква представа какъв бе поводът за нея. Спомнях си ясно как той подкрепяше семейството ни месеци наред след погребението, докато

една нощ се събудих от виковете на майка ми, която му крещеше да се маха от дома ни и му казваше, че вече няма да вземе и стотинка от него.

Тя започна да пие след този инцидент. След време изгубихме къщата си и трябваше да живеем в „Хейфийлд Корт“.

Какво толкова лошо би могло да се случи, че да накара майка ми да жертва спокойствието и сигурността на семейството, само за да не се налага да вижда Дънкан Ноубъл отново? Наистина нямах представа.

— Това е нелепо, не мислиш ли? — казах аз на Алекс. — Каквото и да се е случило между баща ти и майка ми, не разбирам защо то ни засяга.

Седяхме в леглото му и похапвахме пица, която си бяхме поръчали.

Алекс помълча, а когато заговори, дори не срещна погледа ми.

— Не ми е приятно да го кажа, но този път баща ми може би е прав.

Тъкмо посягах към пицата и спрях.

— Какво искаш да кажеш?

— Майка ти е в опасна ситуация. Трябва да се справи с много неща. Какъв е смисълът да ѝ казваме нещо, което ще я разстрои?

Не можех да повярвам на ушите си. Не очаквах, че ще подкрепи баща си.

— Няма да държа в тайна връзката си с теб. Няма никакъв смисъл...

Той хвана ръката ми и спря гневния ми изблик.

— Няма да е за дълго. Само докато Ейприъл се върне и нещата се оправят. Нали не искаш да я разстроиш, преди сестра ти да се прибере?

Прехапах устни, опитвайки се да проумея думите му. Разбира се, той бе прав. Не исках да направя нещо, което можеше да застраши прибирането на Ейприъл у дома.

— Може би си прав — казах най-после аз. — Ще почакам, докато нещата си дойдат на мястото. — Ощипах игриво бузите му, за да развеселя разговора. — А дотогава ти ще бъдеш моята малка, мръсна тайна.

Алекс се засмя.

— Това не е проблем за мен.

Той легна в леглото, издърпа ме върху себе си и започнахме да се целуваме.

По-късно през нощта се събудих и видях, че съм сама в леглото. Огледах се и видях Алекс, седнал на стол до прозореца, да се взира в тъмната нощ.

Приближих и коленичих пред него, облягайки глава на подлакътника на стола.

— Хей. Какво има?

Той ме погледна и опита да се усмихне.

— Нищо.

Не му повярвах. Замислих се какъв може да е проблемът.

— Има ли нещо общо с баща ти?

Алекс дълго ме гледа мълчаливо, преди да отговори:

— Просто не можах да заспя.

Прокара пръсти по лицето ми, сякаш се опитваше да запомни как изглеждам.

— Страхуваш се, че ще изчезна? — попитах шеговито аз.

— Може би — отвърна той със сериозно изражение.

Искаше ми се да го попитам още нещо, но той ме гледаше толкова натъжен, че не посмях. Затова просто му позволих да ме придърпа в скута си. Сложих глава на гърдите му и останахме дълго така прегърнати.

Тревогата му обезпокои и мен. Усещах, че крие нещо, но не знаех какво. Алекс беше толкова любвеобилен и мил към мен, че нямаше как зад всичко това да стои нещо злоещо. Затова прогоних мисълта. И без това вече си имах достатъчно грижи покрай прибирането на майка ми и връщането на сестра ми у дома. Не исках да създавам допълнителни проблеми.

— Тя, изглежда, наистина решена този път всичко да бъде наред — каза съветничката на майка ми, докато заедно я чакахме на рецепцията.

Не отговорих нищо.

Бяха изминали дванадесет седмици, откакто майка ми постъпи в рехабилитационния център, който твърдеше, че прави чудеса със заклетите алкохолици, но засега се въздържах, от каквато и да е оценка. Бях преживявала велики очаквания много пъти, затова не исках да храня напразни надежди. Единственото доказателство за мен би било майка ми да не посегне отново към алкохола, щом се прибере у дома.

Тя се появи след пет минути. Определено изглеждаше по-добре отпреди — кожата ѝ бе по-свежа и не беше бледа. Дванадесетте седмици без алкохол ѝ се бяха отразили добре.

Наставничката прегърна майка ми за довиждане, но аз останах на мястото си.

Тя се обърна към мен. Притеснявах се, че може да се опита да ме прегърне, но явно бе достатъчно разумна и не го направи.

— Благодаря ти, че дойде, Нина. Това означава много за мен. — Очите ѝ бяха замислени, сякаш искаше да знам, че и думите ѝ бяха сериозни. — Знам, че не ти е лесно да си тук. И знам, че ти е писнало от обещания, които не мога да спазя, затова няма да обещавам нищо. Ще кажа, само че се радвам, че си тук.

За моя изненада очите ми се напълниха със сълзи. Не очаквах, че ще се разстроя. Бях убедена, че съм преодоляла всичко това. Но думите ѝ днес бяха по-различни от обичайните ѝ речи, нямаше ненужно хвалене и перчене, затова се разчувствах.

— Да, добре — казах аз и се прокашлях. — Трябва да тръгваме.

Хванахме метрото, за да стигнем до апартамента. Майка ми задаваше въпроси през целия път — за новата ми работа, за Ейприъл. Отговарях ѝ кратко и точно.

Достави ми удоволствие да ѝ покажа апартамента, който бях наела за нас. Жилището бе модерно и ново, съвсем различно от стария ни апартамент в „Хейфийлд Корт“. Намираше се в ниска сграда близо до реката. Сега, през деня, когато всички бяха на работа, мястото бе тихо и спокойно. Апартаментът бе просторен, чист и спретнат. Вече бях подредила малкото ни вещи, оцелели след пожара, така че наистина се чувствахме като у дома си.

— О, Нина! — Майка ми не можеше да повярва на очите си и очевидно бе впечатлена. — Прекрасно е. Знам, че не е било лесно, но си се справила отлично.

Думите ѝ ми харесаха дори повече от очакваното.

Пригответхме вечеря заедно. Мама ми каза, че ще ходи на срещи на анонимните алкохолици и ще си потърси работа. Не исках да се вълнувам прекалено много. И преди сме били в същото положение, но сме оставали разочаровани. Най-голямата ми грижа бе Ейприъл да се прибере у дома — посещението на социалния работник предстоеше съвсем скоро.

— Маги иска да се срещнем следващата седмица — казах аз, щом приключихме с вечерята. — Ще дойде на домашно посещение и ще разговаря с нас, за да прецени дали можем да се грижим за Ейприъл.

Майка ми ме слушаше сериозно.

— Всичко трябва да бъде наред — допълних аз, имайки предвид, че в апартамента не трябва да се търкалят бутилки водка и мама не трябваше да изчезва, както правеше обикновено. Тя сведе поглед към масата, а на мен ми стана ясно, че бе разбрала думите ми.

Изправих се и започнах да раздигам чиниите от масата.

— Аз ще ги измия.

— Ще ти помогна — каза тя, щом тръгнах към мивката.

Завъртях кранчето, шумът на течащата вода запълни неловката тишина.

Преброих до десет и отново опитах да закопчея ципа на полата. Борих се с него около минута и най-накрая се отказах, ругаейки под носа си. Ципът не се вдигаше.

Погледнах часовника си и се почудих какво да правя. Социалният работник Маги Уокър щеше да пристигне всеки момент. Исках да изглеждам възможно най-порядъчно за срещата, затова се отказах от обичайните дънки и тениска, и избрах сива тясна пола и бяла риза. Но ако нещата вървяха така, щях да се явя на срещата полугола.

Майка ми почука на вратата.

— Наред ли е всичко? — попита тя. Сигурно бе чула ругатните ми.

— Да — отвърнах инстинктивно аз, но след това въздъхнах пораженчески. — Всъщност не. Не е наред.

Мама отвори внимателно вратата и надникна в стаята. Изглеждаше изключително консервативно в елегантната тъмносиня рокля. Гримът ѝ беше съвсем лек и бе прибрала светлорусите си къдрици в кок. И тя, също като мен, бе твърдо решена да направи добро впечатление.

— Мога ли да помогна с нещо?

Вместо да отговоря, се обърнах с гръб към нея, за да ѝ покажа проблема.

— Нека погледна. — Тя приближи, хвана ципа и освободи защипания в него плат, а след това го закопча. — Готово. — Усмихна ми се в огледалото. — Много си красива. Трябва по-често да носиш поли.

Отдавна не бе правила нещо за мен и не знаех как да реагирам. За щастие звънецът звънна и ме спаси от ситуацията.

Маги Уокър не се беше променила особено през последните няколко месеца. Все още изглеждаше разрошена и набързо облечена, сякаш току-що се бе събудила. Но не тя подлежеше на оценка. Надявах се да забележи, че се бяхме променили. Или поне положението се беше променило.

Маги набързо огледа апартамента и сякаш остана впечатлена. Предишния ден двете с майка ми изчистихме цялото жилище, така че то определено изглеждаше добре. Направих чай и го сервирах в хубавия порцеланов сервиз, подарък за сватбата на родителите ми. Трите седнахме на кръглата маса, а аз и мама очаквахме въпросите ѝ.

Маги попита за работата ми и не спря да си води бележки, докато отговарях, което ме изнервяше още повече. Усещах как гласът ми трепери. Тя ми се усмихна мило, значи нещата не бяха зле. Поне разбираше, че съм загрижена.

След това насочи вниманието си към майка ми. Тя подробно обясни за лечението, а Маги я слушаше съсредоточено. За щастие тя като че ли бе по-впечатлена от мен от решимостта на мама.

Майка ми приключи с разказа си и Маги най-после взе думата.

— Знам, че сте минали през много трудности като семейство, и виждам, че сте дали най-доброто от себе си, за да се справите. — Испитах огромно напрежение. Усещах, че следваше голямото „но“ и това ме тревожеше. — Но би било небрежност от моя страна да

позволя на Ейприъл да се върне у дома, ако считам, че отново би била изложена на риск.

Сърцето ми се сви. Отворих уста, за да ни защита, но тя вдигна ръка и ме спря.

— Чух всичко необходимо и виждам, че полагате усилия да оправите нещата. Правите всичко за Ейприъл. И аз ще се застъпя за това, тя да се върне у дома и да живее с вас.

Изпитах облекчение. Дори не бях осъзнала, че съдържам дъха си, докато не издишах дълбоко. Обърнах се към майка ми, без дори да се замисля. Тя изглеждаше също толкова доволна и щастлива, и двете се прегърнахме.

— Не мога да повярвам — казах аз, докато тя ме държеше в обятията си.

— Това е чудесна новина. Прекрасна новина.

Маги изчака да се успокоим и отново успя да привлече вниманието ни. Погледна ни строго, сякаш не искаше да се вълнуваме прекалено много.

— Но ще ви посещавам редовно, за да проверявам как вървят нещата. Ако видя и най-малкото доказателство, че мястото не е подходящо за отглеждане на малолетно дете, ще препоръчам Ейприъл незабавно да бъде изведена от семейството.

Майка ми ме хвана за ръка. Предполагам, че това беше проява на солидарност.

— Напълно разбираме това.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Вечерята беше чудесна, мамо. — Ейприъл побутна празната си чиния и се отпусна на стола. — С удоволствие бих хапнала и трета порция, но преядох.

Тя потупа корема си, а аз не успях да сдържа усмивката си. Това бе първата вечер на сестра ми у дома и до момента всичко вървеше много добре. Ейприъл хареса апартамента и новата си стая, а мама приготви любимата ѝ лазаня за вечеря, за да отпразнуваме завръщането ѝ. Но тя се радваше най-вече, че отново бяхме заедно.

Аз също бях много щастлива, че Ейприъл се върна. Така жилището се бе превърнало в наш дом. А и завръщането ѝ ме принуди да склуча примирие с мама.

— Да, този път вечерята ми се получи много добре — каза мама. — Макар че можех да добавя чаша вино към соса.

Погледът, който ѝ отправих, бе толкова строг и остър, че можеше да нареже дори стъкло.

— Шегувам се!

Видях разтревоженото изражение на сестра ми, затова някак успях да преглътна отговора си. Не исках да разваля първата ѝ вечер у дома.

— Ще направя чай — казах аз.

Станях от масата, напълних чайника и оставих Ейприъл и майка да си поговорят и да наваксат пропуснатото. Не се бяха виждали три месеца, защото мама не искаше сестра ми да я посещава в рехабилитационния център. Облегнах се на плота, докато чаках водата да заври, доволна да ги видя отново заедно. Двете толкова много си приличаха и бяха толкова по-женствени от мен — говореха си за дрехи и си разказваха последните клюки за знаменитости.

— А как вървят нещата с момчетата? — попита мама. — Има ли някой симпатичен младеж в класа ти?

Завъртях очи с досада. Колко типично за майка ми — да постави момчетата преди училището.

За щастие Ейприъл направи гримаса.

— Не, всички момчета са отвратителни. — Останах доволна да чуя това, защото все още не обръщаше голямо внимание на момчетата. Но тя ме погледна многозначително и каза: — Но Нина си има гадже.

Цялата изтръпнах. Не бях предупредила Ейприъл да си мълчи за Алекс най-вече защото нямах особена причина да го правя.

Но тя не забеляза смущението ми и продължи да говори, без да вижда знаците ми, с които се опитвах да я накарам да замълчи.

— Той е много красив.

— О, така ли? — Доволното изражение на мама бе нелепо.

— И има страхотна кола. Сигурно е много богат.

Мама ме погледна.

— Забелязах тайните ти телефонни обаждания и се чудех с кого ли говориш — пошегува се тя. — Е, кой е този младеж и защо аз все още не го познавам?

— Никой. — Искях тонът ми ясно да покаже, че няма какво да коментираме. — Ейприъл е разбрала погрешно.

Но Ейприъл не схващаше намеците ми.

— Това са глупости и ти го знаеш. Той е толкова влюбен в теб, а и ти в него. Разбрах го, когато той ме закара до къщи. Как му беше името... — Тя се замисли за миг. — Започваше с А. — Ейприъл мислеше задълбочено, а аз се молах да не се сети, но в следващия миг тя вдигна победоносно поглед. — Сетих се! Алекс. Алекс Ноубъл. Запомних го, защото звучи много изискано...

Лицето на майка ми пребледня. Не знаех какво да кажа, нито какво мисли тя. Но мама очевидно не искаше да покаже пред Ейприъл, че има проблем, защото се обърна към нея и се усмихна ведро.

— Достатъчно, скъпа. Сестра ти има нужда от лично пространство и уединение. Защо не отидеш да си разопаковаш багажа? Ще ти донеса чая.

Изчака Ейприъл да излезе от стаята и насочи вниманието си към мен.

— Е, вярно ли е това? С Александър Ноубъл ли излизаш?

— Да — отвърнах аз почти непочтително. — Това проблем ли е?

След думите на Дънкан Ноубъл, очаквах тя да се ядоса много и да започне да ми чете лекции. Но вместо това мама само въздъхна дълбоко и ме погледна с изпълнени с тъга очи.

— О, Нина — каза тя и замълча, клатейки глава. — Как се случи това?

Обясних ѝ накратко, че се бе наложило да се свържа с Дънкан Ноубъл и да го помоля за работа. Печалното ѝ изражение ме накара да избухна.

— Моля те, недей и ти. Защо нашата връзка е такъв проблем за всички?

Майка ми ме гледа продължително, сякаш се чудеше как да отговори. Накрая се усмихна с усилие и ме изненада.

— За мен не е проблем, че излизаш с Алекс. Просто съм изненадана, това е всичко.

Не бях сигурна дали да вярвам на думите ѝ. Но не ме беше грижа. Бях щастлива с Алекс. Не ми пукаше какво мислят другите.

Следващата вечер отидох у Алекс на вечеря.

В момента ситуацията между нас беше странна. Бяхме свикнали да се виждаме често, докато работех за него, и дори живяхме под един покрив. Сега бе по-трудно да се срещаме, защото исках да прекарвам повече време с майка ми и Ейприъл, и се стараех да създам някакъв ред в живота ни.

Тази вечер смятахме да излезем, но накрая си останахме въщи и поръчахме пица, която изядохме сгушени под завивките, гледайки дивиди. Той искаше да остана през нощта, но му отказах с неохота. Майка ми се държеше чудесно след прибирането си у дома, но все още ѝ няхах доверие и не можех да я оставя сама с Ейприъл.

— Никога няма да си го простя, ако се случи нещо, докато съм тук.

Понякога все още се будех през нощта и премислях колко по-различни можеха да са нещата след пожара.

Алекс каза, че разбира и в единадесет часа ме закара у дома.

Цяла вечер не му казах, че майка ми знае за него. Спряхме пред сградата, той се наведе да ме целуне, а аз му позволих да го направи, защото исках да отложам още малко времето, преди да му кажа истината.

Най-после се отдръпнах, а Алекс протегна ръка и докосна лицето ми. Колата бе паркирана под една улична лампа, която осветяваше

силната му челюст и скулите му.

— Ще изчакам, докато стигнеш до входната врата — каза той.

— Можеш да ме изпратиш, ако искаш — добавих и изчаках миг преди да продължа. — Може дори да влезеш за малко. Знам, че Ейприъл много иска да те види отново. — Завъртях очи при последните си думи. Ако Ейприъл бе няколко години по-голяма, щях да имам сериозна конкуренция за вниманието на Алекс.

Алекс повдигна едната си вежда.

— И как ще обясним присъствието ми на майка ти? Ще трябва да се преструвам на някой друг ли? — Засмях се леко, защото той очевидно се опитваше да разведри разговора. — Ще използвам фалшиво име и фалшива самоличност...

Поех си дълбоко въздух.

— Това не е необходимо.

— Защо?

— Ами — започнах внимателно аз. — От вчера майка ми знае за теб благодарение на малката ми сестра, която е голяма клюкарка, така че можеш да дойдеш и да се запознаеш с нея.

Той не отговори веднага. Лицето му замръзна, отмести поглед от мен и се вгледа в далечината.

— Не мисля, че идеята е добра.

— Защо не? — Той нямаше отговор за моя въпрос. Макар да виждах, че не му бе приятно, аз продължих да го притискам. — Моля те. Направи го заради мен. Важно е. — Усещах, че му дължа обяснение, затова продължих: — От години не се разбирам с майка ми. Но този път тя полага усилия. Ти значиш много за мен и аз искам тя да те познава.

Той задържа погледа си върху мен, а след това въздъхна.

— Добре. Печелиш.

Усмихнах се и отговорих:

— Обикновено става така!

Тръгнахме към апартамента, а Алекс ме хвана за ръка. Пуснах го, за да извадя ключовете от чантата си, но щом влязохме, пръстите му отново се преплетоха с моите, сякаш искаше да е сигурен, че съм до него.

Телевизорът във всекидневната работеше. Влязохме и заварихме мама и Ейприъл да лежат заедно на дивана. Двете се обърнаха, а

лицето на Ейприъл грейна, щом видя Алекс.

— Алекс! — Тя сигурно каза името му, без да се замисли, но после разбра какво е направила и се изчерви. Малката ми сестричка определено си падаше по гаджето ми, макар че се опитваше да го прикрие. — Радвам се да те видя отново.

Едва сдържах усмивката си, когато чух колко сериозно се държи. Беше ясно, че се стареа да скрие чувствата си към него.

Очаквах Алекс да се засуети около Ейприъл, но вместо това той остана до мен, притихнал и скован. Обърнах се към него и забелязах, че погледът му бе насочен в друга посока. Проследих го и осъзнах, че той всъщност гледаше майка ми.

Бях толкова увлечена от реакцията на сестра ми при вида на Алекс, че изобщо не помислих за мама. Погледнах я и видях, че лицето ѝ бе пребледняло.

Като истинска дъщеря се притесних и изтичах до нея.

— Добре ли си? — Сложих ръка на челото ѝ и се наведох уплашена, очаквайки да усетя мирис на алкохол в дъха ѝ. Но опасенията ми се оказа напразни.

Думите ми привлякоха вниманието на Ейприъл. Щом видя колко бледа бе мама, тя сякаш напълно забрави за Алекс.

— Мамо! — Ейприъл застана на колене на дивана. — Какво има? Зле ли ти е?

— Не, не. — Тя махна с ръка. — Добре съм. Просто съм малко уморена, това е всичко. — Отворих уста с намерението да ѝ противореча, но тя поклати глава. — Наистина. Не се тревожете.

Преди да успея да протестирам, тя се изправи, тръгна към Алекс и спря пред него. Със своите скромни сто и шейсет сантиметра височина и крехка фигура тя изглеждаше миниатюрна до неговите сто и деветдесет сантиметра и атлетично тяло. Но сякаш той се сви, щом тя застана до него.

— Значи ти си Алекс Ноубъл. — Гласът ѝ бе сдържан и безпристрастен, затова не можех да преценя дали се радваше да го види, или тъкмо обратното.

Алекс сигурно също се притесняваше, защото облиза нервно устните си. Почти спрях да дишам в очакване на това, което предстоеше да се случи.

Тя продължи да го гледа, а след това сложи ръце на раменете му, изправи се на пръсти и го целуна по бузите. Постъпката ѝ ме изненада, а майка ми само каза:

— Приятно ми е да се запозная с приятеля на Нина. Напрежението ми изчезна. Тя се върна на дивана, а аз отидох при Алекс и хванах ръката му.

— Искаш ли чай или нещо друго?

Искаше ми се той да поостане и да поговорим всички заедно, като истинско семейство. Но той поклати глава.

— Благодаря, но трябва да вървя.

Опитах се да прикрия разочарованието си.

— Да, добре. Разбира се.

Той се обърна към Ейприъл и ѝ намигна.

— Постарай се да не разбиваш сърцата на момчетата.

— Тя се притесни и изчерви от вниманието; определено бе развълнувана. След това Алекс се обърна към майка ми: — Беше ми приятно да се запознаем, госпожо Бакстър.

Изпратих го до входната врата, но бях малко обезсърчена. Това със сигурност не бе страхотната среща със семейството, която си представях. Стояхме на полуосветения праг и аз наклоних глава за целувка по устните. Но Алекс набързо ме целуна по челото.

— Ще се чуем утре — каза той и докосна лицето ми с ръка така, сякаш ми беше по-голям брат.

Тръгна си, преди да успея да реагирам, по какъвто и да е начин.

На следващия ден се прибрах от работа и тръгнах направо към кухнята. От вратата чух майка ми да говори по телефона. Не разбрах какво точно казва, но спомена моето име, а след това и името на Алекс.

Не исках да подслушвам, затова влязох в стаята и я заварих седнала до масата. Тя явно не беше чула, че се прибирам и вдигна виновно поглед, щом ме видя.

Сега вече чух гласа на човека, с когото разговаряше. Беше мъжки и звучеше доста оживено.

— Нина се прибра — прекъсна го мама, преди да успея да разбера какво точно казва. — Ще затварям, но ще ти звънна по-късно.

Докато тя оставяше телефонната слушалка, аз си взех една ябълка от фруктиерата.

— Кой беше това? — Отхапах и задъвках бавно, очаквайки отговора ѝ.

— Консултантът ми от рехабилитационния център. Проверява как се справям.

Задържах погледа си върху нея. Консултантът ѝ беше жена, а гласът в телефонната слушалка със сигурност бе мъжки. Лъжеше ме, а аз нямах представа защо. Искаше ми се да я разпитам подробно, но се отказах. Щом желаете да има свои тайни, това си беше нейна работа.

— Всичко наред ли е? — попитах вместо това в тон с думите ѝ.

— Защо да не е?

Нямах представа какво се случва, но подозирах, че крие нещо от мен. Усмихнах се насила.

— Няма причина — изчаках един миг и добавих: — Ще се преоблека.

Излязох от кухнята с ябълка в ръка, сякаш плодът бе най-важното нещо на света. Държах се спокойно и непринудено, но умът ми препускаше. За момента нямах намерение повече да повдигам въпроса, но разговорът ме бе разтревожил.

* * *

Откакто Ейприъл се прибра у дома, в живота ни настъпи определен ред. Тя ходеше на училище, аз работех, а вечер цялото семейство се събираше за вечеря.

Майка ми започна да си търси работа и да се среща със стари приятели. За щастие тя не се занимаваше с лошите мъже, които се въртяха около нея преди. Една вечер получи обаждане от един от тях, но му каза, че не иска да го вижда и чува повече. Постъпката ѝ ме накара да се гордея с нея. Този път се стараеше да се държи разумно.

Опитвах се да се сближа със семейството си, затова не ми оставаше много време да се виждам с Алекс. Ейприъл бе в особено настроение и искаше постоянно да бъде с мама и мен, сякаш се страхуваше, че щастието ни няма да продължи дълго. Притеснявах се,

че не се среща с приятелите си, но реших да изчакам малко, преди да поговорим за това.

Но един четвъртък, две седмици след като се върна, Ейприъл се прибра от училище изключително развълнувана.

— Джули ме покани да спя у тях утре. Може ли да отида?

Страхотно! Най-после щях да имам една вечер само за себе си. Обичах сестра си, но гаджето ми ми липсваше и исках да прекарам малко време с него.

Обадих се на Алекс веднага след вечеря.

— Имам една прекрасна новина.

— Така ли? Каква?

— Утре вечер Ейприъл ще спи у приятелка. А аз мога да спя при теб.

Той не се зарадва на възможността, както очаквах. Почти не се виждахме, откакто Ейприъл се върна вкъщи, затова предположих, че изгаря от желание да преспя при него.

— Няма проблем, ако не искаш да ме видиш. Сигурна съм, че ще намеря друг млад джентълмен, който с готовност ще се възползва от шанса да ме покани да... — Тонът ми бе шеговит, но дълбоко в себе си бях изненадана от поведението му.

— Няма нужда. — Той се опита да ми отговори също толкова шеговито, но усещах някакво напрежение. — В колко часа смяташ да дойдеш?

— Свършвам работа в шест.

— В шест... добре... — звучеше някак разсеяно. — Защо не наминеш към осем и половина?

Думите му ме изненадаха. Обикновено искаше да отида веднага след работа и да си взема душ в апартамента му.

— Защо толкова късно? — не се сдържах и попитах аз. — Зает ли си?

Той се забави само секунда преди да отговори:

— Хю ме покани на питие утре след работа. Според мен смята да предложи на Джас...

Колебанието му ме разстрои за миг, но сега бях безкрайно развълнувана от идеята, че Хю смята да направи предложение на Джас.

— Боже мой... уау... — Едва осъзнавах важността на това събитие. — Нямам търпение да чуя всички подробности! Значи ще се видим в осем и половина.

Вероятно повече нямаше да се замисля за разговора ни, но изпитах силно желание да говоря с Джас. Разбира се, нямаше да ѝ кажа нищо, но просто исках да чуя гласа ѝ. Но тя беше доста заета.

— Нямам време за дълги разговори — каза тя задъхано.

— Утре заминаваме за Париж и опаковам багажа.

Думите ѝ ме притесниха.

— Кога ще пътувате? — попитах аз, молейки се да ми каже, че заминават на другия ден вечерта.

— Утре сутринта, скъпа. Затова по-добре да... — Тя не довърши изречението, а направи звук, приличащ на боботещ автомобил.

— Да, разбира се. — Положих усилия, за да ѝ отговоря с безгрижен глас, но едва успях. — Обади ми се, щом се приберете.

След разговора с Джас легнах на леглото си и се загледах в тавана, стискайки телефона в ръка. Един паяк си беше изплел мрежа до лампата. Наблюдавах го как се опитва да се изкачи по паяжината, а след това пада обратно долу.

Не откъсвах очи от паяка, който отново и отново се опитваше да се изкачи по паяжината си. Това бе единственият начин да се сдържа и да не се обадя на Алекс, за да го попитам защо ме излъга. Ненавиждах онези параноични момичета, които постоянно досаждат на гаджетата си и стават подозрителни, ако приятелят им не е постоянно до тях. Нямах да позволя да се превърна в едно от тях.

Нямах причина да се съмнявам в него. Вероятно това бе просто някаква грешка, беше сгрешил деня. Утре вечер щяхме да се смеем на случката.

Защо тогава изпитвах безпокойство?

За мой късмет Ейприъл влезе в стаята, преди да успея да променя решението си и да му се обадя.

— Приключи ли с телефона? Моите безплатни минути свършиха, а искам да се обадя на Джули и да ѝ кажа, че утре ще спя у тях.

— Да, приключих.

Станах от леглото, подадох ѝ телефона и изпитах облекчение, че вече не е в ръцете ми. Така нямаше да се обадя на Алекс.

— Няма да говоря дълго — каза Ейприъл през рамо.

— Не се притеснявай, говори колкото искаш.

Тя се обърна към мен, а на лицето ѝ имаше весело изражение.

— Наистина ли? Страхотно!

Ейприъл приключи разговора си след четиридесет и пет минути, а дотогава аз бях успяла да се успокоя и вече не изпитвах желание да се обаждам на Алекс.

На следващия ден също успях да не мисля за това. Събудих се късно и отидох на работа, където бях много заета цял ден.

Смятах да се отбия до нас и да се преоблека, преди да тръгна към апартамента на Алекс за срещата ни в 20:30. Но на една от другите рецепционистки ѝ стана зле, затова аз се съгласих да остана до покъсно на работа. Нямаше смисъл вече да минавам през вкъщи и отидох направо у Алекс. Знаех кода за асансьора и си носех чисти дрехи, така че можех да се изкъпя и преоблека в апартамента. Той и без това щеше да излиза, макар че не знаех къде точно, но щях да съм там, щом се върне.

Не очаквах да има някого в апартамента, но когато влязох, забелязах, че лампите светят. Алекс сигурно ги бе забравил.

Вървах по коридора и изведнъж чух гласове във всекидневната. Смятах да извикам за поздрав, но интуицията ми ме предупреди да замълча. И тогава чух някаква жена да споменава името ми.

Гласът звучеше познато. Отне ми малко време да се досетя на кого принадлежи, защото това бе напълно неочаквано за мен. Говореше майка ми и звучеше разстроена. Какво, по дяволите, правеше тя тук?

Пристъпих напред по коридора, като внимавах да не вдигам шум, за да мога да чуя думите ѝ.

— Алекс, не смяташ ли, че дъщеря ми заслужава да знае истината? — каза тя, щом стигнах до вратата, която бе открената, така че чувах съвсем ясно какво говори. — Мислиш ли, че тя би останала с теб, ако знаеше какво си направил?

Думите ѝ ме смразиха. Явно се бе случило нещо наистина ужасно, щом всички се страхуваха да ми кажат какво бе то. Но какво би могъл да направи Алекс, за да не искам повече да бъда с него? Дълбоко в себе си не исках да знам, не исках нещо да разруши

щастieto ми. Но нещата все някога щяха да излязат наяве и може би това щеше да се случи точно сега.

Поех си дълбоко дъх и отворих вратата. В стаята бяха майка ми, Алекс и баща му. Всички се обърнаха, за да видят кой ги прекъсва, но щом разбраха, че съм аз, на лицата им се изписа ужас.

Огледах ги един след друг.

— Нямахте как да не чуя спора ви — казах аз. — Искате ли някой все пак да ми каже какво, по дяволите, става?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Настъпи мълчание.

— Е? — настоях аз, застанала с ръце на хълбоците. — Ще ми каже ли някой какво става?

Отново тишина, която обаче бе нарушена от Дънкан Ноубъл:

— Става въпрос за баща ти.

— За баща ми ли? — Това бе последното, което очаквах. — Какво за него?

Погледнах тримата в стаята. Никой не бе доволен и щастлив, но Алекс изглеждаше най-зле. Лицето му беше толкова бледо, че приличаше на някой от трупове в криминалните сериали. Това сравнение ме развесели и едва не избухнах в смях, но успях да се сдържа, тъй като разбирах колко неподходящо би било в тази ситуация.

Никой не искаше да обясни за какво говори Дънкан.

— Някой няма ли най-после да ми каже за какво става въпрос? Не разбирам какво общо има между връзката ми с Алекс и баща ми.

Очаквах Алекс да ми отговори, но той ме погледна толкова тъжно, сякаш вече знаеше, че онова, което предстоеше да се случи, щеше да сложи край на връзката ни.

Но вместо него отново заговори Дънкан Ноубъл. Сякаш единствено той успяваше да контролира чувствата си.

— Свързано е с катастрофата. В нощта, в която той...

— ... умря — допълних аз, а всички останали потръпнаха.

— Онази нощ — продължи Дънкан, като внимателно избягваше споменаването на смъртта — той не изгуби контрол, преди да се блъсне в дървото. Замесен е друг автомобил.

Трябваше ми малко време да проумея думите му, но все пак не разбирах за какво говори той. Никой никога не бе споменавал, че в катастрофата е участвала и друга кола.

Намръщих се.

— Не разбирам.

Млъкнах, а всички погледи се насочиха към Алекс. В този миг всичко си дойде на мястото.

— Ти? — попитах невярващо аз. — Ти ли си карал другата кола? Но тогава си бил едва на шестнадесет години.

Той вдигна поглед, а очите му бяха пълни с печал.

Майка ми пристъпи към мен.

— Нина — започна тя.

— Недей — прекъснах я аз. Не откъсвах поглед от него. Той ми дължеше обяснение, затова приближих към него. Сякаш бяхме останали сами в стаята. — Дори още си нямал книжка, нали? — Пъзелът се подреждаше в ума ми, докато говорех. Алекс затвори очи. — Нека позная — бил си пиян? Искал си да впечатлиш някое момиче? Вероятно си се забавлявал в някоя от скъпите коли на баща си.

— Нина, моля те.

— Какво? — настоях аз. Нямах да позволя да му се размине. — Нима греша? Поправи ме, ако е така.

Той най-после ме погледна. Не се опита да ми обясни. Нямах какво да каже в своя защита.

Обърнах се към майка ми. Вече започвах да разбирам. Ето защо тя се бе скарала с Дънкан Ноубъл и бе отказала помощта му — разбрала е, че парите му са пропити с кръв. Това беше причината за пиенето ѝ през всичките тези години. Разбирах я за първи път. Тя се бе превърнала в жертва на конспирацията на семейство Ноубъл. Без да иска, е попаднала в ситуация, в която не е трябвало да попада.

Щях да обсъдя това с нея по-късно. Сега имаше други, по-спешни неща.

Обърнах се към Дънкан Ноубъл. Той очевидно знаеше всичко, затова ме бе предупредил да не казвам на майка ми, че поддържам връзка с него. В този момент ми хрумна нещо друго.

— Това ли е причината да ми предложиш работа?

— Да — отвърна той и дори не потрепна. — Искан да ти помогна.

— Имаш предвид, че си искал да изкупиш вината си?

— Навярно е така.

Поне не се опитваше да отрича, но имаше нещо, което все още не разбирах.

— Но защо ме изпрати в „Дестинация“? Защо го направи, щом знаеше, че там най-вероятно ще срещна Алекс?

— Защото имах доверие на Джайлс и исках той да те пази.

— Значи Джайлс също е знаел? — поклатих глава аз и не можех да повярвам на случващото се. — Кой още знае? Изглежда, само аз съм била в неведение.

Дънкан поне благоволи да се засрами.

— Не, не. — Той пристъпи към мен. — Повярвай ми, знаех, че това съвсем не е най-добрият вариант. Но не знаех какво да правя. Затова казах на Джайлс да те наглежда и помолих Алекс да стои настрана...

Гласът му заглъхна, а аз разбрах какво искаше да каже. Алекс не го беше послушал. Знаел е коя съм аз още първия път, когато ме заговори в „Дестинация“. Какво ми каза той тогава? „Ти си дъщерята на шофьора, нали?“ Бяха му казали коя съм аз, знаел е, че е убил моя баща, но въпреки всичко се сближи с мен.

Обърнах се към Алекс, цялата изпълнена със злоба.

— Но ти така и не остана настрана от мен, нали? Всъщност направи точно обратното.

Той затвори очи.

— Нина — започна Алекс, но аз не му позволих да продължи.

— Как можа да го направиш? Как можа да допуснеш отношенията ни да се задълбочат? Как можа да ме оставиш да се влюбя в теб? Или пък ти беше забавно да знаеш, че си съблазнил дъщерята на мъжа, когото си убил?

Последната дума го накара да потръпне. Чух как майка ми ахна и прошепна името ми, но не ми пукаше.

— Е? — настоях аз. — Това някаква игра ли беше за теб?

— Може би започна като игра. — Гласът на Алекс бе учудващо спокоен. — Видях те за първи път в офиса на татко. Той ми обясни коя си и ме предупреди да стоя далеч. Поисках да те опозная по-добре само за да го ядосам.

— За бога, Алекс — прошепна баща му.

Но Алекс не му обърна внимание.

— Няколко пъти исках да говоря с теб, знаех, че Джайлс веднага ще каже на баща ми. Но ти още в началото ясно ми каза какво мнение

имаш за мен, затова просто се отказах. До онази нощ, в която те видях да играеш покер. Тогава видях възможност да те опозная.

Припомнях си събитията, за които той говореше, и все повече ми се повдигаше. Не можех да превъзмогна това, че Алекс е бил толкова пресметлив.

— И не изпита никакви угризения, че ме използваш като пионка в играта срещу баща си? Че използваш момичето, което е изгубило своя баща заради теб?

— Изобщо не мислих за това. — Той затвори очи, а щом отново ги отвори, погледът му бе пълен с болка. — Искях единствено да отмъстя на баща ми. Но тогава започнах да те опознавам.

— Не! — Бях непреклонна. — Не искам да чувам нищо повече. — Не ме интересуваха оправданията му. Мислех единствено за онова, което бе направил — бе убил баща ми и не беше наказан за това.

— Нина, съжалявам.

— Съжаляваш ли? Това няма да върне баща ми, нали? Знаеш ли колко лоши неща ни се случиха през тези години? Изгубихме дома си... майка ми пиеше... а ние двете с Ейприъл израснахме без баща. И всичко това заради теб. — Погледнах лицето на мъжа, в който мислих, че съм влюбена, и изпитах единствено отвращение. — Била съм права за теб от самото начало. Ти си един безотговорен задник, а аз съм пълна глупачка, че ти се доверих.

Обърнах се и побягнах. Не можех да остана в една стая с него нито секунда повече.

Алекс тръгна след мен и ме извика, но аз не спрях, затова той застана пред мен и ме хвана за раменете.

— Почакай, Нина. Трябва да поговорим.

Вдигнах поглед към него. По лицето ми се стичаха сълзи, но дори не опитах да ги избърша. Той трябваше да види какво бе направил, болката, която беше причинил.

— Искаш да говорим? — Буквално изплюх думите. — Защо, какво искаш да кажеш? Че е минало много време? Че сега си друг човек? Че си се влюбил в мен и си осъзнал грешките си?

Той не каза нищо. Очевидно бях права — именно така е смятал да се защити.

— Не разбираш ли? Всичко това няма значение. Ти си убил баща ми. Ти разби семейството ми. А след това ме използва, за да отмъстиш

на баща си. Това няма да се промени, независимо какво ще кажеш. Не искам повече да говоря с теб. Сега, ако обичаш, ме остави на мира.

Отскубнах се от ръцете му и бързо се отдалечих. За щастие този път той не ме последва. Това беше добре, защото в този момент не исках да го виждам никога повече.

Стигнах до спирката на метрото, но не знаех къде да отида. Имах нужда да остана сама, да помисля, затова беше най-добре просто да повървя.

Тръгнах по улиците без цел и посока, но в един момент осъзнах, че кръстосвам Лондон. Озовах се на улица „Кенсингтън“ и вървах покрай групи туристи и служители, излезли навън в петък вечер.

Отне ми цели три часа, но най-после се прибрах у дома. Майка ми вече бе там, стоеше на тъмно в кухнята и ме чакаше. Пред себе си имаше чаша чай и това ме зарадва, защото ми мина през ум, че след всичко случило се тази нощ тя може отново да посегне към чашката. Смятах да отбележа саркастично, че все пак не си беше сипала алкохол, но не го направих. В тази ситуация подобен коментар би бил много груб. Този път, поне веднъж в живота ни, двете с мама бяхме в едно и също положение.

Седнах на стола срещу нея.

— Кога разбра за това? — Нямахше нужда да уточнявам какво исках да кажа. Тази вечер всички мислихме за едно и също нещо.

— Шест месеца след катастрофата. В началото всичко беше много объркано. Той ми липсваше. — Очите ѝ се напълниха със сълзи при спомена за случилото се. — Но постепенно започнах да се съвземам. Дънкан Ноубъл винаги е бил добър работодател, но имаше някаква причина да ни помага толкова много. Даваше ми пари всеки месец — по хиляда паунда. Имаше нещо нередно, сякаш по-скоро го правеше не защото се чувстваше отговорен, а защото изпитваше вина.

— Парите му са били изцапани с кръв — казах аз.

— Нещо такова. — Тя се усмихна печално. — Разказах на Дънкан за моите подозрения. Честно казано, дори в онзи момент не разбирах какво се бе случило. Мислих, че е имало проблем с автомобила, шофиран от баща ти, че е бил развален или нещо подобно. Но Дънкан не издържа и ми разказа всичко.

— Затова ли повече не искаше да имаш нищо общо с него?

— Да. Не знаех какво друго да направя. Беше минало много време и по колата вече нямаше никакви следи. Нямах доказателства за случилото се.

— Това е и причината да не се обадиш в полицията — допълних аз и поклатих възмутено глава.

— Това промени всичко. — Майка ми говореше тихо. Лунната светлина влизаше през прозореца и осветяваше сребристите сълзи, които се стичаха по лицето ѝ. — След като разбрах какво се бе случило и осъзнах, че не можех да го разкрия, почувствах, че съм предала баща ти. Сякаш бях част от конспирацията.

При тези нейни думи в съзнанието ми нахлу спомен. Веднага след смъртта на баща ми тя ни утешаваше и ни казваше, че е наша майка, че ще продължи да се грижи за нас. Но след шест месеца тя беше съкрушена и започна да пие.

— Това ли бе причината да започнеш да пиеш?

Тя се усмихна разкаяно.

— Знаем, че беше глупаво от моя страна. Причиних много болка на двете ви с Ейприъл. Но това бе моят начин да се справя с болката. Поне за малко.

Сега вече я разбирах по-добре. Носила е ужасно бреме — знаела е, че любимият ѝ човек не е получил справедливостта, която заслужава. А после е получила пари, за да не разкрие истинската причина за смъртта му. Едва сега започвах да си представям как се е чувствала мама.

Останахме мълчаливи известно време, а накрая аз наруших мълчанието.

— Е, какво ще правим сега? Ще подадем ли сигнал в полицията?

Тя ме погледна.

— Да, бихме могли. Но Алекс вероятно ще влезе в затвора. Сигурна ли си, че го искаш?

Замислих се за миг. Честно казано, не знаех какво изпитвам. Как беше възможно едновременно да обичам и да мразя някого толкова силно? Можех да отида в полицията и да разруша живота му. Но дали това щеше да ме накара да се чувствам по-добре. Нима щеше да върне татко?

Наистина беше много странно — винаги съм знаела, че Алекс ще разбие сърцето ми. Но не съм мислила, че ще се случи по този начин.

Майка ми ме наблюдаваше внимателно.

— Обичаш го, нали? — попита тя.

— Обичах го — отвърнах искрено аз.

— А сега?

— Как бих могла след всичко, което е направил. — Очите ми бяха пълни със сълзи. Не осъзнавах колко силно плачех, докато не чух проскърцването на стола на майка ми. Само след миг тя коленичи до мен и ме прегърна.

— О, миличка — каза тя, а аз долових болката в гласа ѝ, която бе също толкова голяма, колкото и моята. — Знам, че не е честно. Изобщо не е честно.

Плачех толкова силно, че не можех да ѝ отговоря. Тя ме прегръщаше, галеше косата ми и шепнеше успокояващи думи. Мама се грижеше за мен за първи път от години. И точно в този миг ѝ позволих да го направи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Следващите два дни изминаха в пълна мъгла. Джас се върна от Париж и ми се обади да каже, че е сгодена. Алекс не ме бе излъгал поне за това — Хю наистина му беше казал, че смята да ѝ предложи. Въпреки предубежденията ми за Хю, той всъщност бе взел решението да направи връзката им официална.

Наистина се радвах за Джас и се стараех да не ми личи, че се е случило нещо. Не исках да развалям момента. Смятах, че се справям доста добре, докато тя не каза:

— Е, разказвай.

— Какво да разказвам?

— За случващото се между теб и Алекс. — Останах изненадана, че тя ме познаваше толкова добре. — И не се преструвай, че всичко е наред — добави бързо, усещайки, че смятах да направя точно това. — Много добре знам, че има нещо. Мълчиш потайно всеки път, когато спомена името му.

Помислих за секунда и реших, че е време да ѝ кажа.

— Разделихме се. Не искам да говоря за това.

Джас изруга тихо.

— Нека позная — нещастникът ти е изневерил.

Нормално е човек да предположи нещо такова, а аз не исках да отрека, защото това само щеше да я накара да разпитва още повече, затова само казах:

— Всичко приключи. Няма да кажа нищо повече.

Това неясно обяснение щеше да даде възможност на Джас сама да си направи изводи за случилото се.

— О, скъпа! — Прочувствената ѝ въздишка говореше достатъчно. — Не мога да повярвам. Знам, че Алекс е необуздан, но наистина вярвах, че се е променил заради теб. Вълкът козината си мени, но не и нрава.

Съгласих се с нея и насочих разговора към плановете ѝ за сватбата. Тя разбра, че исках да говоря за нещо друго и продължи да

ми обяснява за булчински рокли, ресторанти и списъци с гости. Слушах я внимателно и се опитвах да покажа ентузиазъм с надеждата, че така ще запълня празнината в себе си.

— Нина?

Тъкмо си тръгнах от работа на следващия ден, когато чух гласа на Алекс. Останах изненадана от вида му — изглеждаше ужасно, беше блед и небръснат, очите му бяха зачервени и хлътнали. Изглеждаше и по-слаб, мускулестото му тяло беше леко прегърбено, сякаш не бе ял нищо. Стоеше на разстояние от мен, явно несигурен как бих реагирала на присъствието му.

— Може ли да поговорим?

Бяха минали три дни, откакто научих истината. Той ми беше звънял многократно и ми бе оставил поне сто съобщения на телефона, но аз така и не отговорих. Но знаех, че в някакъв момент щеше да се наложи да обсъдим случилото се. Явно този момент бе настъпил.

— Добре — казах аз. — Но нямам много време.

Той поиска да отидем в някое кафене, но знаех, че нямаше да можем да си поговорим спокойно с всички тези хора наоколо, затова предложих едно място, което със сигурност щеше да бъде празно — дворът на една църква наблизо.

Беше посред зима и мястото бе тъмно и студено. Пръстите ми бяха премръзнали, въпреки че имах ръкавици. Пъхнах ръце в джобовете си и седнах на ниския дувар. Усещах студените тухли през дънките си, но не исках да показвам, че ми е неудобно. Времето беше мразовито, затова срещата ни щеше да бъде кратка.

Алекс изглеждаше изтощен. Сигурно не беше спал много след случилото се. Е, ставахме двама.

— Какво имаш да казваш? — попитах аз.

— Че съжалявам. — Той изчака един миг и добави: — И че ми липсваш.

Поклатих възмутено глава и погледнах на другата страна. Клоните на дърветата бяха голи, а листата им лежах изпотъпкани на земята. По надгробните плочи в двора на църквата имаше зелен мъх. Мястото изглеждаше мрачно и тъжно, точно като чувствата, които изпитвах.

— Не разбирам защо го направи — казах най-после аз.

Алекс въздъхна.

— Не осъзнавах колко пиян бях онази нощ. Познавах пътищата добре, никой друг не ги използваше. Не мислих, че...

— Не. Не говоря за нощта на катастрофата. Не разбирам защо ме преследваше така, защо преспа с мен.

— Защото се влюбих в теб.

— О, моля те — изсмях се аз над отговора му. — Вече ми каза, че единствената причина да се занимаваш с мен е желанието ти да отмъстиш на баща си.

— Да, в началото. Ти беше онова дразнещо, лицемерно добро, невинно момиче, което омразният ми баща ми каза да не закачам. Но постепенно те опознах. И се влюбих във всичко, което си ти — силна и самоуверена, умна, остроумна, находчива, полагаща всички усилия да върнеш сестра си у дома. Беше толкова различна от всички други момичета, които познавах.

Нямаше какво да отговоря. Това са думи, които бих искала да чуя от някой мъж, но не и от него, не и след като научих какво беше направил.

— Както вече ти казах, след онази нощ в „Рексли“ се опитах да се отдалеча от теб. Но вече бе прекалено късно. Вече бях прекалено влюбен. Искях те и убеждавах сам себе си, че това е по-важно от случилото се в миналото. Чувствата ми бяха по-силни от логиката.

Спомних си как ми помогна за работата и апартамента. Попитах го защо го е направил. В началото не ми отговори, но по-късно призна чувствата си. Но не аз трябваше да се чувствам зле в момента.

— И смяташ, че това оправя нещата? Мислиш, че просто трябва да ти простя?

— Не! Разбира се, че не. Просто се опитвам да ти обясня.

— Няма нищо за обясняване. — Стараех се да звуча глухо, да не показвам вълнението си, защото в противен случай щях да рухна. — Ти си карал пиян колата, която уби баща ми. Какво повече има за казване?

Той замълча за миг, а след това каза:

— Че се промених. Последните няколко месеца, в които се сближих с теб, ме накараха да пожелая да бъда по-добър човек. Обичам те. И искам да оправя нещата между нас. Независимо какво

ще ми коства това. — Той поклати глава, сякаш се опитваше да докаже, че е искрен. — Няма да пия повече. Няма да има повече купони. Ще започна работа. — В гласа му се усещаше отчаяние. — Ще направя всичко необходимо, за да ти докажа, че можеш да ми имаш доверие.

Не очаквах от очите ми да текнат сълзи, нито в гърлото ми да заседне бучка. Искях да продължа да му бъда ядосана, защото това бе най-лесният начин да не се чувствам толкова наранена и съкрушена. Проблемът беше, че все още го обичах — дори и стореното от него не можеше да прогони това чувство. Но и знаех, че нямаше как да бъда с него.

Дълбоко в себе си той също го знаеше.

Наблюдавахме се дълго време мълчаливо, а бремето на чувствата ни висеше между нас. Алекс вероятно погрешно разчете мълчанието ми като омекване от моя страна, защото направи крачка към мен. Не се опита да ме докосне, но бе толкова близо, че усещах топлината на тялото му. Погледна ме с неприкрито желание.

— Липсваш ми — каза той.

— И ти ми липсваш.

И това бе самата истина. Сега, когато гневът ми утихна, аз отново усетих колко много означаваше той за мен.

— Нина! — Докосна лицето ми с ръка.

Виждах как се готви да ме целуне и дълбоко в себе си ми се искаше да му позволя да го направи. Но не можех да бъда с него. Това би означавало да предам баща си. И преди всичко, да предам себе си. Защото не можех да му се доверя отново, независимо от думите му.

Навярно бих могла да простя на шестнадесетгодишното момче, което бе постъпило безразсъдно и бе убило баща ми, но не и на двадесет и две годишния мъж, който ме лъжеше през всичките тези месеци. Мъжът, който ме накара да се влюбя в него, макар да знаеше, че някой ден истината ще излезе наяве.

Отдалечих се от Алекс, за да не може да ме докосне.

— Не мога да го направя. Съжалявам, но не мога. Моля те, умолявам те, остави ме. Не прави раздялата ни още по-трудна. — Обърнах се и бързо се отдалечих. Този път той не ме последва.

Майка ми ме чакаше на дивана. По-рано днес ѝ се обадох, за да ѝ кажа, че ще се срещнем с Алекс, но след разговора ни бях толкова разстроена, че не ѝ звъннах да ѝ обясня как е минало всичко.

— Значи сте се видели? — попита тя.

Кимнах в отговор.

— Как мина? — Свих рамене, а тя се усмихна тъжно. — Толкова ли беше зле? — Потупа мястото на дивана до себе си, а аз седнах без колебание.

През последните два дни мислих много. Знаех, че трябваше да забравя Алекс и да продължа напред. В началото исках възмездие, постоянно говорех на майка ми, че трябва да съобщим в полицията. Тя бе единственият човек, който знаеше какво става. Не ме съветваше да не го правя, просто ме изслушваше и казваше, че решението е само мое.

Но сега, след като се бях успокоила, знаех, че не можех да го направя. Това би предизвикало прекалено много нещастие. Не се опитвах да защитя Алекс, а по-скоро Ейприъл. Тя вече бе приела смъртта на баща ни. Защо да сипваме сол в раната?

— Ще оставя нещата така — казах на майка ми.

Двете се бяхме сближили и това бе единственото хубаво нещо от цялата история. Най-после разбрах какво я беше подтиквало към пиенето през всичките тези години. Тя, от своя страна, изглеждаше подволна, защото можеше да сподели бремето си с мен.

— И какви ще са последствията за вас двамата?

Намръщих се.

— Никакви! Не мога да бъде с него след всичко това.

Тя въздъхна.

— Нина, видях колко много се обичате. Трудно е да намериш човек, към когото да изпитваш такива чувства. Късметлийка си, ако ти се случи. Не забравяй, че сега той е друг човек. Вече не е онзи глупав хлапак. Никога повече няма да направи това.

— Нима това оправя всичко? Онова, което той причини на татко?

— Не знам.

— Наистина ли смяташ, че трябва да му простя? — Не можех да повярвам на ушите си. — Как дори можеш да си го помислиш?

Тя въздъхна отново.

— Тези неща никога не са единствено черни или бели. Трябва да изпитваш съчувствие към другите. И да прощаваш. Не знаеш какви са били обстоятелствата.

— Но мога да предположа. Бил е пиан и глупав.

— И много млад. Не забравяй това. Налага му се да живее с това, което е направил. Сигурно му е трудно.

— Да. Толкова му е било трудно, че през последните шест години не е спрял да пие и да купонясва. А след това ме измами и ме накара да се влюбя в него. — Горчивината в гласа ми ме изненада. Поклатих глава, имах нужда да споделя какво изпитвам. — Ти не разбираш. Дори и да му простя онова, което е направил с татко преди шест години, не мога да му простя начина, по който постъпи с мен през последните няколко месеца. Той ме излъга. Измами ме. И затова го мразя.

Мама потръпна и покри ръката ми със своята.

— Опитай се да не се ядосваш, миличка. Не позволявай това да разбие живота ти. Мисля, че ще се почувстваш по-добре, ако успееш да простиш на Алекс и да погледнеш нещата от неговата гледна точка. Ти не си единствената, която страда.

Разбирах какво имаше предвид. Знам, че имах склонността да съдя хората и да не проявявам снизхождение. Години наред се сърдех на майка ми, но сега, когато разбрах защо се бе пристрастила към алкохола, ѝ простих.

Но това не можеше да се случи с Алекс. Не можех да оправдая постъпката му.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Опитах се да продължа напред. Концентрирах се върху работата и семейството си. Ейприъл се справяше добре в училище и, изглежда, бе успяла да забрави приемния дом. Няколко пъти попита какво се случва с Алекс, но след време разбра, че не ми се говори за това.

За щастие успях да избягвам срещите с него. Добре че не работех в „Дестинация“, защото щеше да бъде много болезнено да го виждам често. За моя изненада той уважи желанието ми и не се опита да се свърже с мен. Очаквах да ми звъни пиян, да ме моли да се върна при него, но не се случи нищо подобно.

Знаех, че бе неизбежно да се срещнем. Сватбата на Джас и Хю беше съвсем скоро. Аз бях шаферка, а той — кум, така че нямаше как да не се видим.

Трябваше да се досетя, че имаше нещо, когато се заех с организацията на моминското ѝ парти. Постоянно разпитвах Джас какво иска да правим, а тя отговаряше уклончиво, което бе нетипично за нея. Най-последно, шест седмици преди сватбата, тя ме заведе в едно кафене и ми каза, че с Хю искали да си направят общо моминско и ергенско парти в „Дестинация“ — мястото, на което се бяха запознали.

— Ще те разбера напълно, ако не искаш да дойдеш — каза тя. — Знаем, че няма да ти е лесно с Алекс и всичко останало...

Бях трогната от нейната самоотверженост. Тя все още не знаеше истинската причина за раздялата ни, но очевидно разбираше, че бе нещо наистина ужасно, щом още продължаваше да ме боли.

— Не ставай глупава — отвърнах аз и се насилих да се усмихна. — Разбира се, че ще дойда. И без това ще трябва да го видя на репетицията и на самата сватба. Най-добре да приключим с това още сега.

Бях учудена, че тя не изглеждаше особено доволна от решението ми.

— Страхотно. — Тя пусна една бучка захар в кафето си и го разбърка бавно. — Наистина се радвам, че ще бъдеш там...

— Но? — настоях аз.

Тя въздъхна, остави лъжицата и избута недокоснатото си кафе.

— Но трябва да ти кажа нещо за Алекс. Той няма да е сам на партито.

Изсмях се остро.

— Това не е никаква изненада. Очаквах, че ще дойде с цял антураж от красиви манекенки, високи и пияни. Сериозно, Джас, не съм толкова наивна.

Но тя вече клатеше глава.

— Не, не е така. — Тя отново въздъхна и бе очевидно, че ѝ е трудно да продължи. — В началото след раздялата ви ние с Хю очаквахме същото. Чакахме да излезе от релсите. Но това не се случи. Не ме разбирай погрешно — каза бързо тя. — Той беше съкрушен. Прекарваше много време у нас, разговаряше с Хю. Две седмици спа на дивана ни. — Тя завъртя очи. — Всичко това дори ми стана досадно. Но той успя, не се върна към предишния си начин на живот.

Нямах представа за всичко това. През последния месец Джас усърдно избягваше темата. Разбира се, знаех, че тя се виждаше с него заради Хю, но никога не попитах за Алекс. Не исках да знам нищо. Но сега исках.

— Е, какво искаш да ми кажеш?

Джас се облегна на стола си.

— Казвам, че той се промени. Спря да купонясва и сега работи. Развива собствен бизнес, отваря хотел.

В началото не казах нищо. Очаквах, че се е върнал към предишния си начин на живот и бях подготвена за такъв развой на нещата. Но не знаех как да реагирам на това, което чувам.

— Е, това е хубаво, нали? — опитах се да звуча равнодушно. Поведението на Джас ме караше да мисля, че има някаква уловка.

— Да, така е — отвърна внимателно тя, като избягваше погледа ми.

Опитвах се да отгатна какво премълчава. И тогава разбрах.

— Коя ще бъде дамата му?

— Казва се Хелън. Адвокат е. Много мила и умна. Виждат се през последните два месеца.

— Но това е много дълго време за човек, който досега не е имал сериозно гадже.

Джас не отговори. Настъпи мълчание.

— Е — каза най-после тя. — Ще те разбере, ако не искаш да дойдеш.

Засмях се насила. Очевидно тя се е тревожела много за този разговор и това никак не ми хареса. Нямах да бъде честно да разваля сватбата на Джас.

— Не ставай глупава! Разбира се, че ще дойда. Все някога трябва да се видим, а партито е подходящ момент за това.

Джас изпита такова облекчение, че бе готова да се разплаче.

— О, Нина, това е страхотно. Не можеш да пропуснеш партито заради него. Ела, облечи нещо секси и му покажи какво е изгубил!

Поклатих глава. Това бе последното нещо, което бих направила. Щеше да ми бъде трудно да преживея вечерта, но щом моето присъствие правеше Джас щастлива, си струваше болката да видя Алекс.

Вечерта на партито дойде и аз се приготвих. Обмислих съвета на Джас да се наконтя и да покажа на Алекс какво пропуска. Но не беше в стила ми. Вместо това облякох тъмни дънки, топ и рокерски ботуши. Така добих обичайния си вид на решително момиче.

Щом разбра, че отивам в скъп лондонски клуб Ейприъл се развълнува и настоя да ми направи прическа и да ме гримира. Накрая тъмната ми коса стоеше разрошена около лицето ми, очите ми бяха подчертани със спирала и очна линия, а на устните си сложих любимото ми червило в цвят черна череша. Сега поне се виждаше, че съм положила някакви усилия.

Пристигнах в „Дестинация“ и веднага се почувствах не на място. Останалите момичета бяха облечени в къси, тесни рокли и носеха високи обувки с каишки. Това ме накара да осъзная, че никога не съм пасвала на този свят.

Чудех се дали да не си тръгна, но Джас ме видя. Извика името ми, изтича до мен и ме прегърна.

— Толкова се радвам, че дойде. — Тя ме пусна и огледа заведението. — Все още не съм го видяла. — Не беше нужно да обяснява кого има предвид.

Това трябваше да ме успокои, но незнайно защо изпитах разочарование.

Джас забеляза реакцията ми, но не каза нищо. Хвана ме за ръката и ме поведе към бара.

— Ела, нека ти вземем нещо за пиене.

Исках бира, но Джас дори не пожела да чуе. С ужас наблюдавах как барманът наля розова течност в чаша за мартини и ми я подаде. В този миг се появи Хю.

— Благодаря ти, че дойде, Нина — каза той и ме целуна по бузата. — Съжалявам, че ви прекъсвам, но трябва да взема годеницата си само за минута.

— Няма проблем — отвърнах аз, а те се отдалечиха.

Отпих от питието си и се намръщих. Беше прекалено сладко за мен. Наистина бих предпочела бира, но барманът се бе отдалечил и пред него имаше доста хора, които чакаха напитките си.

Намерих си един ъгъл, в който да се скрия. Не ми се говореше с никого. Повечето от гостите бяха приятели на Хю. По-късно трябваше да дойдат няколко колеги, с които аз и Джас работехме в клуба, но засега бях сама сред тези изискани хора.

Стоях на мястото си вече няколко минути, когато Алекс се появи. За миг сякаш дъхът ми спря. Шокът да го видя след толкова много време бе по-силен от очакваното. Изглеждаше добре — много по-добре от последния път, когато се срещнахме в двора на църквата. Тъмната му коса беше малко по-къса и разкриваше повече от силното му лице. Беше облечен в черен костюм и риза.

Вниманието ми бе привлечено от момичето до него — адвокатката Хелън. Беше красива — висока и слаба, с права кестенява коса, която падаше по раменете ѝ. Носеше черна рокля и високи обувки, и изглеждаше уверена и стилна. Не приличаше на момичетата, които бях виждала с него.

Погледът ми отново се спря върху Алекс. Знаех, че не трябва да го гледам, но не можех да се сдържа. Навярно беше усетил, че го следя, защото се обърна. На лицето му се изписа изненада, щом ме видя, но само миг по-късно той успя да я овладее. Наведе се към дамата си и ѝ прошепна нещо. Тя го целуна по бузата и тръгна към бара. А Алекс се обърна към мен.

Отпих голяма глътка от коктейла, докато той се приближаваше, но това не ми помогна да се успокоя. Можех да изпия целия бар, но пак щях да бъда нервна.

Той застана пред мен със своите сто и деветдесет сантиметра. Стоеше само на няколко крачки и вероятно преценяваше как ще реагирам.

— Нина? — Погледът му беше мек, а в гласа му се усещаше уважение. — Радвам се да те видя.

Тонът му беше официален и аз разбихах защо. Сигурно и той нямаше желание да се срещаме заради болезнените спомени от миналото. Но вероятно се чувстваше длъжен да дойде на партито заради своя приятел. Сигурно единствената причина за присъствието му бе желанието му нищо да не провали сватбата.

Исках да му покажа, че не възнамерявам да правя сцени, затова леко кимнах.

— И аз се радвам да те видя — отговорих със същия тон като неговия. — Изглеждаш много добре.

— Ти също.

Настъпи мълчание. Чувствах се много неловко, затова отпих от коктейла.

Алекс погледна чашата ми и повдигна вежда.

— Какво пиеш?

Завъртях очи.

— Някакво измислено питие по идея на Джас — отвърнах аз и кимнах към бутилката бира на близката маса. — Повярвай ми, бих предпочела да пия това.

И двамата се усмигнахме за миг, но щом осъзнахме това, погледнахме в друга посока.

— Мога да ти взема друго питие, ако искаш — предложи Алекс.

— Благодаря, но няма нужда. — Чудих се какво друго да кажа, за да водим нормален разговор между познати. — Чух, че отваряш хотел.

Той кимна сериозно.

— Просто един бутик. Оказа се по-трудно от очакваното, но ми харесва.

За щастие приятелката му се появи, преди да се наложи да измисля друга тема на разговор. Носеше две чаши шампанско. Алекс ни запозна и Хелън сякаш не се чувстваше неловко. Прекарахме

следващите пет минути в разговори за предстоящата сватба. Накрая се извиних, че трябва да вървя.

Хелън ми се усмихна. Тя наистина бе прекрасна, точно както каза Джас.

— Приятно ми беше да се запознаем, Нина. — Тя се наведе и ме целуна по двете бузи. След това се обърна към Алекс, очаквайки и той да направи същото. Алекс се поколеба за миг и пристъпи към мен. Видях намръщаното му лице и въпросителния му поглед — искаше да е сигурен, че нямам нищо против. Кимнах му едва забележимо.

Притаих дъх, щом той сложи ръце на раменете ми. Устните му докоснаха лицето ми, а аз затворих очи. Всичко приключи за миг и той се отдръпна. Вдигнах поглед и видях как прегръща Хелън през кръста.

Издишах едва когато те се отдалечиха.

За мой късмет пристигнаха приятелите ми от „Дестинация“. Присъединих се към тях и усилено се стремях да не поглеждам Алекс до края на вечерта.

Останах два часа и реших, че вече е време да се прибирам, затова се сбогувах с всички. Бях в стъкленото стълбище, когато Тори застана на пътя ми. Изглеждаше невероятно, както винаги — носеше красива рокля с пайети и много високи обувки.

— Виж, наистина не съм в настроение — казах аз и минах покрай нея.

— Почакай. Моля те — трябваше да крещи, за да мога да я чуя на фона на силната музика. — Ще отнеме само минута.

Нещо в гласа ѝ ме накара да се обърна.

— Какво има? — попитах с тон, който показваше, че трябва да побърза.

Тя се поколеба за миг, но след това каза:

— Съжалявам за това, което се случи с теб и Алекс.

Това бе последното, което очаквах да чуя от нея, но успях да прикрия изненадата си.

— Нима? Е, благодаря ти за съчувствието. Означава много за мен.

Сарказмът ми я накара да потръпне, но тя продължи:

— Мога ли да попитам защо се разделихте?

— Наистина не ми се говори за това.

Очевидно си губех времето, затова се обърнах с намерението да си тръгна.

— Има ли нещо общо с някаква катастрофа?

Завъртях се рязко. Изобщо не ми се искаше да се разнасят слухове за това.

— Какво знаеш по въпроса?

— Нищо! Кълна се! — Тя вдигна ръце в опит да се защити. — Просто чух Джайлс и Алекс да се карат...

Прехапах устни. Не исках тя да продължи да ме разпитва.

— Не е твоя работа, затова не се бъркай в това.

Грубите ми думи я изненадаха, а аз забързах към изхода. Идването ми очевидно бе грешка, която със сигурност нямаше да повторя. Тук имаше прекалено много болезнени спомени. Трябваше да стоя възможно най-далеч от тези хора.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Намирах се в спалнята на един от луксозните апартаменти на 5-звездния хотел „Кларидж“. Тъкмо приключих с корсажа на булчинската рокля на Джас и сега разглеждах ефекта от старанието си. Връзките се кръстосваха в идеална симетрия и стигаха до панделката, която завързах най-отдолу. Бях се справила отлично, което не бе изненада — все пак прекарах часове наред в упражнения в магазина за рокли, докато се науча да връзвам връзките точно по начина, по който искаше Джас. Тя държеше всичко да бъде перфектно.

Обърна се нетърпеливо и се опита да види резултата през рамо.

— Как изглежда? — Приятелката ми, която обикновено бе много спокойна, сега звучеше притеснено.

— Виж сама — отвърнах аз и нагласих голямото огледало, което сватбената организаторка на „Кларидж“ бе изпратила в апартамента. Поставих го точно зад Джас, която се взираше в покритата с огледала стена. Така можеше да се види от всички възможни ъгли.

— О! — Тя плесна бузите си с ръце, докато оглеждаше внимателно задната част на корсажа. — Справила си се отлично! — похвали ме Джас и се обърна към мен: — Е, май това е всичко. Готова съм да се омъжа! — При тези думи очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не, не. Не плачи — опитах се да я успокоя аз, избутах огледалото и ѝ подадох кърпичка. — Не искаш да си развалиш грима, нали?

Никога не си бях представяла, че ще бъда главна шаферка, още повече на подобна голяма светска сватба, но явно се справях по-добре от очакваното.

— Успокой се — хванах Джас за ръцете. — Никакви сълзи засега, поне до църковния ритуал. Отне ни часове да те направим толкова красива и искам всички да те видят така.

Никак не преувеличавах за красотата ѝ. Джас беше идеалната булка от приказките. От самото начало каза, че иска традиционна сватба и организира точно такава тържество. Избра си рокля като на

Пепеляшка, ушита от най-качествена коприна, с огромни поли и пристегнатата талия, която ѝ придаваше идеална фигура. Красивата ѝ черна коса бе оформена в големи къдрици и украсена с малки бели цветя. Гримът ѝ бе нежен и свеж. Всичко в нея бе сияещо и искрящо, и показваше, че тя е едно младо момиче, поело по пътя към едно голямо приключение.

Аз също не изглеждах никак зле. В желанието си да се придържа към традиционния стил, Джас бе избрала бяло, кремаво и нотка златисто за цялата сватба. Роклите на шаферките бяха с класическа кройка в цвят шампанско — изглеждаха много красиви, но нямаше опасност да засенчат роклята на булката. Нежният цвят стоеше прекрасно на маслиновата ми кожа и я подчертаваше отлично. Късата ми тъмна коса бе изправена и украсена с рози в кремаво.

Това трябваше да бъде сватбата на годината, а броят на гостите бе двеста. Дори и да съществуваше опасност събитието да предизвика скандал — все пак Хю Форбс се женеше за бивша стриптийзьорка — това по никакъв начин не бе взето предвид при планирането на церемонията. Тази сватба попадеше в полезрението на всички.

Отидохме в хола на апартамента, където ни чакаха останалите от свитата на булката.

Понеже Джас умееше да прощава и беше добра по природа, тя се бе обадила на майка си след годежа. Сега приятелят на майка ѝ вече беше в миналото, затова двете се сблизиха отново. Три от братовчедките ѝ бяха шаферки, а вуйчо ѝ, по-големият брат на майка ѝ, щеше да я заведе до олтара. Имах усещането, че тези хора нямаше да бъдат неизменно до Джас, но тя се радваше, че бяха тук и щяха да празнуват с нея, затова се въздържах да давам съвети.

Всички вкупом похвалиха Джас и отбелязаха колко е красива. Дойде време да тръгваме. Цяла флотилия от автомобили ролс-ройс, модел „Фантом“, бяха наети, за да откарат булката и нейния антураж. Церемонията щеше да се проведе в църквата „Свети Джеймс“ в „Падингтън“. Това бе поредната изненада за мен — Джас бе предпочела да склучи църковен брак, вместо да избере гражданска церемония. Но в мига, в който спряхме пред сградата, разбрах защо е пожелала да се омъжи точно тук. Църквата бе точно такава, както човек я вижда в представите си — имаше извисяваща се кула, голяма дървена врата и елегантно украсена сива зидария.

С влизането останах омагьосана от красивия интериор — човек нямаше как да не забележи дървените пейки и огромните витражи над олтара.

Джас щеше да влезе в църквата по традиционния начин, под ръка с вуйчо си, последвана от шаферките си. Сърцето ми заби по-бързо, докато вървах по пътеката зад нея. Наоколо започнаха да се появяват познати лица и забелязах Тори и Джайлс сред гостите на младоженеца. Но не се тревожих, че ще видя отново тях, а че ще срещна Алекс.

Засякохме се няколко пъти след общото моминско и ергенско парти — на сбирката за планирането на сватбата и на репетицията. Винаги се държахме изключително любезно един с друг, но не мога да отрека, че тези срещи ми повлияха.

Знаех, че като кум той щеше да стои до младоженеца, затова забих поглед в къдрите на Джас и внимателно избягвах да поглеждам към него, защото можеше да обърка походката ми. Събрах смелост да го погледна едва когато стигнахме пред олтара, Джас ми подаде огромния си букет от бели рози и викарият започна службата.

Алекс бе облечен с традиционен смокинг, с шалче и кърпичка, които подхождаха на цвета на шаферските рокли. Изглеждаше учудващо спокоен в официалното облекло, а шитото по мярка сако подчертаваше широките му рамене. Тъмната му коса бе пригладена назад, а лицето му беше избръснато.

Навярно усети, че го наблюдавам, защото ме погледна. Погледите ни се срещнаха за части от секундата и аз отместих очи. До края на церемонията се наложи да положа неимоверни усилия, за да насоча вниманието си към булката и младоженеца.

Джас бе пожелала тържеството да се проведе в стилната бална зала на хотел „Кларидж“ с нейните мраморни подове и огледални стени. Нямаше нужда да се притеснявам, че ще се наложи да говоря с Алекс по време на коктейла и вечерята, защото и двамата бяхме прекалено заети със задълженията си. През цялото време бяхме заобиколени от други хора, затова така и не успяхме да останем насаме.

Сервираха кафе и дребни сладки във фоайето, докато разчистят масите от вечерята, и след това се върнахме в балната зала, която сега

бе напълно преобразена. Масите бяха махнати, за да остане място за огледалната площадка за танци. На подиума, на който допреди малко бе масата на младоженците, сега имаше оркестър. Осветлението бе приглушено, всички гости бяха застанали в кръг, а Джас и Хю излязоха на дансинга.

Джас ми сподели, че е избрала традиционен валс за първи танц. Зазвуча „Лунната река“^[1], а Хю я хвана за ръце и двамата затанцуваха из цялата зала. Танцовите им умения ме изненадаха, а радостното удивление, изписано на лицето на Джас, ми подсказа, че тя изпитва същото.

Включих се в аплодисментите заедно с всички останали гости. В този момент някой ме потупа по рамото. Обърнах се и видях асистентката на фотографа — млада, крехка брюнетка, която бе суперорганизирана. До нея стоеше Алекс и у мен се зароди неприятно усещане, което бе затвърдено от извинителното изражение на лицето му.

— Трябва ни снимка как танцувате заедно — обяви безцеремонно тя.

— О, не — започнах аз, но тя вдигна ръка и ме прекъсна.

— Виж. — Тя кимна към Алекс. — Този тук вече се опита да измисли някакви извинения. Разбирам, че между вас има някакъв проблем. Тежка раздяла, предполагам? — Тя се засмя, щом видя изумлението по лицата ни. — За да си добър в тази работа, трябва да можеш да разбираш хората. Не е нужно да го правите, ако не искате. Няма да ви принудя да танцувате заедно. Но не забравяйте, че всичко това не е за вас, а за приятелите ви. — Даде ни секунда, за да обмислим думите ѝ, и попита: — Е, какво решавате?

С Алекс си разменихме погледи. След тази кратка лекция нямаше как да възразим, без да се почувстваме детински. Алекс ми подаде ръка. Поколебах се само за миг, преди да я поема. Щом го докоснах, през тялото ми премина електричество и аз ахнах, без да искам. Не знам дали той забеляза реакцията ми, но дори и да беше така, предпочете да не го показва.

— Не се тревожи — каза той и ме поведе към дансинга. — Само няколко минути и приключваме.

Преди да успее да отговори, той ме завъртя с лице към себе си. След това зае поза на класически танцор на бални танци — с лявата

си ръка обхвана моята, а дясната постави точно под ключицата ми. Без да каже нито дума, той ме поведе уверено из залата в ритъм с музиката. Никога преди не бях танцувала валс, но незнайно как успях да се движа без усилия, сякаш съм правила това през целия си живот. Главна заслуга имаше той.

Не смятах да говоря по време на танца, защото така бе най-разумно. Но ми беше трудно да се въздържа и да не изкоментирам танцовите му умения.

— Можеш да танцуваш валс?

На устните му изгря усмивка, вероятно предизвикана от изненадата в гласа ми.

— Да, благодарение на Хю. Той настоя всички шафери да ходим на уроци по танци.

Огледах се наоколо и забелязах, че и другите шафери и шаферки се движеха уверено по дансинга в идеален водовъртеж от цветове. Танцът им приличаше на добре планирана и координирана сцена от филм.

— Това не изглежда в негов стил — не се съдържах да отбележа аз.

Алекс сви широките си рамене.

— Сигурно не. Но той знаеше, че на Джас ще й хареса много и искаше това да бъде нейният перфектен ден.

Дори циникът в мен трябваше да признае, че Хю бе постъпил чудесно. Преценката ми за него е била погрешна — той бе готов на всичко, за да направи Джас щастлива.

В този миг си спомних нещо, което забелязах по-рано, и попитах Алекс:

— Къде е Хелън?

— Не е тук. — Той замълча за миг и сърцето ми заби по-бързо. — Разделихме се.

— О — положих усилия гласът ми да звучи равнодушно.

— Жалко. Изглеждаше много мила.

— Да, мила е. — Алекс ме погледна. — Но тя не е ти.

Музиката спря и това бе идеалната възможност да се извиня и да напусна дансинга. Но не помръднах от мястото си. Оркестърът засвири по-бавна песен — „What A Wonderful World“ на Луис Армстронг. Със смяната на темпото Алекс наруши официалната бална поза, заради

която стояхме на по-голямо разстояние един от друг, и ме придърпа по-близо към себе си. Сложи лявата си ръка на кръста ми, а с дясната докосна тила ми, взимайки ме в прегръдката си, така че се оказах притисната в здравето му тяло.

Прегърнах го през врата и положих глава на твърдите му гърди. Затворих очи и въздъхнах доволно.

Алекс ме прегърна по-силно и зарови лице в косата ми.

— Все още те обичам, Нина — прошепна той в ухото ми.

— И аз те обичам.

Усетих как тялото му се стегна. Вероятно не очакваше да получи подобен отговор от мен. Но истината бе, че ми липсваше. В противен случай предателството му нямаше да ме нарани толкова силно.

Песента привършваше. И двамата усетихме, че ако имахме нещо друго за казване, сега беше моментът да го кажем.

Алекс се отдръпна леко и ме погледна в очите.

— Искам да потвърдя всичко онова, което ти казах преди няколко месеца. Знаем, че допуснах грешки и че те вероятно са прекалено големи, за да ми простиш. Но, Нина, аз полагам усилия да се променя. Искам да се променя. Заради теб.

Долавях искреността в леденосините му очи. Бях непреклонна, че връзката ни нямаше бъдеще, че не можех повече да му имам доверие, след като ме измами. Но сега, шест месеца по-късно, аз знаех, че той се опитва да промени живота си и не се бе върнал към предишните си навици. Виждах, че той не беше онова момче, което безразсъдно бе убило баща ми; не беше и мъжът, който ме използва, за да ядосва баща си. Твърдеше, че се е променил и за първи път бях склонна да му вярвам.

Сърцето ми заби лудо, докато вземах решение. Огледах залата.

— Не можем да говорим тук. Сега не е подходящият момент...

— Тогава ми обещавай, че ще се срещнем. — В гласа му имаше настойчивост, сякаш знаеше, че това навярно е единственият ни шанс да останем насаме и да разговаряме. — В дванадесет и половина, след като всичко това приключи. Можем да отидем някъде... да поговорим. Какво ще кажеш?

— Да — отговорих аз без колебание, а задъханият ми глас ме изненада. — Съгласна съм.

На лицето му се появи усмивка.

— Добре, дванадесет и половина. В преддверието.

В този момент оркестърът изсвири последните акорди на песента и залата избухна в аплодисменти. Не успяхме да си кажем нищо повече, защото майката на Хю се появи и помоли да танцува с него. Алекс стисна окуражително ръката ми за последен път и се отдалечи, оставяйки ме сама до дансинга.

Не свалях поглед от него и вече изчислявах колко време остава до полунощ. Изненадах се от вълнението, което ме обзе при мисълта, че отново ще бъда насаме с него.

[1] Песен, изпълнена за първи път от Одри Хепбърн през 1962 г., спечелила две награди „Грами“. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Останалата част от вечерта минаваше много бавно. Приемът трябваше да свърши в полунощ и точно в дванадесет без петнадесет, както беше планирано по график, булката и младоженецът се оттеглиха в апартамента си. Всички гости се събраха, а Джас спря на стълбите и хвърли букета си.

Гостите аплодираха за последно младото семейство, а аз потърсих Алекс с поглед. Нямаше го, което ме накара да се намръщя, озадачена от липсата му, тъй като трябваше да бъде там и да изпълнява ангажиментите си на кум. Но няха много време да мисля по въпроса. Самата аз имах задължения на главна шаферка, затова се заех да изпращам гостите. Трябваше да се уверя, че бе извикано такси за всеки и че всички подаръци са прибрани на сигурно място.

Вече бе дванадесет и петнадесет и повечето гости си бяха тръгнали, с изключение на няколко приятели на Хю, които се събраха в бара за последни напитки. В дванадесет и двадесет и пет вече чаках във фойето, както се бяхме разбрали с Алекс. Стана един без двадесет, а него все още го нямаше и не вдигаше телефона си. Щастието, което изпитвах, започваше да се превръща в безпокойство.

— Чакаш ли някого? — попита някой зад мен.

Обърнах се и видях Джайлс.

— Да, Алекс. Имахме среща преди десет минути.

Нещо в изражението на Джайлс ме разтревожи.

— Какво има? — Той се колебаеше и вероятно искаше да избегне въпроса. — Хайде, кажи ми. Знаеш ли къде е Алекс?

Той се огледа, за да провери дали някой ни слуша.

— Преди около час го видях да се качва на горния етаж...

— Не беше сам, нали? — Изписаното на лицето му неудобство не ме възпря. — Кажи ми, Джайлс. Кой беше с него?

— Тори. Стори ми се, че тя носеше кокаин... — Не ми се искаше да повярвам. Как можеше да ми го причини отново? — Нина? Добре ли си, Нина? Искаш ли да те закарам?

Единственото ми желание бе да се махна оттук.

— Да. — Гласът ми звучеше глух и далечен. — Ще съм ти благодарна.

Пиколото докара тъмносивия ягуар на Джайлс пред хотела. Влязохме в автомобила и аз му казах адреса си.

Той усети, че не бях в настроение за разговори, затова известно време пътувахме в мълчание. Гледах през прозореца и се опитвах да насоча вниманието си към случващото се на улицата, за да не мисля за случващото се в мен. Но не успях. Нещо ме притесняваше и не ми даваше мира. Нещо не бе както трябва, макар и да не знаех какво точно. Не ме интересуваше какво каза Джайлс — не вярвах, че Алекс ще ми върже тенекия. Припомних си как ме прегърна и какво ми каза, докато танцувахме. Нежността и копнежът му бяха напълно истински — бях убедена в това. Нямахме как мъжът, който толкова убедително ми бе казал, че ме обича и иска да се промени, изведнъж да отиде да се надрусва и да легне с друга жена. В този миг разбрах без никакво колебание, че той не може да ми го причини.

— Искам да се върнем — казах внезапно аз.

Джайлс ме погледна.

— Защо? — Гласът му бе предпазлив. — Забрави ли нещо?

— Не. Искам да говоря с Алекс и да разбера какво става.

— Не мисля, че идеята е добра — започна Джайлс.

Но в този миг телефонът ми извънтя. Извадих го от чантата си и погледнах дисплея.

— Алекс е — казах аз.

Тъкмо се готвех да вдигна, когато Джайлс извика:

— Недей!

Погледнах го шокирана, а той добави с по-спокоен глас:

— Моля те, Нина. Не се обаждай!

— Но защо?

— Защото не искам да го правиш.

Преди да успее да отговоря, той грабна телефона ми и го хвърли на пода.

— Какво, по дяволите? — Вперих невярващ поглед в Джайлс. — Какво става?

Той поклати глава.

— Съжалявам, Нина. Не мога да ти позволя да говориш с Алекс точно сега. Трябва ми малко време да изясним нещата.

Думите му сякаш бяха пълни небивалици или поне аз не разбирах за какво става въпрос.

— Не разбирам. Защо не искаш да говоря с Алекс?

Стрелна ме с поглед, а очите му бяха изпълнени със страх. Забелязах как стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Нещо не беше много, много наред...

Опитах се да сглобя пъзела. Джайлс ме излъга за Алекс, накара ме да повярвам, че ме е предал, а сега не ми позволи да говоря с него. Каквото и да се случваше, той очевидно искаше да ме държи далеч от Алекс. Но защо? Каква бе причината?

Джайлс продължаваше да говори несвързано.

— Онова, което се случи с баща ти, е толкова ужасно. Знам как се чувстваш, защото самият аз изгубих майка си като малък. Това не трябваше да се случва с баща ти. Не беше справедливо. Наистина съчувствах на теб и на семейството ти.

Баща ми? Думите му ме озадачиха. Защо той говореше за баща ми?

— Какво говориш, Джайлс? — попитах отново. — Не те разбирам.

Но той не ме слушаше.

— Не трябваше да се качвам в колата онази нощ. Тогава това нямаше да се случи. — Той удари волана с юмрук. — Аз разбих живота ти и този на Алекс. Всичко това е по моя вина.

Отне ми миг да осъзная казаното от него. И тогава изведнъж всичко се подреди.

— О, боже! — Стана ми зле и сложих ръка пред устата си.

Джайлс ме погледна.

— Нина? — Гласът му прозвуча притеснено.

— Ти си бил, нали? — Въпросът ми прозвуча глухо. — Ти си карал автомобила, причинил катастрофата и убил баща ми. Не е бил Алекс.

Той затвори очи за миг.

— Да — отвърна най-последно. Не знам дали само така си въобразявах, но той сякаш изпита облекчение. — Права си. Онази нощ аз карах колата. Аз убих баща ти.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Обърнах се към Джайлс. Все още се опитвах да асимилирам факта, че той е бил зад волана в онази нощ.

— Но защо всички си мислят, че Алекс е карал? Не разбирам.

Скъсах с Алекс заради това. Мразех го през цялото това време, а той ми позволи и не направи нищо, за да ме спре. Нямаше логика. Защо той не ми каза истината?

— Какво се случи онази нощ? — попитах аз, но не получих отговор, затова настоях: — Моля те, Джайлс. Трябва да ми кажеш. Дължиш ми поне истината.

Джайлс направи обратен завой и сега се отдалечавахме от апартамента ми. Но в този момент не бях в състояние да схвана важността на действието му. Имах други, по-належащи грижи. Джайлс трябваше да ми обясни какво всъщност се бе случило в нощта на катастрофата.

Той въздъхна тежко и започна да разказва:

— Беше в края на коледната ваканция. Тъкмо научих, че са ме приели в „Оксфорд“ и поканих няколко приятели да отпразнуваме новината. — Той прокара ръка по лицето си, а аз разбирах колко мъчително бе за него да си припомня случилото се дори и след толкова години. — Алекс никога не спазваше правилата. Беше готиното хлапе, на което всички се възхищаваха. Аз винаги трябваше да бъда разумен, да имам добри оценки, за да не разочаровам баща ни. Постоянно трябваше да се доказвам. Никога не бях постъпвал безразсъдно, но онази нощ реших, че е време да поживея на ръба. Татко имаше автопарк с прекрасни коли. Алекс постоянно взимаше някоя от тях без разрешение, въпреки че нямаше книжка. Но винаги му се разминаваше. Затова онази нощ реших да постъпя като него.

Той ме погледна, за да прецени реакцията ми, но аз положих усилия да не показвам никакви емоции.

— Промъкнах се, без никой да ме види, качих се на един от автомобилите и се отправих към близката кръчма, където ме чакаха

приятелите ми. Обикновено не пиех, но онази нощ всички ме окуражаваха и си казаха: „Защо пък не?“. Смятах, че имам право да се насладя на момента и поне една вечер да не спазвам правилата.

Той поклати глава и аз разбрах, че все още съжалява за постъпката си. Но въпреки това му бях ядосана — все пак баща ми бе мъртъв заради неговото безотговорно поведение.

— Започнахме да играем на различни игри с алкохол. Не знам колко съм изпил. Дори не осъзнавах, че съм пиян, докато карах към къщи. — Не сваляше поглед от шосето пред нас, сякаш не искаше да ме погледне. — И тогава се случи катастрофата. — Той млъкна и последните му думи прозвучаха сподавени. — Отидох да проверя как е баща ти. Не изглеждаше добре, но не осъзнавах, че той бе...

— ... мъртъв? — довърших аз вместо него.

— Да. — Той затвори очи за миг. — Но положението щеше да е много лошо, дори и ако той бе само ранен. Внезапно се оказа, че вместо университет, ме очакваше затвор. Не знаех какво да правя. Отидох в стаята на Алекс и го събудих. Държах се истерично, повтарях, че това е краят на живота ми. Алекс предложи да поеме вината. Той бе по-малък, затова най-лошото, което можеше да му се случи, бе поправително училище. Нямаше да има криминално досие. Алекс разказа на татко за инцидента още преди да разберем, че шофьорът — баща ти — е мъртъв. Тогава вече беше късно да промени версията си. Той бе готов да поеме вината вместо мен и да влезе в затвора. Не искаше това престъпление да остане ненаказано. Но не очакваше, че баща ни ще скрие случилото се. Чувстваше се ужасно, но нямаше какво да направи по въпроса.

Опитах се да осъзная смисъла на всичко, което ми разказваше, но ми идваше прекалено много.

— Искаш да кажеш, че тогава Алекс те е прикрил и сега продължава да те прикрива, макар че това разрушава целия му живот? Макар че това ни пречи да сме заедно?

Джайлс дълго мълча, а след това започна бавно да кима с глава. Лицето му пребледня и той заприлича на невестулка, движенията му станаха неловки под погледа ми. Не можех да повярвам, че доскоро го намирах за атрактивен. Въпреки всичко не смятах, че бе лош човек, а просто един страхливец. Ето защо се държеше толкова мило с мен. Едва ли можех да си представя как се е чувствал, докато е трябвало да

ме държи под око в „Дестинация“ — все пак аз бях момичето, за смъртта, на чийто баща той бе отговорен. Навярно през цялото време съм му напомняла за греховете му, които той се опита да изкупи. Припомних си опита му да ме сваля — дали наистина изпитваше нещо към мен, или просто се надяваше да компенсира стореното? А може би си бе създал романтична фантазия, в която двамата се влюбваме и нещата се подреждат? Мисля, че самият той не знаеше отговора на тези въпроси.

— Но защо не си призна? — попитах аз. — Защо не каза истината? — Не можех да си представя някой да поеме вината за нещо, което аз съм извършила, защото никога нямаше да забравя, че съм постъпила погрешно. Аз не бих могла да живея с тази вина.

Джайлс придоби засрамено изражение.

— Защото знаех, че Алекс ще се справи. Той винаги е бил потвърд от мен. Винаги се е справял много добре с обидите на баща ни. Каза ми, че татко и без това има толкова лошо мнение за него, че още един инцидент няма да промени нищо. И за бога. — Той проплака и продължи: — Аз се съгласих. Защото знам, че баща ни бе постоянно разочарован от Алекс, а аз не можех да понеса идеята да изпитва същото и към мен.

Той прокара ръка по лицето си и се опита да изтрие бликналите сълзи. Изпитваше вина и угризения. Бе позволил на Алекс да поеме вината за случилото се, но никога не бе престанал да вини себе си.

— Къде е Алекс сега? — попитах тихо аз, след като той се поуспокои.

— Един от братовчедите на Хю се напи. Едва на шестнадесет е, затова се наложи да извикат линейка и да го откарат в болницата за промивка. Алекс организира всичко и трябваше да говори с полицията за случилото се. Каза ми, че има среща с теб и помоли да ти предам да го почакаш още пет минути...

— А ти защо не го направи?

— Защото се притеснявах какво ще ти каже.

— Нима е смятал да ми каже истината? Да признае, че ти си карал автомобила в нощта на катастрофата?

Джайлс поклати глава.

— Обеща, че няма да ти каже. Той считаше, че двамата ще намерите начин да се справите с това, без да се налага да ме издава.

Алекс е бил прав. Аз бях взела решение да се опитам да превъзможна случилото се, да призная, че той вече не е същият човек, причинил катастрофата преди толкова много години.

— Тогава какъв е проблемът? — недоумявах аз. — Защо си направи труда да се намесиш, щом той е смятал да запази тайната ти?

— Не можех да му имам доверие. Алекс ми е брат и знам, че е лоялен към мен, но знам, че чувствата му към теб са по-силни. Не знам какво би казал, ако тази вечер разговорът ви не потръгнеше както трябва и съществуваше вероятност да те изгуби...

— Но какъв е смисълът да ни разделиш точно тази вечер? Той можеше да ми каже истината по всяко време.

Джайлс се намръщи.

— Надявах се, че мога да го убедя да ти кажем заедно. — Поклати глава, сякаш искаше да прогони мислите си. — Ако трябва да съм честен, не знам какво си мислих. Просто се паникьосах. — В очите му се появиха сълзи. — Това беше грешка, Нина, и аз съжалявам за случилото се. Ако можех да върна времето и да поправа нещо, бих го сторил веднага.

— О, я стига! — Започваше да ми писва от самосъжалението му. — Постъпил си като най-големия страхливец. Как е възможно това? Можеше да признаеш какво си направил, но вместо това си предпочел да гледаш как по-малкият ти брат поема вината ти и страда. Съсипал си взаимоотношенията между Алекс и баща ви, съсипа и нашата връзка. Жалък си. — Погледнах го с отвращение. — Спри някъде, защото точно сега не искам да съм близо до теб.

— Нина, почакай.

Паниката в гласа му ме накара да спра, да си поема дълбоко въздух и да се обърна към него. Наистина изглеждаше жалък. Очите му бяха пълни със страх.

— Какво? — попитах аз.

— Аз, аз просто искам да знам какво смяташ да правиш. Ако мислиш да отидеш в полицията...

Изсмях се сухо.

— Ти си наистина невероятен. Мислих, че ще се извиниш за болката, която причина на семейството ми и на Алекс. Но вместо това ти само мислиш как да отгървеш кожата си. Не знам защо очаквах нещо

друго от теб. — Млъкнах за секунда, за да му дам време да осмисли думите ми. — Моля те, спри, за да слеза.

Очаквах той да намали и да спре, но автомобилът започна да се движи по-бързо.

— Съжалявам, Нина, но не мога да го направя.

Едва сега забелязах колко бързо се движехме. Беше късно през нощта и нямаше голямо движение, а малкото автомобили по шосето ни правеха път. Огледах се в опит да позная къде се намираме. Пътувахме по северното крайречно шосе, минахме покрай спирката на метрото „Темпъл“ и поехме към моста „Ватерло“. От другата страна на реката се извисяваше кулата „Оксо“ и ясно се виждаше „Кралската фестивална зала“.

— Къде отиваме? — попитах аз и се обърнах към Джайлс, внезапно разтревожена за състоянието му. Какво имаше да губи, след като дългогодишната тайна вече бе излязла наяве?

— Искам да отида до апартамента ми — отвърна той. Спомних си, че той живееше в някой от новите квартали в района на „Батърсий“ в Южен Лондон. Питам се какво ли ще прави в апартамента си, но скоро щях да науча, защото вече минахме покрай художествената галерия „Тейт Британия“.

В този момент в огледалото за обратно виждане забелязах един автомобил, който се движеше зад нас. Все още бе доста далеч и не различавах подробности, но бях сигурна, че е някаква сребриста спортна кола.

Алекс.

Навярно бе предположил какво се е случило и бе тръгнал след нас. Това ми вдъхна надежда.

Погледнах скришно Джайлс. За щастие той бе прекалено зает със себе си и не забелязваше другия автомобил.

Реших да опитам да го вразумя за последен път.

— Джайлс, моля те, пусни ме да слеза.

Но той поклати глава.

— Съжалявам, Нина, но не мога да го направя. Не и докато не те накарам да проумееш, че не трябва да споделяш с никого това, което научи.

Исках да го уверя, че няма да кажа на никого. Това би било най-разумно от моя страна, но не можех да изрека подобна лъжа. Не можех

да предам баща си по този начин, макар и в това да се криеше спасението ми.

Джайлс натисна газта. Стрелката на километража показва 140. Пред нас се виждаха красивите светлини на моста „Челси“, а от другата страна на реката се извисяваха комините на електроцентралата „Батърсий“. Вече се намирахме много близо, но не бях сигурна, че ще пристигнем живи и здрави предвид скоростта. Автомобилът се движеше бясно на зигзаг, а аз изпитвах огромен страх.

— Моля те, Джайлс, намали — казах аз.

Завихме зад ъгъла и пред нас изникна голям камион, който се движеше в средата на шосето.

— Внимавай! — извиках.

Ако Джайлс се движеше с нормална скорост, той можеше да намали и да се разминем безпроблемно с камиона. Но той караше прекалено бързо, затова можеше само да завие рязко наляво, за да избегне челен сблъсък. Вероятно не прецени добре маневрата и вместо автомобилът да се върне обратно на шосето, той продължи да се движи по диагонал и се качи на тротоара. Ниската стена на крайречната алея би трябвало да спре колата, но заради високата скорост автомобилът прескочи стената и полетя към тъмната река.

През краткия миг, в който летяхме във въздуха, аз успях да разбера какво точно се случва. Хванах се здраво за таблото, приготвих се за удара и си поех дълбоко въздух.

Но в момента, в който колата падна във водата, бях сигурна, че ще умра.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ударът мина през цялото ми тяло, а силата му разтърси всичките ми кости.

Щом осъзнах в какво положение се намирам, облекчението, че все още бях жива, бе заменено от смразяващ ужас. Предпазният колан ми бе помогнал да не изхвърча, затова все още бях на седалката, притисната към таблото. Въздушната възглавница започна бавно да спада и аз успях да видя, че колата вече потъва в реката. Купето се пълнеше с леденостудена вода, а аз знаех, че разполагам с едва няколко секунди, за да се спася.

Внезапно си спомних за една статия, която бях чела преди време. В нея се разказваше за жена, която успяла да излезе от колата си, след като автомобилът ѝ паднал от мост и потънал в реката. Статията обясняваше как да действаме, ако попаднем в подобна ситуация, и в ума ми нахлуха всички подробности. Прозорецът бе най-добрият ми шанс, но електрониката на колата нямаше да работи дълго под водата. Махнах колана и се приготвих. Погледнах Джайлс, който следваше точно моите действия. Нямах време да се занимавам с него, защото вече целият автомобил беше под вода. Поех си дълбоко въздух и се измъкнах през прозореца, като с всички сили се изтласквах нагоре.

Мастиленочерната вода сякаш нямаше край. Не се виждаше нищо, затова не знаех дали плувам в правилната посока. Въздухът ми свършваше и аз изпаднах в паника.

И тогава ги видях — малките светлинки, които трептяха над мен. Изпитах облекчение и заплувах устремено към тях, намерила нови сили в себе си.

След няколко секунди най-после изплувах на повърхността, поемайки си въздух.

Движех се във водата и се оглеждах наоколо в тъмнината, за да намеря брега. Мокрите ми дрехи тежаха и се чудех как ще събера сили, за да продължа да плувам. В този момент усетих как две силни ръце ме поемат през кръста.

— Държа те. — Беше Алекс. Топлите му устни докоснаха ухото ми. — Не се страхувай. Всичко ще бъде наред.

Не можех да говоря, бях прекалено слаба. Затова се отпуснах в ръцете му, докато той плуваше към брега.

Към мен посегнаха нечии ръце и ме издърпаха на тротоара. Бяха се събрали хора. Някой ме зави с одеяло. Огледах се и забелязах, че Алекс не беше до мен. Той все още бе във водата.

— Къде е той? — извика Алекс. Веднага разбрах за кого пита.

— Все още е долу. Джайлс все още е в колата. Недей, Алекс! Прекалено опасно е.

Но той вече плуваше обратно към средата на реката. Нямах какво друго да направя, освен да наблюдавам безпомощно, докато той се гмурна в дълбоките води.

Наобиколиха ме минавачи, които се опитваха да ме накарат да седна. Но аз трябваше да се уверя, че Алекс е добре. Зъбите ми тракаха, а аз стоях на брега и не откъсвах поглед от тъмната вода. Вече бях в безопасност, но вместо пулсът ми да се успокои, сърцето ми биеше още по-бързо. Какво щях да правя, ако се случеше нещо с Алекс? Защо се бавеше толкова?

— Ето там! — извика някакъв мъж. — Във водата има някой!

Погледнах в посоката, в която той сочеше. Там имаше някаква фигура, но не можех да видя добре кой беше човекът. Пристъпих напред и застанах толкова близо до ръба, че хората зашепнаха притеснено и нечии ръце ме задържаха. Миг по-късно плувецът достигна до осветен участък и цялото ми тяло се отпусна — беше Алекс.

Той бе добре и в безопасност, но сам.

В този момент изгубих съзнание.

* * *

Събуди ме ритмичният звук на някакъв апарат. Отворих очи и видях, че лежа в болнично легло. Бяха ми включили системи, а един монитор издаваше равномерно пиукане, което вероятно бе добър знак.

Като че ли се намирах в някакво по-отдалечено отделение, защото бях сама в стаята. Огледах се и видях Алекс, седнал на един

стол срещу мен. Той веднага скочи на крака и дойде до леглото ми.

— Как си? — попита загрижено и посегна към сигналния бутон.
— Ще извикам някой.

— Не. — Гласът ми бе слаб и ме болеше гърлото. Сигурно бяха източвали от стомаха ми водата, с която се бях нагълтала. — Трябва да поговорим.

Посочих леглото и му направих знак да седне до мен. Не исках да напрягам гласа си, защото и без това едва шепнех.

— Защо не ми каза? — попитах аз. — За Джайлс.

Така и не разбрах защо Алекс не бе предпочел да улесни живота си, като разкрие, че не е направил нищо лошо.

— Тайната не беше моя, нямаше как да я разкрия — отвърна той.

Не знаех какво да кажа или да мисля. Вече му бях наговорила какви ли не ужасни неща, а сега се оказа, че всичко това не беше вярно. Спомних си думите на майка ми, че не трябва да го съдя, ако не знам цялата история.

— Джайлс бе объркан от случилото се дори още преди да осъзнае колко тежка беше катастрофата. Той се бе трудил усилено, за да успее, и се страхуваше, че ще изгуби всичко заради една глупава проява. Поех вината, за да му помогна. Но тогава разбрахме, че шофьорът е умрял.

— Че баща ми е умрял — не се сдържах и уточних аз.

Думите ми накараха Алекс да потръпне.

— Да. Че баща ти е умрял. Вече беше прекалено късно да променим версията за случилото се.

— Нека позная — казах аз. — Джайлс е отказал да си признае.

Алекс се усмихна едва-едва, но на лицето му бързо се върна сериозното му изражение.

— Баща ни вече бе свършил добра работа и бе прикрил случилото се. Бях млад и просто приех нещата. Но времето минаваше и аз започнах да съжалявам. Някой трябваше да си плати за случилото се, макар че катастрофата бе инцидент. Но вече беше прекалено късно. Вероятно дълбоко в себе си съм усещал, че аз трябваше да поема вината. Баща ми веднага повярва, че съм карал пиан и съм избягал от мястото. Щом и без това имаше толкова лошо мнение за мен, можех спокойно да бъда човекът, за когото ме смяташе.

Внезапно осъзнах колко много си приличахме с Алекс — той бе изоставен, първо, от майка си, а след това, и от баща си, който вечно бе разочарован от него. Пиенето, наркотиците, жените и незаконният хазарт... чувствал е, че никой не се интересува от него и това бе ответното му поведение. Защо тогава той да се интересува от самия себе си?

Настъпи мълчание, сякаш Алекс усети, че засега няма какво повече да обсъждаме.

Косата и дрехите му все още бяха влажни. Лунната светлина влизаше през болничния прозорец и осветяваше изваяното му лице.

Той се прокашля леко.

— Какво се случи тази нощ? Не ме изчака, както се бяхме уговорили?

Поклатих глава.

— Джайлс дойде и ми каза, че си с Тори и се дрогирате.

— И ти му повярва? — Изписаната на лицето му болка ме изненада. Очаквах да се ядоса на Джайлс заради лъжата му, но усещах, че бе по-разочарован от мен, защото му бях повярвала.

— Съжалявам — отвърнах аз и сбръчках чело. — Това звучеше много правдоподобно...

Той кимна бавно, но не по начин, който да ми върне увереността. Нещата не се развиваха така, както очаквах.

Прокашлях се смутено.

— Какво ще стане с нас двамата?

Алекс не отговори веднага, а колебанието му ме притесни.

— Виж, Нина — каза най-после той. — Трябва да помисля. Нужно ми е малко време да осъзная какво се случи. Джайлс, брат ми, той загина.

Цялата потръпнах.

— О, боже! — Скрих лице в ръцете си. — Смяташ, че вината е моя, нали?

— Не — отвърна тихо той. — Разбира се, че не. Но трябва да прекарам малко време с баща ми. Той е сломен.

— Да, разбирам.

Той все още не помръдваше.

— Но това не е всичко, нали? — попитах аз.

Той въздъхна.

— Нина, исках нещата между нас да потръгнат. Наистина исках. Но ти толкова лесно повярва на Джайлс, че отново съм кривнал от правия път. Нима мислиш, че все още имаме някакъв шанс?

Отворих уста, за да отговоря, но така и не намерих правилните думи.

Той поклати тъжно глава.

— Мислих, че можем да бъдем заедно. Наистина го вярвах. Но сега...

Не довърши думите си. Нямахше нужда да го прави.

— Майка ти и сестра ти ще пристигнат всеки момент — каза той и се изправи. — Останах, защото не исках да си сама.

Алекс вече бе стигнал до вратата, когато го извиках. Обърна се и видях тъгата в очите му.

— Все още искам нещата между нас да потръгнат — казах аз.

— Знам. — Той се усмихна печално. — Но не съм сигурен, че това е възможно.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Следващата седмица бе много натоварена. Трябваше да дам показания в полицията, да обясня случилото се на крайречната улица и как се бяхме озовали в река Темза. Детективът каза, че тъй като Джайлс бе шофирал и не беше пил, най-вероятно ще обявят случилото се за трагичен инцидент.

Веднага щом останах насаме с мама, ѝ казах, че не Алекс, а Джайлс беше причинил катастрофата, в която загина татко. Обсъдихме как да постъпим, но накрая решихме, че никой няма полза от това, истината да бъде разкрита. Джайлс бе мъртъв. А Алекс не се нуждаеше от реабилитация.

Повече не се чух с Алекс. Звънях му всеки ден и му оставях съобщения, но той не отговаряше. Изглежда бе взел решение за връзката ни и то нямаше как да бъде променено.

* * *

През следващия месец татко имаше рожден ден. Падна се в неделя и трите с мама и Ейприъл занесохме цветя на гроба му, както правехме всяка година.

След това отидохме заедно на обяд. Ейприъл стана от масата, за да разгледа десертите, а мама се обърна към мен.

— Не си щастлива — отбеляза тя и посочи чинията ми. — Не докосна храната.

— Това едва ли е голяма изненада — отвърнах аз, преструвайки се, че съм я разбрала погрешно. — Все пак прекарахме сутринта на гробището.

Тя поклати глава.

— Нямам предвид днешния ден. — Тя изчака секунда и продължи: — Алекс ти липсва, нали?

Забих поглед в масата. Не отговорих нищо, но това не беше нужно.

Мама въздъхна.

— Миличка, нека ти дам един съвет. Твоето нещастие няма да помогне на баща ти. Пропилях години, в които се наказвах. Не допускаяй същата грешка. Той не би искал това.

— Да, но... — Беше ми трудно да облека чувствата си в думи. Ако останех с Алекс, щях да изпитвам вина. Не беше редно аз да съм щастлива, а татко да го няма.

— Ще прозвучи като клише, но смъртта на баща ти ме научи на нещо — животът е прекалено кратък. — Тя хвана ръцете ми и ги стисна толкова силно, че изпитах болка. — Не прахосвай нито секунда.

Ейприъл се върна и затова прекратихме разговора си. Но не забравих думите на майка ми.

На другия ден отидох при Дънкан Ноубъл, за да му кажа кой е карал колата в онази нощ и кой е убил баща ми. Знаех, че Алекс бе прекалено горд и нямаше да му каже, но смятах, че бе важно той да знае истината за случилото се. Той трябваше да знае, че макар по-малкият му син да имаше своите недостатъци, той не бе убил невинен човек.

Дънкан Ноубъл се съгласи да се видим рано вечерта в офиса му в „Канари Уорф“, където се бяхме срещнали преди почти година. Бе остарял видимо през това време. Вече не го приемах като мъжа, прикрил обстоятелствата около смъртта на баща ми. Сега той бе просто един баща, съкрушен от смъртта на сина си.

Да изгубиш родител беше ужасно и много тъжно, но това беше в реда на нещата. Загубата на дете или партньор бе много по-тежка. А Дънкан бе преживял и двете.

Набързо му разказах какво се беше случило в нощта на катастрофата. Не исках да усложнявам нещата още повече, но смятах, че Дънкан Ноубъл трябваше да научи истината.

Той не изглеждаше толкова изненадан, колкото очаквах.

— Нима сте знаел? — попитах аз. — През цялото време сте знаел, че вината е на Джайлс?

— Подозирах. Преди две години ги чух да си говорят и ми стана ясно...

— Но защо не казахте нищо? — Не можех да повярвам на ушите си. — Наистина ли мразите Алекс толкова много, че сте го оставил да поеме вината и дори сте бил доволен?

Той се намръщи.

— Разбира се, че не! Но вече бе минало много време и не исках да сипвам сол в раната. Не мразя Алекс. Никога не съм го мразил. Обичам го. Той е мой син. Просто ние двамата сме много различни. Джайлс бе като мен. Знаех какво мисли, защото аз мислех по същия начин. Винаги ми е било по-трудно да разбера Алекс. Но това не означава, че не го обичам точно толкова, колкото обичах и Джайлс. — Той свъси вежди, сякаш си припомняше отминали събития. — Може би се държах по-строго с Алекс, но го правех, защото се безпокоях за него. Не исках да пропилее живота си, както стори майка му. Не исках да обърне гръб на задълженията си. Вероятно прецених погрешно желанието му да се забавлява и сметнах, че е лекомислен също като нея.

Спря за момент, за да имам време да обмисля думите му. Изражението му се проясни и той ме погледна, този път по-меко.

— Но в последните месеци видях как се промени и разбрах, че не прилича на майка си. Обича те и е готов да направи всичко за теб. Той не е от хората, които просто биха си тръгнали. Всъщност той е най-лоялният човек, когото познавам. — Дънкан се усмихна печално. — Той е един прекрасен млад мъж. Също като Джайлс. Допусна грешка, но съжаляваше за това...

— Трябва да му кажете всичко това. Трябва да кажете на Алекс това, което току-що казахте на мен. Той има нужда да го чуе.

Дънкан сякаш се замисли за миг.

— Да — отвърна най-после той. — Наистина има нужда да чуе това от мен. Но има нещо друго, от което се нуждае много повече.

— Какво е това нещо?

— Ти — отговори той. — Нуждае се от теб.

Поклатих глава.

— В болницата ясно ми показа, че не ме иска. Че не вярва, че нещата между нас могат да се получат.

— Направил го е, защото усеща, че му нямаш доверие. Трябва му някой, който да му вярва. А аз мисля, че ти му вярваш. Ако съм прав, трябва да му го кажеш.

Дали имах доверие на Алекс? Спомних си сватбата на Джас, преди да науча, че прикрива Джайлс. Тогава вече бях взела решение, нали? Вече бях избрала да му се доверя, да му простя. Дори и след онова, което Джайлс ми каза, аз усещах, че Алекс не би се върнал към предишния си начин на живот.

Изправих се бързо.

— Трябва да вървя.

Дънкан се усмихна. Навярно вече бе предположил къде отивам.

Стигнах до стъклената врата и отново обърнах поглед към Дънкан Ноубъл. Виждах само профила му, докато гледаше през прозореца. Забелязах, че на лицето му бе изписано удовлетворение. Още дълго щеше да тъгува по Джайлс, но мисля, че в този момент се чувстваше по-добре, защото бе помогнал на Алекс.

Сега оставаше да се уверя, че той не беше сбъркал, вярвайки, че аз съм способна да направя Алекс щастлив.

Половин час по-късно слязох от метрото на „Найтсбридж“ и излязох от спирката в хладната и свежа вечер. Вече бе есен и вечерите бяха по-хладни и дълги.

Пресякох улицата и стигнах до сградата на Алекс. Вместо да отида на рецепцията и да помоля да му се обадят, аз слязох в подземния паркинг. Исках да го изненадам, затова се качих в асансьора и набрах кода за последния етаж.

Барабанях с пръсти по стената, докато асансьорът се изкачваше. Колкото повече се приближавах, толкова по-лудо биеше сърцето ми. Разбира се, че имаше риск. Може би не си бе у дома. Или пък беше с някое момиче. Но вече нямаше връщане назад.

Асансьорът изсвистя и вратите се отвориха.

Чух бързи стъпки по коридора, а докато те приближаваха, ми се прииска да се върна обратно и да избягам. Но Алекс се появи, преди да успея да го направя. Беше бос и косата му бе разрошена по онзи секси начин, който обожавах.

Не знам кого очакваше, но ме погледна отново, за да се увери, че наистина съм аз.

За миг на лицето му се изписа щастие. Това бе спонтанната му реакция, но след това се овладя, спомни си как трябва да се държи пред мен и усмивката му бе заменена от намръщено изражение.

— Какво правиш тук, Нина? — Тонът му бе предпазлив, но това нямаше значение за мен. Радвах се, че отново чувам гласа му. Едва сега разбирах колко много ми бе липсвал отсеченият му и елегантен провлечен говор.

— Дойдох да ти кажа, че грешиш.

— За какво по-точно? — На лицето му се появи призрачна усмивка. — Възможностите са много.

— За нас. — Говорех твърдо и нямаше да позволя да ме прекъсне. — Грешиш за нас.

— Нима? Не знаех, че все още има „нас“.

Последвах го във всекидневната, където извади бутилка уиски от бара и си наля в чаша. Знаех, че се преструва, че не му пука, както бе правил много пъти преди. Но сега нямаше да му го позволя.

Пристъпих към него, без да откъсвам поглед от лицето му. Исках да му покажа, че нямаше да си тръгна, без да му кажа какво чувствам.

— Не вярваш, че отново ще ти се доверя. Каза, че това е причината да не сме заедно. Но грешиш.

— Нима?

— Вярвам ти. Вярвах ти още преди да науча истината за Джайлс. Той замръзна на мястото си.

— Какво имаш предвид?

— Спомняш ли си, че на сватбата на Джас и Хю ме помоли да те изчакам, за да поговорим?

— Да, спомням си. — В гласа му се долавяше огорчение. — Помня също, че брат ми ти бе казал, че съм се надрусал и ти му беше повярвала.

Сведох поглед за миг и усетих как при спомена за това лицето ми се изчерви. Но положих усилия да се фокусирам върху причината, заради която бях тук.

— Прав си — признах аз. — В началото му повярвах. — Направих още една крачка към него. — Но когато се качих в колата и потеглихме, нещо не ми даваше мира. Знаех, че има нещо нередно.

— Така ли? — Сините му очи ме гледаха настойчиво.

— Внезапно разбрах, че не вярвам на Джайлс. Дълбоко в себе си знаех, че ти никога не би постъпил така, че не би нарушил обещанието си към мен. Знаех, че можех да ти имам доверие.

Пристъпих още напред и заставах точно пред него. Искях да види искреността в очите ми, да разбере, че думите ми са истина. Това бе единственият начин да го убедя да ми даде още един шанс. Да даде още един шанс на двама ни.

Протегнах бавно и несигурно ръка и хванах неговата.

— Щом разбрах, че се случва нещо нередно, помолих Джайлс да се върнем. Искях да отида в хотела и да те намеря, защото знаех, че си още там и ме чакаш.

На лицето му се изписа изненада, а след това за миг се появи радост, която изчезна бързо и бе заменена от ужас, появил се при спомена за случилото се през онази съдбовна нощ. Усецах, че ще отдръпне ръката си, но я държах здраво и не свалях очи от неговите. Трябваше да остане там, докато му кажа всичко.

— Но Джайлс отказа — прошепнах аз. — И ми разказа истината.

Настъпи тишина, докато двамата мислихме за вината на Джайлс и угризенията, заради които изгуби контрол над автомобила и в крайна сметка намери смъртта си. Но не за това исках да говоря. Алекс тъгуваше за брат си и щеше да продължи да тъгува. А аз винаги щях да изпитвам противоречиви чувства за случилото се с баща ми и за действията на Дънкан, Джайлс и Алекс. Но това не променяше факта, че двамата можехме да бъдем заедно. Сега разбирах това. Просто трябваше и той да го разбере.

Пуснах ръката му и докоснах лицето му. Искях да насоча вниманието му към мен, към настоящето.

— Знаем, че онова, което се случи, е ужасно и за двете семейства. Но то не променя факта, че онази нощ ти вярвах. Знаех, че мога да разчитам на теб, дори преди да разбере истината за смъртта на баща ми. Затова грешеш, ако мислиш, че не можем да сме заедно, защото ти нямам доверие. Вярвах ти. Вярвам ти и сега. — Едва говорех заради силните емоции и се наложи да впрегна всички сили, за да преглътна сълзите си. — Ако все още ме искаш, трябва да знаеш, че и аз искам да бъда с теб.

Едва произнесох последната дума и сълзите ми рукнаха. Стичаха се по лицето ми, а Алекс започна нежно да ги бърше с пръсти.

— Разбира се, че искам да бъда с теб. Нямах представа колко трудно ми беше да стоя настрана. Направих го, защото смятах, че така е най-добре за теб. Мислих, че ще си щастлива, ако си далеч от мен.

— Изглеждам ли ти особено щастлива? — Засмях се през сълзи.

Огледа ме внимателно, сякаш преценяваше състоянието ми. И тогава видях промяната — появи се първият намек за копнеж.

— В момента, не. — На лицето му бавно изгря усмивка. — Но съм убеден, че мога да променя това.

Нямах време да отговоря, защото той се наведе и ме целуна.

По-късно лежахме в леглото му отпуснати и сънливи. Алекс, облегнат на няколко възглавници, с едната си ръка галеше раменете ми, а с другата си играеше с косата ми. Аз се бях притиснала върху голите му гърди и проследявах мускулите му с пръстите си.

— Е, какво те накара да дойдеш тук днес? — попита накрая той. — Трябва да има някаква причина след цялото това време...

Спомних си разговора ми с Дънкан Ноубъл и се усмихнах. Алекс щеше да се радва да научи, че аз не бях единственият човек, който му има доверие.

— Не какво, а кой — отвърнах аз.

— Какво имаш предвид?

Надигнах се леко и го погледнах.

— Трябва да попиташ кой ме накара да дойда тук. Но това е дълга история, а аз умирам от глад. Нека отидем в кухнята и намерим сладолед. Обещавам да ти разкажа всичко.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три месеца по-късно...

Майка ми извади една тава от фурната. Из въздуха се разнесе наситеният аромат на печено говеждо. Двамата с Алекс бяхме седнали на кухненската маса.

Мама остави тавата на плота, а сосът цвърчеше апетитно. Новият ѝ приятел Джеф пристъпи напред и започна да реже месото, докато тя и Ейприъл пълнеха чиниите с печени картофи и зеленчуци, и ги сервираха.

— Мога ли все пак да помогна с нещо? — попита Алекс, когато сестра ми сложи на масата купа със свеж зелен фасул.

— Няма нужда, ти си гост.

Нямаше как да не забележа зачервеното лице на сестра ми и задъханите ѝ думи. Очевидно все още си падаше по гаджето ми. Но влюбването ѝ бе безобидно и скоро щеше да премине. Напоследък все по-често споменавахме някакво момче от нейния клас.

Алекс ме стисна леко по врата и ми каза:

— Аз не помагам, защото съм гост. Но какво е твоето оправдание?

— Аз съм просто мързелива — отвърнах и повдигнах многозначително вежди. — Поне в кухнята — допълних тихо, за да не ме чуят останалите.

— Хмм... — Той докосна носа ми със своя. — Значи това означава, че няма да ми готвиш? Трябваше да науча за това, преди да те поканя да се пренесеш при мен.

— Човек винаги трябва да чете дребния шрифт — съгласих се тържествено аз и го целунах по устните.

Всъщност чувствах се щастлива, като ги гледах как се суеят и сервират. Вече бях предложила помощта си, но ми бяха отговорили, че нещата са под контрол. Това идеално ме устройваше. Облегнах се на стола си и огледах хората в кухнята, всеки зает със своите задачи. Внезапно ме завладя неочаквано блаженство. Неделен обяд с говеждо

печено и гарнитура — традиционният за всяко английско семейство ритуал.

Баща ми много обичаше неделното печено, а след смъртта му мама отказваше да го приготвя, защото бе прекалено болезнено за нея. Затова останах изненадана, че точно тя предложи да сготви именно това. Навярно изпитваше носталгия. В този ден окончателно се пренасях у Алекс и бях дошла, за да прибера последните си вещи. Тревожих се, че майка ми може да се разстрои, но сякаш готвенето наистина ѝ доставяше удоволствие и през цялото време учеше Ейприъл на разни неща, точно както една майка трябва да прави. Предчувствах, че неделното печено щеше да се превърне в традиция.

Чиниите с месото и йоркширският пудинг^[1] бяха готови, и майка ми и Джеф най-после седнаха на масата. Алекс напълни чашите ни с вода. Виното бе единственият липсващ елемент от обяда ни — бяхме се отказали от него заради мама. Ейприъл седна последна, като, преди да се настани, сложи купа със сос на масата.

— Каза ли на Нина за Париж? — попита сестра ми, докато си сипваше картофи. Бе ясно, че говори на мама.

Канех се да разрежа отлично изпеченото парче месо, но оставих вилицата и ножа си.

— Не — изпреварих аз отговора на майка ми. — Нина за първи път чува за Париж.

— Ще ходим там през ваканцията за пет дни. С „Евростар“^[2].

Ейприъл бе много развълнувана и това беше разбираемо. За първи път щеше да пътува в чужбина. Но аз не споделях ентусиазма ѝ заради предстоящата екскурзия.

— Кой ще пътува? — попитах възможно най-небрежно. Преместих поглед от Ейприъл върху мама и накрая го спрях многозначително върху Джеф. — Тримата заедно ли ще ходите?

Напоследък мама наистина се справяше доста по-добре. Преди да ме роди, бе работила като помощник-счетоводител и сега бе успяла да си намери такава работа в едно архитектурно бюро. В началото изпитваше известни трудности, защото не беше работила отдавна, но бързо привикна и започна истински да се наслаждава на малките предизвикателства, с които се сблъскваше всеки ден, и постигнатите малки победи. Мисля, че това ѝ помогна да не посегне отново към алкохола, защото имаше с какво да се занимава.

Запознали се с Джеф на работа. Той е строителен инженер, който работи на свободна практика за шефа ѝ и се отбивал в офиса веднъж или два пъти седмично. Излизаха от два месеца и той изглеждаше наистина добър човек. Бе разведен и имаше две деца, момчета на осем и единадесет години. Вече бе получил одобрението ми, макар и предпазливо, но връзката им все още бе в началото си. Искаше ми се да го опозная по-добре, преди да се превърне в постоянна част от живота на Ейприъл. Не желяех майка ми отново да повтаря грешката, която често допускаше — да се впусне в следващата връзка и да забрави всичко останало. Ако нещата между тях не се получат, тя можеше отново да се върне към бутилката, а ние всички се стремяхме да не допуснем това.

Но за мое облекчение тя поклати глава.

— Не, Джеф няма да идва. Ще сме само аз и Ейприъл.

— Тя се пресегна и хвана ръката на сестра ми. — Почивка по женски, с разглеждане на много забележителности и кроасани. И може би с малко пазаруване.

Ейприъл изпищя от щастие, а аз бях готова да кажа, че ще тръгна с тях. Но Алекс ме изпревари, сложи ръка на коляното ми и го стисна леко. Знаех какво означава това — че предусеща какво смятам да кажа и иска да ме спре. Двамата бяхме разговаряли вече по този въпрос — че трябва да имам повече доверие на майка си, да ѝ позволя да се грижи за сестра ми и да обръщам повече внимание на себе си. Но бе много по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни.

Огледах масата и отново се изненадах колко добре се справяше семейството ми, което доскоро бе напълно разбито. Именно затова приех без колебание предложението на Алекс да се преместя при него. Той скоро щеше да отвори хотела си, а заради работата по него не му оставаше много време. Все още обичаше да излиза, когато имаше възможност да го прави, но не се бе върнал към предишното си саморазрушително поведение. Дори бе започнал да се разбира по-добре с баща си. Смъртта на Джайлс ги беше накарала да сключат примирие и да положат усилия да се справят. Двамата бяха много различни, но поне можеха да започнат да се ценят такива, каквито са.

Сега Алекс вечеряше с баща си веднъж седмично. Нямах нищо против техните срещи, но все още не бях готова да се присъединя към тях. Разбирах, че Дънкан бе прикрил обстоятелствата около смъртта на

баща ми, за да защити семейството си, но все още не му бях простила напълно. Той все пак беше баща на Алекс, затова в даден момент трябваше да намеря начин да се виждам с него, но имаше време за това. В момента исках просто да се наслаждавам на мига.

Вдигнах чашата си с вода и казах:

— Е, тогава да пием за Париж.

— Не можем да вдигаме тост за това — отвърна майка ми. — Днес се изнасяш от къщи. Трябва ни по-подходяща наздравица.

— Тогава да вдигнем тост за новите приключения — предложи Алекс.

— Това звучи чудесно — съгласи се Ейприъл.

Всички вдигнахме чашите си, чукнахме се и пихме за новите приключения.

— Това е последният кашон — каза Алекс и го остави на пода в спалнята. Изправи се и театрално разтри гърба си. — Между другото, дължиш ми един масаж. Нали каза, че нямаш кой знае колко много багаж?

Бе рано вечерта. След неделния обяд всички заедно отидохме на дълга разходка, за да изгорим калориите от печеното и ябълковия десерт. Най-после двамата с Алекс се прибрахме в апартамента му.

— Хм... — Вдигнах поглед от куфара с дрехи, който разопаковах, и огледах стаята. — Да, явно имам повече неща, отколкото предполагах.

Алекс погледна часовника си.

— Ако оправим багажа по-бързо, ще имаме време за един филм. Откъде искаш да започна?

Кимнах към един от кашоните, на който имаше надпис „Училище“.

— Нека този кашон бъде първи — отвърнах аз.

— Добре, ще го занеса в кабинета.

Той занесе кашона надолу по коридора в третата, най-малка спалня, която щях да използвам за мой кабинет.

Записах се в местен колеж, за да мога да взема матурите си. До момента ученето много ми харесваше. Единственият недостатък бе липсата на свободно време. Курсът ми беше интензивен, взимах две

години за една. Продължавах да работя във фитнеса по двадесет часа седмично, така че бях доста заета.

Алекс ми каза да не се тревожа за работата и ме увери, че ще ми дава пари. Сега вече трябваше да работя само за своята издръжка, защото мама можеше да се грижи за Ейприъл и за себе си. Въпреки това настоях да остана във фитнеса. Бях извървяла дълъг път и най-после се бях разкрила пред него, но за мен бе важно да запазя независимостта си и да се издържам сама. Според мен това беше добър пример за Ейприъл. Исках тя да се научи да бъде самостоятелна.

Сигурно бяха минали около пет минути, когато чух Алекс да се връща в спалнята. Вдигнах поглед и го видях да стои на прага с намръщено лице.

— Какво е това?

Първоначално не разбрах какво държи в ръката си, но щом видях, затворих очи. Надявах се да успея да отложа този разговор поне още известно време.

— Проспекти на университети — признах аз. Изправих се, изтупах прахта от дънките си и взех брошурите от ръката му. Бяха общо три на брой — за „Нотингам“, „Манчестър“ и „Екзитър“. Най-близкият от тези университети беше на два часа и половина път с влак от Лондон. Пътуването с автомобил отнемаше още повече време. — Мисля да кандидатствам право.

Можех да кандидатствам в някой лондонски университет, но шестото чувство ми казваше да не го правя. Би било прекрасно да съм с Алекс, но така нямаше да създавам нови приятелства. Какъв бе смисълът да уча в университет, ако нямаше да се впусна изцяло в това приключение?

— Защо не ми каза?

Въздъгнах. Нима щастливите ни дни вече свършваха след дванадесет седмици, изпълнени с блаженство? Коремът ми се сви само при мисълта за това.

— Предполагам, че не исках да повдигам въпроса, докато не стане наложително. — Прокарах пръсти през косата си. — Проблемът е, че ще се наложи да се изнеса отгук. Вероятно няма да се виждаме често през семействата. Не знаех как ще реагираш — обясних аз и смръщих лице. — Тъкмо се събрахме. Сякаш не е особено добра идея да създавам пречки едва в началото на нашата връзка.

— Не, не е — прекъсна ме Алекс. Сините му очи бяха меки и искрени. Той обгърна лицето ми с ръцете си и каза: — Ако искаш да кандидатстваш в университет, трябва да го направиш. Дори и това да означава, че известно време ще сме разделени. Ще се наложи да повярваш, че ще намерим начин да се справим и с това.

Той се наведе и ме целуна, а в този миг аз осъзнах, че наистина вярвах в това.

[1] Типично английско тестено ястие, което често се сервира с говеждо месо и сос, и е част от традиционния неделен обяд. — Б.пр. ↑

[2] Високоскоростният влак между Лондон и Париж, преминаващ през тунела под Ламанша. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да благодаря на следните хора:

На моя агент Дарли Андерсън за непоклатимата му подкрепа, мъдрост и доброта. Той наистина е най-добрият в тази област! Искам също да благодаря и на Андреа Месънт, която предостави чудесни и проникновени коментари след прочита на ранната чернова на романа.

На моите британски издатели „Саймън & Шустър“ и най-вече на очарователната и търпелива Сузан Бабоно. На моята редакторка Клеър Хей, която дълго време понася какви ли не страдания, за нейните оригинални предложения, които направиха романа значително по-добър, както и заради това че не спира да държи ръката на един много нервен писател, но най-вече за духовитата ѝ компания по време на обяд. Ема Кейпърн в „Хот Бед“, която имам удоволствието да опознавам все повече. В „Атрия“ в САЩ на Джудит Кар и на Сара Дуранд.

След многобройни неточни диагнози на 23 август 2013 г. майка ми най-после научи, че страда от рак на дебелото черво. Дотогава болестта ѝ вече се бе развила до последен, неизлечим стадий. Тя винаги е била най-големият ми поддръжник и нейното най-голямо желание бе да доживее публикуването на „Красив лъжец“. За съжаление това така и не се случи и тя почина по-малко от шест месеца след поставянето на диагнозата, на 6 февруари 2014 г.

Майка ми е родена в Ирландия и идва да живее в Англия през 1962 г. Тя никога не изгуби прекрасния си ирландски акцент, нито пък веселия си, общителен характер. Тя се будеше щастлива всяка сутрин, а усмивката постоянно грееше на лицето ѝ. Гледаше на живота с огромен ентусиазъм, а хората, които срещаше, винаги се учудваха, щом научаваха възрастта ѝ, защото изглеждаше поне десет години по-млада. Тя липсва много не само на мен, но също и на баща ми, Джон Джеймс Хайланд, и на съпруга ми Том Бийвърс (той бе нейният малък Томи). Посвещавам този роман на моята прекрасна майка, тъй като вече не мога да направя нищо повече за нея.

Издание:

Автор: Тара Хайланд

Заглавие: Красив лъжец

Преводач: Мария Петрова Демирева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Юлиана Василева

ISBN: 978-954-26-1562-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8013>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.